زما مینه شهیده شوه !

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلی شکور
الرحمن حمیدي د ۱۳۷۰ لمریز کال کې د هیواده لیرې د هجرت پر مهال د پښتونخوا په کرمې ایجنسی کې دې نړۍ ته سترګې وغړولې.
ښاغلی شکور الرحمن حمیدي د مرحوم حاجي سید علي خان زوی د خوست ولایت د اسماعیل خیلو او مندوزیو ولسوالی د حیدرخیلو د کټه سري کلي او سیدونکی دی.
نوموړی د مهاجرت څخه د راستنیدو وروسته په ښوونځي کې شامل شو لمړنی زده کړې یې د حیدرخیلو د صدیق روهي عالي لیسه او پاتې زده کړې یې د پښتونخوا پیښور ښار دعوت عالي لیسه کې بشپړې کړې دي.
د ښونځي تر بشپړیدو وروسته د پیښور پوهنتون ادبیاتو پوهنځي ته بریالی شو ، خو د وخت مجبوریو یې د زده کړو مخه ډب کړه او له دوه کاله زده کړې وروسته یې د پوهنتون سره خدای پاماني وکړه.
له هغې وروسته هیواد ته راستون شو او د ننګرهار ملي راډیو تلویزیون کې د ویاند په توګه په دنده وګمارل شو ، له شپږو میاشتو دندې وروسته خپل پلارني ټاټوبي خوست ته راغی او جوخت د ولس غږ په نوم شخصي راډیو کې د ویاند او ورسته د نشراتو د مدیر په دنده وګمارل شو.
د دې ترڅنګ یې خپل قلم هم له ګوتو ونه غورځاوه او خپلې ادبي هڅې یې جاري وساتلې چې ښه بیلګه یې همدا اثر دی.
د ښاغلي حمیدي صاحب دا لمړنی چاپي اثر دی خو د ده ډیر اثار د وخت د تاړاکونو خوراک شوي دي.
د محترم حمیدي په لسګونه لیکنې ، مقالې او شعرونه د هیواد په بیلابیلو رسنیو کې خپاره شوي او که همدا سې خپلې هڅې جاري وساتي نو لیرې نه ده چې د شعر او ادب پر اسمان به یو ځلانده ستوری شي.
په ژوره ادبي مینه
اسماعیل حقمل

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

اول ځپرکی

زه اوزاهد د دعوت عالي ليسې په انګړ کې ولاړ ؤ چې عبدالله راغی دعبدالله سره مو ستړې مشې او روغبړ وکړ.
عبدالله وويل: چې ستاسې کړې دلته دي او که په افغانستان کې.
ماوويل چې په افغانستان کې،عبدالله وويل چې زه به مو مخکې خبر کړی وم چې روغ مراسم مې درته نيولي وای ما وويل هيڅ خبره نه ده.
عبدالله ډېر ښه هلک و ، مونږ چې ديوولسم ټولګي نه دولسم ټولګي ته بريالي شوو عبدالله د دولسم ټولګي نه فارغ شو.
کله چې دفارغينو او کاميابو شاګردانو لپاره مراسم ونيول شول د دولسم ټولګي د فارغينو وار چې تېر شو ديوولسم د فارغينو وار راورسيد ،له نورو ټولو شاګردانو سره خپل خپلوان راغلي وو دهغوی په غاړو کې يې اميلونه واچول يوائې زما او د زاهد سره څوک نه وو راغلي، ځکه زمونږ کړې په افغانستان کې وې.
کله چې زما او د زاهد وار راورسيد زما په غاړه کې يوائې خپلو څلورو ټولګيوالو (همصنفيانو) اميلونه واچول، کله چې عبدالله وليدم خپل ټول اميلونه چې څو شېبې وړاندې د عبدالله په غاړه کې اچول شوي وو په ځوانانو ووېشل ،زما او د زاهد په غاړو کې يې واچول.
. عبدالله مو د هغې ورځې راوروسته ملګری هم شو
زه عبدالله لا په خبرو بوخت وو چې زاهد وويل: حميده ! راځه چې لاړ شو کمرې (کوټې) ته ناوخته کيږي.

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعبدالله نه مو رخصت راواخیست د کمرې په لور روان شو مونږ لا په لاره کې وو چې د زاهد دکور نه زاهد ته زنګ راغی زاهد چې موبایل له جیبه راویست اوویې ویل چې خور مې ده وړانګه.
وړانګه زما سره یوځای رالویه شوې وه ډېره ښایسته جلۍ وه .
!زاهد د اوکې تنۍ کیکاګله ، الو ! الو
زاهد یو څو قدمه له ما لرې شو د وړانګې سره یې پنځه شپږ دقیقې خبرې وکړې کله یې چې ټیلفون بند کړ ما ورته وویل چې څنګه خیر خو و څه یې ویل زاهد وویل خیر خیریت ده هیڅ نشته هسې ویل یې چې یاد شوی مې وې ځکه مې ټیلفون درته وکړ په خبرو خبرو کمرې ته سره ورسیدو زه اوږد په بستره کې پرېوتم زاهد هم بسترې ته ډډه ولګوله او ویل یې چې عبدالله ته د خدای خیر ورکړي که عبدالله نه وای زمونږ په .غاړه کې به چا امیلونه اچولی ما یې هم خبره تائید کړه چې رېښتیا هم عبدالله زمونږ سره ډېر ښه وکړل ورځې تېرېدې شپه به راغله ورځ به یې اوخوړه او ورځ به راغله شپه به یې اوخوړه یوه ورځ په ښوونځي کې سوالونه کیدل ډېر سوالونه وشول چا به ذهني سوالونه کول او چا به تاریخي د ډېرو سوالونو ځوابونه پیدا شول خو یو سوال بې ځوابه پاتې شو هغه دا چې استاذ وویل: هغه څه شی دي چې په بازار کې ډېر دي خو نه یې وینو چې ویې وینو نو نه یې اخلو چې وایې خلو نه یې اغوندو چې وایې غوندو نه یې وباسو, ټول .شاګردان غلي شول یو هم ځواب پیدا نه کړ
کله چې ښوونځی رخصت شو د خپلې کمرې په لورې روان وو چې د بازار په یوه کوڅه کې ډېر خلک راټول وو خو څه ښکاریدل نه چې په څه باندې راټول دي زما سره په خوا کې دوه کسان ولاړ وو ما ویل راځه د دوي نه به پوښتنه وکړو چې دا خلک د څه لپاره راټول شوي مخکې له دې چې زه پوښتنه وکړم هغوي په خبرو پیل وکړ ، ملګري ته یې وویل چې راځه هسې هم مهاجر دي د دوي مرګ داسې دی لکه څوک چې په میږي پښه کېږدي. هیڅوک یې په غم کې نه دي د میږیانو په شان ډېر دي. د دوي خبرو ما او زاهد ته سخت زور راکړ شپې او ورځې تېرېدې تعلیمي کال مخکې په وړاندې روان و یوه ورځ په داسې حال کې چې زاهد

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډوډۍ راوړلو لپاره بازار ته کوز شو او موبايل همدلته په کمره کې ورنه پاتې و . چې موبايل ته زنګ راغی زنګ ډېر په اوږدو شو کله مې چې موبايل ته وکتل د موبايل په سکرين يو ښځينه نوم ليکل شوی. ورانګه په زړه کې مې وويل چې ځواب ورکړه کيدای شي چې کومه ضروري خبره به وي بيا مې له ځانه سره وويل چې که ځواب ورکړم زاهد به خپل موبايل وګوري و ايي به چې زما د خور نمبر ته دې ولې ځواب ويلی. زه لا په دې سوچونو کې وم چې اړيکه پرې شوه له ځانه سره مې وويل چې که دا ځل بيا تيليفون وکړي حتماً به ځواب ورکوم که کومه ضروري خبره نه وه نو هغې ته به ووايم چې زاهد ته ونه وايې چې ستا موبايل ته کوم بل چا ځواب ورکړ.

د ورانګې نمبر به د راغلو ټيليفونو له ځايه رنګ کړم بيا هسې هم معلومات نه ورته کېږي څلور پنځه دقيقې وروسته موبايل ته بيا زنګ راغی,

په رپېدلو لاسونو مې موبايل اوچت کړ د اوکې تنۍ مې کيکاګله

زړه مې ډير درزيده موبايل مې غوږ ته نږدې کړ.

د هغې خوا يو پوست او نرم غږ راغی

الو !الو !الو وروره ! موبايل ولې نه پورته کوې .

څنګه مريض خو به نه وې زه غلی وم څه مې نه شو ورته ويلی هغې بيا غږ کړ

الو !الو !وروره زاهده وروره روغ خو يې خبرې ولې نه کوې

دا ځلې مې زړه سره کلک غوندې کړ په بند بنده ژبه مې ځواب ورکړ

آ، آ ، الو ، الو ورانګې هغه..... زاهد ,,,,زاهد د باندې تللی ډوډۍ پسې لږ وروسته راځي .

ورانګې ته غصه ورغله وراندې به دې ويلي وای زما زړه خو پښو ته پرېوت راته يې وويل چې ته څوک يې چې بې اجازې پردېو موبايلونو ته ځواب ورکوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای شته لږ سره وارخطا غونډې شوم ورته مې وویل چې وړانګې دا زما غلطي وه چې موبایل ته مې بې اجازې ځواب ورکړ. خو ، خوزه.زه حمید یم
د حمید د نوم په اوریدو سره هغې اړیکه پرېکړه زه ډېر ورخطا شوم ویل مې که اوس زاهد راشي موبایل اوګوري زه به څنګه ځواب ورکوم لا په هم دې فکرونو کې وم چې بیا زنګ راغی له ډیرې ورخطا ورځې مې موبایل دوه ځلې اوکې کړ
. زه الو !الو !غږونه کوم ځواب نه راځي
زر مې موبایل ته وکتل موبایل دوه ځلې اوکې شوی و ، کومه اړیکه چې دوه ځلې اوکې شي نه له هغې خوا ځواب راځي نه له دې خوا زر مې بیا اوکې اووهله د هغې خوا ډېر خوږ نرم او پوست غږ راغی. الو ، الو حمیده ! خبرې خو کوه ولې غلی یې ؟
:ما ورته په بنده بنده ژبه وویل
هسې ، هسې وړانګې زه ، زه غلی نه وم موبایل په خطایې کې رانههههه
هغې مې خبره راپرېکړه چې ته نه یې غلی نو څوک غلي دي خبرې مو ډېرې سره وکړې په پای کې یې د خپلې غصې بخښنه وغوښته کله یې چې اړیکه پرې کوله ورته ومې ویل کله چې اړیکه پرې کړې یو دوه مس کاله په بیره وکړه. هسې نه چې زاهد په غصه شي وایي به چې زما د خور موبایل ته دې په خپله مخه ځواب ولې . ورکړی
وړانګې وویل دا خو کوم ګران کار نه دی د خدای په امان
اړیکه یې پرېکړه
ما موبایل په خپل ځای کېښود زه لا ناست نه وم چې زنګ راغی خو اړیکه پرې شوه د دوو مس کالو په . ځای هغې څلور مس کاله وکړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما هم زړه ارام شو په خپل ځای کښېناستم په ذهن کې مې د وړانګې خبرې تاوېدې راتاوېدې ته څوک يې؟ چې پردیو موبایلونو ته ځواب وايې .

د وړانګې دا خبره په ما ډېره ښه ولږېده د زړه لپاره مې يو نوی درد پیدا شو زړه مې غوښتل چې د زاهد موبایل بیا راواخلم د وړانګې نمبر ترې ولیکم خو نه کېده ځکه چې وړانګې څلور مس کاله کړي وو ، که ما نمبر ترې لیکلی د وړانګې مس کالونه د موبایل د سکرین (پردې)نه ختمېدل خدای خبر چې زه به په کومو فکرونو او سوچونو کې تللی وم چې زاهد راغی.

! راغږېې کړ حمیده !وه حمیده

بچو د خیال مرغه دې بیا په کوم ځای کې وزرې رپوي په کوم خوا تللی يې ؟ څنګه کور ته خو به دې زړه نه کیږي. ورته ومې ویل چې هیڅ نښته هسې د درسونو په اړه مې فکر کاوه زاهد وویل: سمه ده دومره فکرونه چې کوې ډېر ژر به لیونی شې دا خبره يې وکړه ، او د خپلو کتابونو په لور لاړ موبایل يې راوخیست کله چې يې ولیدل په موبایل کې د وړانګې څلور مس کاله پراته دي زر يې سر راپورته کړ ویې ویل ظالمه دومره ځواب خو سړی ورکړي چې زاهد د باندې تللی دی اوس راځي.

د هغې غريبې خو به زړه چاودلی وي ما ورته وویل چې زاهده پخپله مخه مې څنګه هغې ته ځواب ورکړی وای زاهد غلی شو زر ، زر يې د وړانګې نمبر اوکې کړ چې خبرې ورسره وکړي خو د شپکې لخوا ورته ځواب ورکړ شو چې تاسې په خپل موبایل کې کافي اندازه کریډیټ نه لرۍ. زر يې ما ته راغږ کړ چې حمیده !په موبایل کې پیسې لرې کنه؟

ما هم بې له ځنډه ځواب ورکړ چې ولې نه شته په کې زاهد د وړانګې نمبر زما په موبایل کې ډایل کړ ما هم د خدای څخه همدا غوښتل زاهد تیلیفون غوږ ته نږدې کړ خو موبایل ته څوک ځواب نه وایي دوه درې ځلې ! يې زنګ ورته وکړ خو بې لاخره موبایل اوکې شو. زاهد غږ کړ سلام وړانګې خور

(c) ketabton.com: The Digital Library

 څنګه لکه چې خپل بدل د راځخه اخیسته که ولې د موبایل ته ځواب نه راکاوه وړانګې ځواب ورکړ چې
وروره خدای دې نه کړي چې زه له تا نه بدل واخلم نمبر د بدل و ځکه مې ځواب نه ورکاوه زاهد وویل سمه ده
. وړانګې ، وړانګې بیا وویل چې څنګه نمبر د بدل کړی که ولی دې د خپل نمبر نه تیلیفون ونه کړ
زاهد وویل: چې نه نمبر مې نه دی بدل کړی د حمید نمبر نه مې تیلیفون کړی زما په موبایل کې پیسې نه وې
وړانګې خبره ترې ونیوه ، چې څه ستړي مشي به اوس درکړم له ما نه خو دې ستړي مشي او سلام بیخي
هېر کړ. وروره ستړی مه شې ،ښه خو یې ولې دې موبایل ته ځواب نه راکاوه زاهد وخندل ورته یې وویل
چې لو یه شې د باندې په ډوډۍ پسې تللی وم شکر دی اوس روغ او جوړ یم کور کې خو خیریت دی؟ مور
.مې ، بابا مې نور ټول ښه دي وړانګې وویل شکر ټول ښه دي
زاهد وویل چې سمه ده ټولو ته مې سلامونه وایه د خدای په امان د هغې خوا هم ځواب راغی د خدای په
امان زاهد بې له دې چې د خپلې خور وړانګې نمبر په مبایل کې رنګ کړي ما ته یې راکړ ما زر زر د وړانګې
نمبر په پیغامونو کې ولیکه او ثبت مې کړ ما ویل هسې نه چې سبا ورځ بیا د زاهد په موبایل کې پیسې نه
. وي له ما نه موبایل واخلي د وړانګې نمبر چې په کې ډایل کړي سمدستي معلومات ورته کېږي
نو د احتیاط لپاره مې د وړانګې نمبر په پیغامونو کې سیو (ثبت) کړ زه په موبایل کې اخته وم چې زاهد
وویل حمیده راځه چې ډوډۍ سړېږي مخکې مې راوړې ما وویل چې سمه ده کله مو چې ډوډۍ اوخوړه
زاهد وویل چې د استاذ هغې ذهني سوال ته لکه چې تر اوسه چا ځواب نه دی ویلی ما وویل چې تر اوسه خو
یې ځواب نه دی ویل شوی هغه بله ورځ چې په بازار کې یو افغان غریب چا وژلی وو نو سمدستي ما د
. سوال ځواب پیدا کړ
زاهد وویل چې څنګه د پیدا کړ افغان چې مړ وو ، نو مړوو هغه دې خدای اوبخښي د هغې څخه د د سوال
ځواب څنګه پیدا کړ ورته ومې ویل چې ته په خپله فکر وکړه چې له دې نه بل څه کېدای شي د استاذ سوال

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې ډول وو چې هغه څه شی دي چې په بازار کې ډېر دي خو نه يې وينو چې ويې وينو نه يې اخلو چې
.وايې خلو نه يې اغوندو چې وايې غوندو نه يې اوباسو
د استاذ سوال په دې ډول وو کنه ؟
زاهد وويل چې بلې سوال په همدې ډول وو ما وويل چې دا کفن دی زاهد غلی شو او ويې ويل چې بالکل
هم کفن دی زاهد بيا وويل چې ولې د استاذ ته ځواب نه ښوده. ما ورته وويل چې هغه ورځ وه تېره شوه ځکه
په هغه ورځ د درې استاذ نه وو مونږ او تاسو يو ځای په خپلو کې زهني سوالونه شروع کړل نو ځکه مې
.استاذ ته ځواب نه دی ويلی زاهد وويل چې سمه ده بابا
. د زاهد دې خبرې سره دواړو وخندل

دوهم څپرکی

ورځې تېرېدې سبقونه ښه مخ پرو ړاندې روان وو خو له بلې خوا له ما سره پيسې په ختمېدو وې کوم پيسې
چې ما له ځان سره راوړې وې زه چې پېښاور ته سبقونو ته راغلی وم له کوره پټ راغلی وم ځکه چې زما د
پلار دوه ودونه وو د مشرې مور مې درې زامن وو او د خپلې مور مې پنځه زامن وو چې په دې ټولو کې زه
. کوچنی وم
يو ورور مې په کوچني والي کې مړ شوی وو اوس څلور ورونه پاتې وو واک او قدرت ټول دې ميرانه
ورونو وو هغوی نه غوښتل چې زه تعليم وکړم يا دې زما ورونه تعليم وکړي زه په پټه پېښاور ته راغلم دلته
مې په سبق ويلو پيل وکړ. سږ کال مې اخري کال دی چې له دولسم ټولګي فارغ شم کور ته مې تيليفون نه
. شو کولی چې ورونو ته مې ويلي وی چې پيسې را ولېږئ
ځکه زه خو دلته په پټه راغلی وم که تيليفون مې کړی هم وای کوم ګټه يې نه کوله دوی نه غوښتل چې زه
په افغانستان کې سبق ووايم دا خو لا پېښاور دی ، پېښور ته به يې څنګه پيسې راليږلي وای. يوه ورځ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاهد د باندې تللی وو کله چې راغلو زما مړاوي څېره یې ولیده راته یې وویل چې حمیده ! نن دې حالات ډېر بل ډول دي ولې څه خبره ده ناروغ خو به نه یې ما ورته وویل چې زاهده هیڅ خبره نشته هسې مې لږ سر خوږېږي زاهد وویل د سر د درد خبره نه ده دا دوه ورځې دې په ټولګي کې هم په درسونو کې پوره خوند نشته په خوا به چې استاذ له خولې سوال نه وو ایستلی تا به ځواب ورکړی وو د څو ورځې خو د یو سوال ځواب هم په سم ډول سره نشې ورکولی.

کومه ستونزه حتماً شته زاهد چې هر څومره ټینګ شو خو ما ورته خپله د زړه خبره ونه کړه چې خبره څه ده یواځې مې وویل چې زاهده هیڅ هم نشته وړاندې مې درته وویل چې دا څو ورځې کېږي چې سردردي راته پیدا شوې. زاهد هم نور ټینګ نه شو شپې او ورځې تېرېدې زما حالت د یوې ورځې څخه بلې ورځې ته خرابېدل له یوې خوا مې د وړانګې یادونو زړګی تخناوو له بلې خوا مې د پیسو د ختمېدو زړه راپړسولی وو په لومړي ځل مې زړه ښه کړ چې کور ته تیلیفون وکړم زما څخه درې کاله مشر ورور ته مې ټیلیفون وکړ . له دوهم زنګ له تېرېدو څخه وروسته مې ورور ټیلیفون پورته کړ

! الو ! الو ! سلام علیکم

ما ورته سلام ځواب ورکړ ما لا د سلام ځواب سر ته نه وو رسولی چې ورور مې خبرې راپرې کړې چې حمید یې؟

ما ورته وویل هو حمید یم. ورور مې وویل چې ولې داسې غلی غلی غږېږې څنګه خیریت خو دی

ما ورته ټوله کیسه وکړه چې سږ کال له دولسم ټولګي نه فارغېږم پیسې راسره ختمې شوې دي غواړم چې پوهنتون ته ازموینه ورکړم.

کله مې چې ورور د پوهنتون نوم واورېد ډېر خوشاله شو خو یوه خبره یې وکړه هغه دا چې ما ته یې وویل حمیده شکر دی چې ځان دې یو ځای ته رسولی دی دلته د مشران ورونه له مور سترګې راباسي وایي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو زوی خو دې په لوپرۍ پسې تللی دا څو کاله کېږي چې ستا پوښتنه يې هم نه ده کړی دا سې زوی څه . معنی لري

مور د يو اځې په سرو سترګو ژاړي او بس نور هيڅ نه وايي د دې خبرې په اورېدو سره مې سر هسې هم درد کاوه نور هم په کې پيدا شو په ژړا مې پيل وکړ ورته و مې ويل چې وروره ! زه چې کله پيښور ته راغلم له همغه ورځ مې د ښوونځي غم وکړ او ځان مې په ښوونځي کې شامل کړ چې دا سې پېغورونه مې مور ته . ورکول کېږي نو زه سر له نن څخه دا دی درغلم

ورور مې وويل نه ته مه راځه خپلې زده کړې سرته ورسوه زه به پيسې د کوم چا نه پيدا کړم که پيدا نه شوې د ځان لپاره همغلته يو کار پيدا کړه او خپلې زده کړې سرته ورسوه، موبايل کې مې درې سوه کلداري هغه هم په ختمېدو وې نو خدای په اماني مو سره وکړه. کله مې چې له ورور سره اړيکه پريکړه، په کوټه کې په بستره اوږد وغزيدم. د مور پخوانۍ خبرې مې په ذهن کې تاويدې راتاويدې کله چې زه په افغانستان کې وم راته ويل به يې چې زويه که څوک پيسې در کوي يا يې نه درکوي، که څوک سبق در باندې وايي يا يې نه درباندې وايي، زه يې در باندې وايم خپل د پوزې ټيک او د ټنډې روپۍ به هم درته خرڅې کړم ستا د . ښوونځي فيس به پرې کړم

خو ګوره خپل همت له لاسه مه ورکوه ، له يوې خوا مې د ورور خبرو په زړه دومره غم وا چاوه چې ويل يې چې ستا ميرانه ورونه دې مور ته هر وخت پېغورونه ورکوي چې يو زوی دې په لوپرۍ پسې تللی، له بلې خوا مې په ذهن يو نوی چنجی اخته وو چې زما مغزه او زړه يې دواړه خوړل د وړانګې يادونه کوم. د وړانګې يادونو چنجي مې دا سې په مغزو او زړه حملې کولې لکه يو څوک چې دا سې ناروغي ووهي چې . نه ترې روغيږي او نه ترې مړ کيږي

له ځان سره مې دا فکر او سوچ وکړ چې د وړانګې به هم له ما سره مينه پيدا شوې وي او کنه که يواځې ما په لومړي غږ پر هغې زړه بايللی، که هغې زما سره مينه واي نو دومره ورځو کې به يې يو ځل خامخا ټيليفون

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی وای زه لا په همدې سوچونو کې وم چې زاهد راغی راته یې وویل چې فکري صاحب ! بیا کومې خوا تللی یې د خیال مرغه دې بیا کوم ځای وزرې رپوي، ورته مې وویل چې زاهده یوې خوا هم نه دی تللی همدلته دی .

زاهد وویل: ښه چې همدلته دی ته دې یو ځل ساعت ته اوګوره چې څو بجې دي کله مې چې ساعت ته وکتل د ښوونځي رسمي ساعت ختمه یو څو دقیقې تیرې هم وې ورته مې وویل چې که زه فکري وم ته په څه وې ؟ په خپل وخت به دې ویلي وای چې ښوونځی ته ځو ، زاهد وویل چې واه ، واه ، څومره ښه مخکې به چې زه لمانځه ته پورته کیدم تا به خپله بستره ټوله وه زما کتابونه او هم دا شان خپل کتابونه به دې د تقسیم اوقات مطابق برابر کړي وو ، او نن وایې چې ته په څه وې .

زاهد رانږدې شو راته یې وویل چې ګوره حمیده ! دا څو کاله کیږي چې زه او ته په یوه کمره کې ژوند کوو ، ښوونځي ته په یو ځای سره ځو او راځو په یو ټولګي کې درس وایو له ما نه کومه خبره مه پټوه څه خو خامخا شته دا څو ورځې چې دې ګورم ببخي زیات بدل شوی یې نه له ماسره په ورین تندي خبرې کوې نه دې ښوونځي کتابونه په همغه ډول په مینه مینه ګورې .

ما لنډ ځواب ورکړ ورته مې وویل چې اوس ددې خبرو وخت نه دی د ښوونځي ناوخته دی راځه چې ځو ښوونځی ته کله چې ښوونځي ته ورسیدو د روان شناسۍ استاذ په ټولګي کې ولاړ وو دواړو د ننوتو اجازه اوغوښته ټولګي ته چې د ننه شوو زاهد کښیناست زه لا په خپل ځای ناست نه وم چې استاذ وویل حمیده د روان شناسۍ تعریف که راته وکړې. تېره ورځ مې درته د روان شناسۍ تعریف کړی وو . ډیرو شاګردانو راته وکړ خو ډېر مات ګوډ وو .

شاباس ته د روان شناسۍ تعریف وکړه ما چې په ذهن هر څومره زور راوړ یو تعریف مې په کې پیدا کړ خو استاذ راته ځلور تعریفونه کړي وو. ما په لنډو وویل چې روان شناسي هغه علم دی چې د ژوند یو موجوداتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کردار ، راوش او سلوک تر ځيرنې لاندې نيسي استاذ وويل شاباس يوائې تا وکړای شول چې تعريف په سم ډول سره راته وکړې ته کښېنه شاباس .

بيا يې زاهد ته وويل چې ته پورته شه ته راته ووايه چې کردار ، راوش او سلوک څه ته وايي؟ زاهد کله لاس سرته پورته کړي سروګروي بيا لاس ښکته کړي کله يوې خوا شي کله بلې خوا زاهد ځواب پيدا نه کړ ، زاهد ته يې وويل ته کښېنه استاذ دې کردار ، راوش اوسلوک په اړه ډېرې خبرې وکړې، زما سترګې استاذ کې وې ناست روحاً دلته وم خو روح مې د وړانګې په کور منګولې خښې کړې وې زمونږ د روان شناسۍ او پښتو معلمان به دې انسان پر زړه ډېر ښه پوهېدل چې څه ډول ستونزه به وه نو د هغې د ستونزې په لور به لاړ .

دهغې په اړه به يې خبرې وکړې نو زه لا د وړانګې په فکرونو کې وم چې راباندې غږ يې کړ حميده ! څنګه په کردار ، راوش او سلوک باندې خو پوه شوې ؟

خو د استاذ خبرو باندې زه پوه نه شوم، زاهد په څنګلې سره اوخوزولم چې استاذ تاته وايي لکه يو څوک چې اوس له خوبه رابيدار شي سر مې پورته کړ غږ مې کړ چې استاذه ماته وايې، استاذ اوويل چې هو تاته وايم، ما ورته وويل استاذه څه ډول پوښتنه د اوکړه استاذ وويل چې د يوسف او زليخا کتاب ختم شو خو پرې پوه نه شوې .

ددې خبرې سره ټولو شاګردانو وخندل استاذ لاس پورته کړ شاګردان غلي شول استاذ د روان شناسۍ نوټ کېښود او په خبرو يې شروع وکړه، زه ډېر هک پک شوم لکه استاذ چې زما په زړه خبر وي او يا چا څه ورته ويلي وي چې حميد په دې ډول کش مکش اخته شوی دی ،استاذ وويل چې څنګه مينان شوي خو به نه يې ؟

ټولو شاګردانو وويل چې نه استاذه له مونږه مين توب څه غواړې ، استاذ خبرې ټولو شاګردانو ته کولې خو په خبرو ، خبرو کې به يې ماته ډېر کتل،استاذ وويل چې ګورۍ تاسې خو شکر دی سږکال فارغېږی بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

که خدای کول کوم پوهنځی لولی تاسو باید دیوې کوچنۍ پېښې په مقابل کې ځانونه تسلیم نه کړی، تاسو باید مقاومت وکړئ ، ترڅو بریالي شی استاذ په خبرو خبرو کې یو مثال راوړ ، که یو څوک په یو چا باندې په یو نظر مین شي نو سمدستي هغه ته خپل واک او قدرت ور نکړي هڅه دې وکړي څو مقابل لوری هم معلوم کړې چې هغه هم ستا په شان دی او که یو اځې تا پر هغې زړه بایللی دی شکر دی تاسو ځوانان یی، په همدې سره د ښوونځي زنګ وترنګیده او رخصتي شوه .

دریم څـــپرکی

د جمعې شپه ډېره په سختۍ راباندې تېره شوه د جمعې ورځ وه زاهد وویل چې راځه چې د ستېدیم په لورې لاړ شو هلته به لږه د لوبو ننداره وکړو بیا به راځو.
ما ورته وویل چې ته لاړ شه او زه غواړم چې لږ ارام وکړم بیګاه شپه مې د سرخوږی له امله هیڅ خوب نه دی کړی. زاهد وویل: چې دا څنګه سرخوږی دی هر وخت چې زه درته وو ایم چې چکر ته ځو ته راته وایې چې سر مې خوږیږي کله یوه پلمه او کله بله پلمه اخر په تا څه شوي دي او څه درباندې وشول؟
په ډېره عاجزي مې ورته وویل چې زاهده هیله کوم تر دې نور راسره ټینګ نه شی زاهد هم غلی شو او د باندې په نه زړه روان شو زه هم د کوټې په کونج کې په دواړو پښو کښېناستم او سر مې د زنګنو په منځ کې کېښود او له ځانه سره مې ښه ډېر وژړل په ژړا ، ژړا کې مې له خولې دا لنډۍ راووتې .

افسوس ، افسوس ارمان ، ارمان دی
خالي میدان دی سترګې چا ته واړومه
اور د هجران راته بلیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

قطرې قطرې غوښې د زړه پرې پخومــه

د جنت حورې زما مینې
که حال مې وینې لیونۍ در پسې شومــه

غمه راځه چې غم ونکړې
زړه مې پښتون دی میلمه نه خفه کوینه

! ای پیښاوره بختوره
دخوست پیغلې ، لا مې لنډۍ پوره کړې نه وه چې موبایل ته مې زنګ راغی کله مې چې موبایل ته وکتل د زاهد د خور وړانګې نمبر وو زړه مې په درزه شو لاسونو مې په رپ رپې شروع وکړه لاسونه مې ډېر سخت رپېدل ، زړه مې دګ ، دګ کول موبایل مې اوکې کړ په ماته ګوډه ژبه مې وویل أ ، أ ، أ ، الو ، الو ، د هغې خوا خوږ غږ راغی بلې حمیده ! وړانګه یم د زاهد خور ما ورته وویل اوه ، ه، ســ ، ســــ، ســــ، سمه ده و ،ه ومې پېژندې څــه ، څــه ، څــه څنګه یې وړانګې له خندا شنه شوه چې په دې ژبه دې څه شوي دي سم غږېږه ما . وویل چې هــ ، هــ ، هسې هیڅ راباندې نه دي شوي
هسې لږ روغ نه وم وړانګې وویل خه زاهد چېرې دی؟
ما ورته وویل چې هغه ستېډیم ته تللی دی لږ وروسته به راشي وړانګې وویل چې یوه پوښتنه کوم ما وویل یوه نه سل پوښتنې خو اوکړه د وړانګې ژبه بنده بنده کېده داسې یې وویل اغه...اغه څو ورځې وړاندې مې چې له ...له ...له تاسره .....خبرې یې بندې شوې ما ورته وویل چې څه له ماسره هغې وویل چې له کومې ورځې مې له تاسره خبرې کړې له هغې ورځې وروسته مې دا ، دا ، دا زړه داسې بل ډول دی ستا د لیدو په ارمان خدای شته چې دا خبره په ما داسې ولګېده لکه په خوږ شوي ځای چې ملهم کېږدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه تر ډېره غلی وم نه هغې څه ویلی شول او نه ما ، زړه مې لړ سره کلک غوندې کړ ورته ومې ویل چې وړانګې ګرانې زه هم همداسې یم خو ښه شوه چې تا په خپله راته وویل ما خو زړه نه شو غټولی چې درته مې ټیلیفون کړی وای او یا مې درته ویلي وای وړانګې وویل جانه غوږ شه چې څو لنډۍ درته ووایم .

اول مې فکر درته نه وو

اوس مې د زړه ستنې کړې در پسې دینه — چې نیمه شپه شي را په یاد شې

بیا ترسهاره یاره وینښه ناسته یمه

وروستۍ لنډۍ یې چې وویله نو راته غږیې کړ جانه ، وجانه ! خبرې مې اورې ما ورته وویل بلې ګرانې خبرې دې اورم ،هغې وویل سمه ده جانه د اوس لپاره هم دومره خبرې بس وې، بله ورځ به بیا سره غږېږو د خدای په آمان، ما چې خو له خدای په امانۍ ته جوړوله ، هغې مې بیا خبره پرېکړه یوه خبره بله کوم جانه ، ای جانه ! زه ، زه ، زه له تا سره مینه لرم، له همدې ویلو سره یې اړیکه پرې کړه ما هم داسې موبایل غوږ ته نیولی وو په مغزو کې مې د وړانګې خبرې انګازې کولې جانه ، ای جانه ! زه له تا سره مینه لرم .

نن ورځ تر مازدیګره ډېره ښه را باندې تېره شوه ، د مازدیګر پنځنیمې بجې وې چې زاهد راغی، زه یې چې خوشاله او روغ ولیدم، زاهد هم زیات خوشاله شو را باندې غږیې کړ حمیده ! لکه چې سرخوږی د ورک شو ، ما ورته وویل چې شکر دی زاهده اوس روغ او جوړ یم، څنګه ستا هم په ستړېدیم کې څه ساعت تېر شو کنه ؟ زاهد وویل چې ساعت مې تېر شو خو زړه مې ډېر تنګ دی زړه مې دی چې یو ځلې وطن ته لاړ شم، د وطن د نوم په اورېدو مې زړه پښنو ته لاړ زاهد ته مې وویل چې یو څو ورځې صبر وکړه په ګډه به سره ولاړ شو څو ورځې وروسته هسې هم د ګرمۍ په مناسبت رخصتې ده، زاهد زما د خبرې په اورېدو سره داسې څک غوندې شو و لکه چې په خپلو غوږو یې چې باور نه وي چې دا خبره دې حمید کړې وي.

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه زاهد هم ګرم نه وو ، دا ځو کاله کېږي چې زه کور ته نه یم تللی ، که د ګرمی یا د اختر رخصتي وه یا به کومه بله رخصتي شوه نو زاهد به وطن ته روان وو زه یو ځلې هم نه وم تللی که هرڅومره به زاهد ټینګ شو ، خو زما ځواب به نه وو. نن یې چې زما د خولې د تګ خبره واورېده زیات خوشاله شو زه نه تلم ، خو د مجبورۍ ورځې مې نیت وکړ چې خامخا به داځل رخصتۍ کې ځم.

لومړۍ مجبوري مې دا وه چې پیسې راسره نه وې ،بله مجبوري دا وه چې مور ، پلار ، کوچنۍ خور او ورونه مې زیات یادېدل، دریمه مجبوري باندې خو تاسو په خپله ښه پوهېږۍ ، دریمه مجبوري دا وه چې وړانګه مې ډېره یادېده څلور پنځه ورځې چې تېرې شوې د ګرمۍ په مناسبت رخصتۍ شوې د رخصتیو په دوهمه ورځ مونږ هم ځانونه تیار کړل.

ځلورم څپرکی

سهار وختي د ټل په موټرو کې سپاره شوو ، زه د اینې طرف ته کښېناستم،زما سره په خوا کې زاهد کښېناستو او د زاهد سره پخوا کې یو سپین ږیری وو د زاهد ښه ساعت ورسره تېر وو دواړه چې موټر ته ختلي تراوسه یو هم غلی شوی نه دی کله یو جمه راواخلي او کله بل، زما سترګې د سړک څخه د باندې په ونو کې ښتې وې چې ډېرې په تیزۍ سره رواني وې ،مونږه چې کوچنیان وو کله به چې په موټر کې له یوې خوانه بلې خوا تلو نو مورږ به دا فکر کاوه چې ونې رواني دي ناست په موټر کې وم خو د خیال مرغه مې د وړانګې په کور وزرې رپولې، زه ورشم د وړانګې د کور دروازه قرار ، قرار ټک ټک کړم ،یو دوه دقیقې وروسته په خپله وړانګه راووځي بې اختیاره یې له خولې ووځي حمیده ته..... زما ژبه بنده وه خبرې مې نه

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي كولی، دوره ترډېره يو بل ته ګورو ما به چې ستر ګي وړپورته کړې هغې به ستر ګي ټيټې کړې چې هغې
. به ستر ګي راجګي کړې نو ما به ستر ګي ټيټې کړې
زه ترډېره غلی وم، وروسته مي غلي ورته وويل وړانګې زه دادی اخر هم راغلم
وړانګه هم په ګيله منه لهجه ووايي ظالمه ! په دې دومره ورځو کې تا يو ځلې هم ماته ټيليفون ونه کړ ،که زه
په ريښتيا درباندې ګرانه وای يو ځل خو به دې فون راته کړی وو. دا ټول دروغ دي ستا په زړه کې زما لپاره
ځای نشته ته درواغ وايې ته له ما سره مينه نه کوې د وړانګې خبرې مي په مغزو کې انګازې وکړې، ته
.دروغ وايې ته له ماسره مينه نه کوې زه لا په همدې فکرونو کې وم چې د موټر بريک هر څه راګډوډ کړل
د کرمي ايجنسۍ لومړی پټک وو د ملېشا والا موټر ته راپورته شو له يو دوو کسانو يې پوښتني وکړې د
کوم ځای يې وا هلکه ! چېرې روان يې سوال او ځواب وشول ملېشا والا له موټر څخه ښکته شو موټروان ته
.يې وويل چې حرکت وکړه موټر روان شو
کله چې د ټل بازار ته ورسېدو ، زاهد وويل چې شکر خدايه ټل ته خو راورسېدو چې اوس زرد بونډرۍ يا
سرحد موټر ډک شي او حرکت وکړي، له موټره راښکته شوو د سرحدي موټرو په لور روان شوو ، له ځان
سره مو لږه ميوه راوخيسته چې په لاره يې اوخورو د سرحد په موټر کې سپاره شوو تور رنګه فلائنګوچ
وو . په موټر کې ما او زاهد پخپلو کې خبرې کولې، زاهد وويل چې شکر دی سرحد ته خو چې خدای کول
.لږه لاره ده ما د هو په دود سر وخوځاوه
زاهد خبرې کولې خو زه په خبرو نه پوهېدم يواځې مې هو او بلې ويل زاهد چې مخ راواړوه زما ستر ګي يې
پټې ولېدې زاهد غلی شو ، زه ويده نه وم ترډيره په دې فکرونو کې وم چې کله له خيره خوست ته ورسېږم زه
به چېرې ځم کور ته خو نه شم تلی ځکه که لاړ هم شم ميرانه ورونه به بيا ستر ګي رانه باسي چې چېرې تللی
وې او څه دې کول ولې په خپله مخه تللی وې زړه به مې کله ويل چې د ماما ګانو کره به لاړ شم او کله به يې
. ويل چې نه د زاهد دوې کورته لاړ شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته به وړانګه هم ووینې بیا به مې ویل که هلته لاړ شې هسې نه کومه ستونزه د وړانګې له خوا راته پیدا شي موټر ودرېده او زه یې هم د خیالونو د دنیا څخه دې دنیا ته راوستم او د موټر دروازه خلاصه شوه او یو . یو په نوبت سره ښکته کیده له موټره راښکته شوو د پاکستان ملېشې مو تلاشي واخیسته

د پاکستان او افغانستان په ګډه پوله کې لس دقیقې په پښو مزل وکړ کله چې د افغانستان سرحدي پولیسو تانې ته راورسېدو تلاشي وشوه یو څو نفر یې ودرول چې په هغوی کې زه او زاهد هم شامل وو له دوی پوښتنې وشوې لږې سره ستړي کړل، وروسته زما او د زاهد نوبت راورسېد ، پولیسو وویل چې . تاسې څوک یاست له کومه ځایه راغلی او چېرې روان یاست

ما ورته وویل چې متعلمین یو له پېښاوره راغلو خوست ولایت ته روان یو یو .. پولیسو نور څه ونه . ویل .رخصت یې کړو

کله چې خوست بازار ته راورسیدو ، زاهد وویل چې ډېر سره ټینګېږو نه دواړه به زمونږ کره ځو له هغې وروسته به بیا خپل کور ته ځې ما هم ورسره اومنله د زاهد د کور ته چې راورسېدو د غرمې دولس بجې وې د کور دروازه بنده وه ټکنده غرمه وه، زاهد دروازه ټک ټک کړه، د لږ ځنډ وروسته دروازه د زاهد مور . رحمت بې بې ببرته کړه. کله یې چې په ما او زاهد سترګې ولږېدې په سترګو کې یې اوښکې راغلې لومړې یې زه ښه ښکل کړم، او له هغې وروسته یې زاهد په دواړو مخو ښکل کړ او کور ته دننه شوو ، کله چې کور ته د ننه شوو د وړانګې کوچنۍ خور چې د وړانګې نه یو کال کوچنۍ وه سیمه مې مخې ته راغله، ستړي مشي یې راکړه او بیرته زر د نغري په لوري لاړه، په کوټه کې کښېناستو د شمسیې د برق څخه یې کوچنۍ پکه چلند کړه. هغه یې ما او زاهد ته مخامخ کړه، دزهدمور مې مخې ته لکه کوچنۍ ماشومه . کښېناسته

زاهد د قضایې حاجت لپاره د باندې لاړو ، زه ډېر په سوچونو او خیالونو کې ناست وم ،چې وړانګه ولې ستړي مشي ته رانغله وړانګه په کور کې نشته، که ستړي مه شي ته ولې نه راځي، ایا وړانګې له مانه زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بد دی، ایا وړانګه زما سره مینه نه کوي ، که کوي یې بیا ترا وسه سترې مشي ته ولې رانغله، خدای خبر
چې دوړانګې مور به څومره خبرې راته کړې وي ،خو زه د وړانګې مور په یوې خبرې هم پوه نشوم ،
. دوړانګې مور په لاس وخوځولم
حمیده ! په کوم خوا تللی یې، زما خبرې دې لکه چې وانه وریدې، ما یو دم ټکان وخوړ ورته ومې ویل چې
یوې خوا هم نه یم تللی خو سر مې لړ غوندې دروند دی ډیر وخت کیږي چې په موټر کې مې سفر نه دی کړی.
هغې پوښتنه بیا تکرار کړه چې کور ته ولې نه راتلې، دا دومره وخت چیرې وې زاهد زوی به راته ویل چې له
ما سره په یوه کوټه کې درس وایي،
له ماسره دی ،خو ما به نه منله میرانه ورونه دې د مور سترګې راباسي ،هر وخت پېغورونه ورکوي چې له
دا ډول زوی نه خو ستا لپاره مرګ ښه وو ، مورد یواځې په سرو سترګو ژاړې هیڅ نه وایي ریښتیا ،ریښتیا
ووایه چېرته تللی وې، ما ورته وویل مورې په دې کې د دروغ ضرورت څه دی چې زه دروغ وایم دلته مې
. ورونو سبق ته نه پرېښودم د مجبورې ورځې په پټه پیښاور ته لاړم
هلته مې سبق ویل پیل کړل، زه اوس هم نه راتلم خو پیسې راسره ختمې شوې مجبور وم چې راغلم ،مونږ لا
په خبرو بوخت وو چې وړانګه او سیمه کوټې رادننه شوې، دواړه په داسې ډول کوټې ته رادننه شوې چې
سیمه مخکې او وړانګه یې تر شا راروانه وه ما ګومان وکړ چې وړانګه له ما شرمیږي ځکه کوټې ته نه راتله
. اوس چې راغله هم د سیمه شاته غلې غلې راروانه وه
سترې مشي یې چې راکړه او د باندې ډېره تېزه لاړه لکه چا چې پسې اخیستي وي، سیما د مور په څنګ
کې کښېناسته او ویل چې وړانګه نه راتله، شرمېده ما ته یې وویل چې تا خو هسې هم لاس ورکړی ته راته
مخکې
شه زه به وروسته درپسې ځم، وچ په زور مې سترې مشي ته راوسته مور یې وویل چې وړانګه همداسې
حیاناکه ده شرمیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر ډېره موږ په خبرو بوخت وو چې زاهد هم راغی وړانګې له نغري نه غبر کړ سیما ، وه سیما ،ډوډۍ تیاره ده لاسونو ته اوبه ور واچوه لاسونه مو اوینځل ډوډۍ وړانګې تیاره کړه کله یې چې ډوډۍ راوړه زه او زاهد ډوډۍ ته کښېناستو ، دوړانګې مور وویل چې تاسو ډوډۍ اوخورئ مونږ همدا اوس ډوډۍ اوخوړه دا ځل وړانګې هم لږ جرات پیدا کړی وو . د مور سره په څنګ کې کښېناسته ما به چې سترګې ورپورته کړې . سترګې یې په ما کې ګنډلې وې

سترګې به یې ښکته کړې، دوه درې ځلې دا لوبه تکرار شوه په څلورم ځل مې چې سترګې ورپورته کړې . هغې ګڅه سترګه ووهله (سترګک) یې ووا هه او له ځانه سره غلې موسکۍ شوه او د باندې لاړه

مونږ چې ډوډۍ اوخواړه حجرې ته د استراحت لپاره لاړو حجرې ته چې راغلو تیار ځایونه اچول شوي وو ، دواړه اوږده وغزیدو زاهد باندې خو دومره زر د خوب خپسه کښېناسته چې ما لا سترګې هم نه وې پټې . کړې

. زه په سوچونو ، سوچونو کې وم چې خوب راباندې غلبه کړېوه او ویده شوی وم
خوب مې لیده چې د حجرې په لویه دروازه غلې وړانګه رادننه شي، زه په حجره کې مخ په قبله ناست وم وړانګه غلې، غلې په قراره، قراره راروانه وي، زما سترګې په دواړو لاسونو پټې کړي زه لومړی وایم زاهد یې، وړانګه مې سترګې راباندې ټینګې کړي، د سترګو د ټینګولو نه یې مقصد دا وي چې ګني زاهد نه یم، زه بیا ووایم چې سیمه یې، هغه بیا سترګې راباندې ټینګې کړي ،دا ځل ما لاسونه پورته کړل د وړانګې . لاسونه مې په لاس کې ونیول په قراره مې وویل چې وړانګه یې
د وړانګې د نوم په اوریدو سره، وړانګه زما سترګې خوشي کړي، راته ووایي چې زما نه په تا هغوي ډېر ګران دي اول دې وویل چې زاهد یې بیا دې وویل چې سیما یې او بیا خو نور نو مونه واخیستل زما نوم دې ترټولو وروسته واخیستو وړانګه مرا وره روانه شي زه ورباندې غږ وکړم وړانګې ای وړانګې ! زما خبره خو واوره ای ، ای ! ! په همدې سره زه غواړم چې پاڅم خو چې کله مې د پاڅیدلو کوشش وکړ چې پاڅېږم

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې مې وغړولې ای خوا دیخوا مې وکتل پوه شوم چې د زاهد دوي په حجره کې یم ،بیا په خپل ځای . ځملاستم هر څومره سترګې مې چې پټې کړې چې ویده شم یو ځل بیا وړانګه ووینم خو خوب وتښتیده
زه پاڅیدم د حجرې په برنډه کې یوه پیپه همداشان په خوا کې ورسره یو بدنی(لوټه) ایښودل شوې وه اودس مې وکړ بیرته حجرې ته را دننه شوم، زاهد پاڅیدلی وو سترګو کې یې سوک واهه راته یې وویل چې څنګه خوب دې وکړ ؟ما وویل چې ډېر ښکلی خوب مې وکړ، کله مو چې اودسونه او لمانځونه وکړل،
زاهد وویل چې څنګه کورته به دې زړه نه کېږي؟ ما ورته وویل چې زه هیڅکله کورته نه ځم زه ټوله . رخصتي همدلته تېروم
زاهد هک حیران شو، ویې پوښتل چې خبره څه ده ولې کورته نه ځې؟ما د الف نه تر یاء پورې ټوله خبره ورته بیان کړه. زاهد لږ خفه هم شو، راته یې وویل خه ځکه دې د څو ورځې د پیشمني غوندې مخ نیولی لکه . یو څوک چې په زوره پیشمني ته راپاڅوي
دې خبرې سره ما لږ وخندل زاهد وویل: خانده مه ،تا دومره لویه خبره له مانه پټه کړېده ،زه کوم پردی نه یم ما به دې وروره نه هم ځان ته نږدې ګڼې ما ورته وویل زاهده تېر هېر باقي خیر زاهد وویل څنګه تېر هېر باقي خیر،تا ما ته دومره څه په دومره وخت کې ونه ویل چې زه له کوره په پټه راغلی یم پیسې راسره ختمې دي ما او زاهد په خپلو کې ډېرې خبرې وکړې زاهد وویل چې زه به سبا ورځ لاړ شم مور به دې راولم د مور . سره به د نږدې نه ووینې

پنځم څپرکی

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا سهار زاهد زمونږ کور ته لاړو زه د زاهد دي په کور کې ببل پاتې شوم ،دوړانګې مور ته مې وويل چې زه به دې باندې حجرې ته لاړ شم، هغې هم راسره اومنله دوړانګې مور تر ډېره راسره ناسته وه ډېرې خبرې يې راسره وکړې ،کله چې پاڅېده راته يې وويل چې حميده زه به کور ته لاړه شم. غواګانو ته به شوتله او وابښه وکړم ،تاته به مې وړانګه لورکۍ چاى راوړي تر هغې به زاهد بيرته راشي، ما ورته وويل سمه ده،
کله چېدوړانګې مور پاڅېده له هغې خوا وړانګه چاينک او پتنوس په لاس راروانه وه ،
دوړانګې مور راغږ کړ حميده دا دی وړانګې لورکۍ مې چاى راوړي، وړانګه حجرې ته رادننه شوه اومور يې کور ته لاړه يواځې زه او وړانګه وو ما او وړانګې تر ډېره خبرې نه کولې لکه څنګه چې له مانه د خبرو لورى او پلو ورک وو چې
خبرې له کومه راپيل کړم، زما په شان وړانګه هم وه، زمونږه دا خاموشي وړانګې د پيالې په ډکولو سره ماته کړه، لومړى پياله يې د ځان مخې ته کېښوده بله پياله يې راواخيسته کله يې چې ډکوله راته يې وويل جانه بوره په کې واچوم کنه ؟
د جان د نوم په اورېدو سره زيات خوشاله شوم د جان غږ مې په لومړي ځل زيات خوښ شوى وو چې کله يې په موبايل کې خبرې راسره کولې، کله يې چې اړيکه پريکوله راته يې وويل جانه اى جانه ! زه له تاسره مينه لرم دا ځل د جان غږ په ما دومره خوږ ولږېده چې څه درته ووايم، ما ورته وويل ګرانې خوښه دې خپله که بوره په کې اچوې يانه، وړانګې په پياله کې بوره واچوله، وړانګې وويل جانه څومره رخصتۍ يې درکړې ؟
ما ورته وويل شل ورځې رخصتي لرو ،
له هغې وروسته به له خيره ځو ، وړانګې وويل ته به له خيره ځې ما چاته پرېږدې ،ما ورته وويل اول خداى ته ،بيا هغه چاته چې له چا سره مخکې اوسېدې، د وړانګې په سترګو کې اوښکې راغلې په ژړا يې وويل جانه زه ، زه بغير له تانه يوه شيبه هم ژوند نه شم کولى ته زما ژوند يې، ته زما مينه،ته زما روح يې خو ګوره ګرانه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسې نه چې د پېښور د نجونو په لیدو زه له تانه هیره شم ،ما له یاده ونه باسې ما ورته وویل وړانګې ګرانې یا خو لس پنځلس ورځې پاتې دي دومره زر خو نه ځم ،هغې وویل چې زه هم پوهیږم چې لس پنځلس ورځې پاتې دي که مې پلار یا مشر ورور راغی هغه مې بیا داسې په آزاده نه پرېږدي چې په یو اځې توګه له تا سره کښېنم پلار مې درې ورځې کیږي چې کابل ته تللی ،مشر ورور مې په حکومت کې دنده ترسره کوي ،ورور خو مې هسې هم په شپو شپو نه راځي .

خدای مې دې پلار هم تر هغې رامه ولې ترڅو چې ستاسو رخصتۍ نه وي پوره ،وړانګه پاڅېده چاینک پیالې یې ټولې کړې خنګ ته یې کېښودې یو ځلې یې منډه کړه د حجرې نه یې سر بهر کړ ایخوا دیخوا یې سترګې واړولې، زر بېرته زما خواته راغله مخامخ په دواړو پښو کښېناسته ،زما لاس یې واخیست په خپل سر یې کېښود ،ویې ویل جانه ستا دې زما په سر قسم وي چې مې هېره نه کړې،

زه لکه بت داسې ناست وم یو اځې مې د وړانګې په سترګو کې سترګې ګنډلې وې، ریښتیا چې وړانګه وه وړانګې ته خدای بیل صورت ورکړی وو ، کله چې پاڅېده ما له سره ترپښو ورته وکتل، له ځان سره مې غلې وویل چې ماشاء الله په خپلو سترګو وو بړېدم هسې نه چې له نظر یې کړې که څه هم زما نظر نه لږېده خو بیا مې هم وویل چې ماشاء الله .

وړانګې چاینک او پیالې واخیستې له دروازې چې بهر کېده یو ځلې یې بیا سترګې را واړولې له ځان سره غلې موسکۍ شوه او لاړه، د مازدیګر څلور بجې وې چې زاهد راغی راته یې وویل چې مور دې اوس راتله خو د ورور په ټینګار پاتې شوه، ورور د ویل چې یو څو ورځې وروسته به درشو کومه پلمه به جوړه کړو . زه مور کوچنۍ خور درې واړه به درشو ما ورته وویل چې دا خو ډېره ښه شوه چې مور کوچنۍ خور او ورور ووینم .

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږم څپرکی

دا درې ورځې ډېرې په سختۍ رابانديې تېرې شوې دقيقه په دقيقه به مې ساعت ته کتل چې اوس به مې مور راځي اوس به راځي، له بله پلوه دا درې ورځې مې ورانګه هم نه وه ليدلې، که د غرمې يا د ماخستن ډوډۍ وخت به شو زاهد به راته وويل چې راځه ډوډۍ به کور کې اوخورو، بيا به حجرې ته راشو، ما به ورته وويل چې نه همدلته ښه يم ،کور ته ځکه نه تلم، ما به دا فکر کاوه چې په ما ټوله کورنۍ خبره ده چې زه له ورانګې سره مينه کوم،

سرې ته ځان داسې معلومېږي چې ټول رابانديې خبر دي، ټول ماته ګوري، په همدې وجه به زه کور ته د ډوډۍ خوراک لپاره نه تلم، په څلورم سهار مې مور کوچنۍ خور او ورور راغلل ، مور او خور مې کور ته تللې وو ، ورور مې سمدستې حجرې ته راغلو ، کله يې چې په ما سترګې ولږېدې، غږ يې کړ حميده ! حميده !دواړه يو بل ته ور تر غاړې وتو ،تر ډېره مې ورور په غېږ کې نيولی وو په ژړا ، ژړا کې يې راته وويل ولې حميده،دومره، دومره خو به دې زه خبر کړی واې چې پيښاور ته په زده کړو پسې ځم !ولی ؟ ولی؟اخيرولې؟

داسې خو ښوک نه کوي ،مونږ خومره ايخوا ديخوا پوښتنې درپسې وکړې، مور او کوچنۍ خور خو دومره خفه وې چې داسې ورځ به نه وه چې دوی به سترګې سرې نه وې اچولې،

ورور مې اوس لږ ارام غوندې ښکاريده، د زاهد سترګو کې هم اوښکې راغلی وې ،خو زاهد ماته په برګو برګو کتل شايد چې غصه ورغلې وي، ما دا ګمان وکړ چې ويل به يې تا که مور او پلار ورونه نه شول خبرولی ما ته خو به دې دومره ويلې واي ، اوس به دې نه مور دومره خفه وه او نه ورونه، زاهد وويل راځئ کور ته هلته به دې مور او خور انتظار کوي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه چې کور ته د ننه شوم، مور مې ولیده، بې اختیاره یې له خولې غږ راغی حمیده ،زما حمیده زویه !زه یې په غیږ کې ونیوم ،ترډېره یې په غیږ کې نیولی وم ،په مخ او تندي ښه ښکل کړم لږه به غلې شوه، بیا به یې په ژړا پیل وکړ زما حمیده زویه !ما په ناز، نازرالوي کړیه زویه !ولې دې له ځانه د انځر ګل جوړ کړی دی ،ولې دې کور راته خوشی کړ،

زه دې یو اځې پیغورونو ته پرېښودم، ما هم سر د مور په سینه ایښی وو د مور سینه مې په اوښکو لنده او خشته اچولې وه کله چې د مورله غیږې خلاص شوم ،کوچنۍ خور بې اختیاره غیږې ته راولوېده، د خور په سرلاس راتېر کړ ورته مې وویل خورې اوس خو دلته یم اوس ولې ژاړې؟ مورې ترډېره یو بل سره خبرې کولې، ما ورته ټوله کیسه د خوست نه د تګ پیښبور ته او هلته ځان په ښوونځي کې شاملول د زاهد سره اوښتل له سره تر پایه ټوله ورته وکړه ،

مور مې هم کیسه راته وکړه چې مونږ په تاپسې ځومره خفه وو، ستا په سر زه څومره راټل کېدم هر چا به له مانه سترګې باسلې چې زوی د نازولو اوس یې ګوره چې دومره به درته وکړي چې په ریبلو به یې سترې شې ،مور مې نن ډېره خوشاله وه ځنګه چې مور ته پېغورونه ورکول کېدل چې زوی دې په لوپرۍ پسې تللی هغسې نه وه زه یې یو متعلم ولیدم ، زه یې یو زده کوونکی ولیدم ،ما او مور چې خبرې کولې وړانګه هم ولاړه وه دا درې څلور ورځې کېږې چې مې وړانګه نه وه لیدلې زما او د مور د کیسې په اورېدو د وړانګې په سترګو کې څو ، څو ځله اوښکې راغلې، بیا به یې پاکې کړې نن مې د مور په راتګ سره وړانګه یو ځل بیا ولیده ،

ترډېره یې په سترګو کې ګیله کوله چې د ډوډۍ د خوراک لپاره ولې کور ته نه راځې، زه او وړانګه په سترګو ، سترګو کې سره پوه شو، وروږ خو مې په همغه ورځ کور ته لاړو مور او کوچنۍ خور مې تراوسه همدلته وو، په پنځمه ورځ مې ورور بیرته راغی زه زاهد او څو نور ملګري سره ناست وو، چې ورور مې حجرې ته را داخل شو، له سلام او سترې مشي څخه وروسته یې زه د باندې اوغوښتم د باندې چې لاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې يو څو روپۍ راکړې ډېرې خبرې او ډېر نصيحتونه يې راته اوکړل په خپلو خبرو کې به کله کله په ژړا هم شو ورور مې د خبرو په پای کې وويل: چې زه راغلی يم چې مور او خور مې بوځم هسې نه چې په کور کې را باندې شکمن شي تر مازديګره ورځ ډېره ښه وه خو کله مې چې ورور او کوچنۍ خور ته رخصت ورکړ د دواړو له سترګو نه بې اختياره اوښکې راغلې، زما هم زړه ډک ، ډک کيده ورور ته ورتر غاړې وتم، تر ډېره مو يو او بل په زړونو پورې ټينګ نيولي وو ،

کوچنۍ خور مې پر دواړه مخه ښکل کړه، بيا ئې د مور رخصت مې پاتې وو مورمې تر اوسه له کوره نه وه راوتلې يو ځل مې له ځانه سره وويل چې له موره پټ شه ،بيا مې له ځان سره وويل چې مرګی لنډ دی خدای خبر بيا چې راځم مور به مې مړه وي که ژوندی، يا کيدای شي له موره زه مخکې شم مرګی زوړ او ځوان نه ګوري ،کيدای شي چې پيښور ته ځم په لاره کې موټر راپسې ټکر شي ،زه لا په همدې فکرونو او سوچونو کې وم چې د دروازې غږ پورته شو ،کله مې چې سترګې پورته کړې دزاهد مور او دواړه خويندې يې په دروازه کې ولاړې وې مور مې راوړاندې شوه راته يې وويل چې زويه زړه خو مې نه کيږي خو څه وکړم ، مجبوره يم چې لاړه شم کني ، کني

مور مې په ژړا شوه کني ،زه به تر هغې همدلته واي، ترڅو چې ستا رخصتي پوره شوي نه واي مور مې چې کله رخصت راځيني اخيست ،راته يې وويل زويه په خير سره لاړ شې په خير سره بيرته راشې ،کله چې بيرته راځې له پوهنتونه فارغ وې زه به څومره خوشاله شم چې دادی زوی مې له پوهنتونه فارغ شو په کور کې به په جګو سترګو ګرځم وايم به چې تاسو خو ماته ويل چې زوي د په لوېرۍ پسې تللی کله چې راځي دومره به يې درته کړلي وي چې په ريبلو به يې سترې شې ،

کله چې مور رخصت راځيني واخيست دا لنډۍ يې راته وويلې

!! ارمان ، ارمان تېره ساعته

راستون به نشي که ملنګ در پسې شــمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیلتونه ښیرې به درته نکړم
واړه دې مړه شه لوی دې او غواړه خیرونه

بیلتونه څومره زوره ور یې
چې پښتانه دې لړا او بر ویشلي دینه

حمیده ستا په بیلتانه کې
په کلیو ګرځم څمکه ځای نه راکوینه

مور مې چې لنډۍ ویلې له هرې لنډۍ سره به یې ورې ، ورې سلګۍ له خولې راتلې په ولاړو کسانو کې یو هم بې ژړا پاتې نه شو ، ډیره سخته شیبه وه د مور ، ورور او کوچنۍ خور څخه جدا یې دوی مې رخصت کړل او لاړل ،
شپې او ورځې تیرېدې وړانګې سره مې اوس مینه دومره زیاته شوې وه چې زړه مې په مرګې هم نه غوښتل چې له هغې څخه جدا شې ،د ورځو په تیرېدو سره هغه شپه هم راغله چې د هغې شپې پر سبا زه د وړانګې او وړانګه به زما له سترګو پناه شي، د شپې اته بجې وې، زه او زاهد په حجره کې سره ناست وو د زاهد موبایل ته زنګ راغی، له سلام او جوړ تازه څخه وروسته یې زاهد ته وویل چې کولی شې زمونږه حجرې ته راشې ګپ شپ به اوولو سبا سهار به وختې د خپل کور په لوري ځې ،زاهد هم ورسره او منله زاهد ماته هم ټینګ شو چې ته هم راسره لاړ شه خو ما ونه منله ،زاهد چې کله تلو راته یې وویل چې د ډوډۍ خوراک لپاره بیا کور ته لاړ شه ،
ما ورته وویل چې سمه ده، ته ورځه زما غم مه کوه ،زاهد لاړو زه په حجره کې یوا ځې پاتې شوم ،د ماخستن اته نیمې بجې وې چې وړانګې ډوډۍ راوړه، د نورو شپو به چې وړانګې ډوډۍ راوړه او غږ به یې وکړ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاهده ! زاهده وروره ! ډوډۍ مې راوړه، زاهد به دروازې ته ورغی ،او ډوډۍ به يې د وړانګې له لاسه واخيسته ،خو نن شپه چې وړانګې ډوډۍ راوړه د حجرې د دروازې مخې ته يې يو اځې زما چپلکې وليدې ،بې له دې چې غږ وکړي په بيړه راغله ،

په يو لاس کې يې پتنوس ،په بل لاس کې ورسره د پيو جام وو او په تخرګ کې يې د ډوډۍ دسترخوان وو ،

کله يې چې ډوډۍ او دسترخوان کېښودل ،راته يې وويل چې زاهد چيرې دی؟ ما ورته وويل چې هغه دې ګونډيانو کره تللی شپه يې همغلته ده سبا سهار راځي ،وړانګې ايخوا ديخوا وکتل په بيړه يې وويل شکر خدايه چې تللی، زه د شپې په لس نيمو بجو راځم چې د حجرې لويه دروازه بنده نه کړې، ما ورته وويل چې سمه ده،

خو ګوره چې راځې ډېر خيال به ساتې هسې نه چې زاهد هلته شپه کول خوښ نه شي او د شپې رانشي،

وړانګې وويل چې سمه ده، وړانګه لاړه ما ډوډۍ ځانته ګوښې اوخوړه ،د ډوډۍ خوړلو څخه وروسته اودس او لمونځ مې وکړ په حجره کې کښېناستم د ځان سره مې ډېر سوالونه وکړل چې خدايه زاهد خو را مه ولې ،زه په انتظار ناست وم چې د يوې دقيقې څخه راته يو ساعت ،او د يو ساعت څخه راته پوره ورځ جوړه وه ،

ما ويل چې کله به لس نيمې بجې کيږي، زما د ساعت ستن لا سمه لس بجو ته نه وه نږدې شوې چې د حجرې د دروازې اواز مې تر غوږو شو زړه مې ډېر خفه شو ما ويل که زاهد راغی، ځکه چې ما ويل چې وړانګه په لس نيمو بجو راځي لا خو اوس لس بجې هم نه دي، يو دوه ملېه د انتظار څخه وروسته وړانګه د حجرې کوټې ته راد ننه شوه ،چپلکې يې په لاس کې نيولې وې، دروازه يې بنده کړه چپلکې يې د دروازې خواته کېښودې،

ما ورته وويل چې څنګه دومره وخته راغلې تاخو لس نيمې بجې ښودلې وې، وړانګې وويل چې نور مې انتظار نه شو کولی، ما ورته وويل چې ماته هم د يو ملېه څخه پوره يو ساعت جوړ شوی وو رېښتيا چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انتظار ډیر سخت وي ، ما او وړانګې ډېرې خبرې وکړې وړانګې د خبرو لومړی شروع د ګیلو نه وه چې ماته یې وویل چې ظالمه ستا زړه د غوښې دی او که د کوم بل شي څخه جوړ دی؟ ما ورته وویل چې ولې؟
وړانګې وویل په دومره شپو کې یو ځلې کور ته رانغلې یوه ورځ خو به دې ډوډۍ خوراک ته زما لپاره هم کور ته راغلی وای ،
ما ورته وویل وړانګې د پښتنو وطن دی هسې نه چې زما او ستا په مینه څوک خبر شي خدای دې نه کړي داسې نه چې تا ته بیا کوم مشکل پیدا شي، وړانګې وویل چې جانه تر کومه به زما او ستا مینه پټه وي چې خبرېږي خبر دې شي، نور به څه مشکل راته جوړ شي وبه مې وژني نور به څه وکړي جانه ستا په مینه کې چې مړه شم هم نه یم مړه، ما ورته وویل چې وړانګې خدای دې هیڅکله هم داسې ورځ رانه ولي چې ته مړه وې او زه ژوندی، زه او وړانګه لا په خبرو بوخت وو چې د حجرې د دروازې ګړب شو ، زما د وړانګې وار پار خطا شو ،
په حجره کې د ننه یو کټ اینبودل شوی وو چې په هغې کې بسترې سپنجونه کېښودل شوي ول وړانګې ته مې وویل چې بیړه کوه د کټ لاندې پټه شه ،وړانګې هم وار خطا نه کړ سمدستي د کټ لاندې پټه شوه ساه یې ډوبه ، ډوبه کېده په کټ باندې ریجایي هواره وه ،وړانګې چې هر څومره کوښښ وکړ چې ریجایي لږه ځمکې ته را کش کړي خو وس یې ونه رسېده، ځکه چې په کټ کې زیاتې بسترې اینبودل شوي وې زه هم ورغلم وړانګه د کټ لاندې وه ریجایي ته یې زور ورکاوه ،
ما له پاسه بالاخره ریجایي مو لږه ځمکې ته راکش کړه، زه په کونج کې غلی کښیناستم لکه سوالګر وړانګې یو ځل بیا د کټ لاندې څخه غلی سر رابهر کړ په بیړه یې خپلې چپلکې راوخیستې او سر یې بیرته د کټ لاندې کړ ،نوره د کټ لاندې وړانګه هم ستړې شوې وه زړه یې خولې ته راغلی وو له یوې خوا ډار وو له بلې خوا د کټ لاندې وه زړه یې ډیر خفه وو ماته یې په ورور راغږ کړ چې څوک دي ما ورته وویل تراوسه خو څوک نشته پته یې نه لږي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

صبر وکړه چې زه يې اوګورم چې دا څوک دی او څنګه وځنډيده ، کله چې د باندې ووتم د لوېې دروازې په خوا کې سپی ولاړ دی سپی کله يوې خوا شي او کله بلې خوا خو تلی نه شي، ما له ځانه سره وويل کيدا ای شي د باندې څوک ولاړ وي د سپي له ډاره به حجرې ته راتلی نه شي، خو چې کله بنه ورته زير شوم د سپي په غاړه کې ځنځير وو هغه ځنځير يې په وره کې کلک نښتی وو ،خدا ای شته چې بنه غصه هم راغله غلی ورغلم د سپي ځنځير مې له دروازې څخه خلاص کړ، سپی هم دومره تيز لاړ لکه د جيل څخه چې خلاص شوی وي ، دروازه مې بنده کړه ما ويل که زاهد را هم شي دروازه چې بنده ووينې کيدا ای شي چې بيرته خپلو ملګرو ته ورشي

د حجرې په لوري چې راغلم حجرې ته دننه شوم وړانګه لا همغسې د کټ لاندې پټه وه ورو يې د کټ ريجايې پورته کړه راته يې وويل چې څوک دي؟ ما ورته په خوله لاس کيښود غلي مې ورته وويل چې د باندې زاهد دی، زر يې ريجايې پرېښوده راته يې وويل چې ته خو دلته مه اودرېږه اوس مې په خپله ورباندې ويني،ما په وړانګه باندې هسې ټوکه کوله د باندې خو هيڅوک هم نه وو ځکه دروازه چې ګړبيدله هغه د سپي د ځنځير له امله ګړبيدله ،

زه غلی په دواړو پښو کښېناستم د کټ نه مې ريجايې پورته کړه وړانګه غزيدلې پښې پرته وه په سر يې لاس ايښې وو زړه يې دګ ، دګ کول ما غلی لاس د هغې لاس ته وروړ مخ يې راواړوه ورته مې وويل چې راووځه، هغې ډير په قراره وويل چې زاهد څه شو ما ورته وويل چې ته راووځه خدا ای به هرڅه اسانه کړي ،کله چې د باندې راووته ورته مې ټوله کيسه وکړه وړانګه له خندا شنه شوه راته يې وويل چې ظالمه اول به دې ويلي واې په ما خو د قيامت تېر کړ ،

وړانګه چې په ګلابي شونډو يې موسکه خوره وه زما په لوري راغله په قراره يې خپيره زما مخ ته راکړه راته يې وويل چې لوي ظالم يې د اسې هم څوک کوي ،شپه سبا کېدو ته نږدې وه مونږ ډېرې خبرې وکړې بنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړونه مو سره تش کړل،وړانګې راته يو د سمال يوه ګټې يو قلم راکړ ما هم کوم شيان چې په پېښاور کې د وړانګې په نامه اخيستي وو هغه شيان مې ټول ورکړل،
وړانګې چې له ما څخه رخصت واخيست په دروازه کې يې مخ بيرته راستون کړ په ژړا کې يې راته وويل جانه خدای خبر چې بيا داسې زر سره ووينو ،خو ګوره جانه چې هېره مې نه کړې زه به د ستا په نوم ژوند تيروم زه به ستا يم بغير له تانه به زما د خاوند په نوم څوک ياد نشي که د له ياده وييستم هېره دې کړم هغه سندرې دې اوريدلې چې وايي،
! ياره په ماګرانه که ستا نه شومه
ځان به کړم ذرې د ځان به نه شـــمه
ته زما د مينې پروا مه کوه او مه کوه
ستا په محبت به قربان زه شمه -
ځان به کړم ذرې د ځان به نه شـــمه
وړانګه کور ته لاړه زه د باندې راووتم، د لمانځه لپاره مې اودس وکړ ، د سهار لمونځ مې چې وکړ کور ته لاړم تر اوسه پورې ما زړه نه وو کړی چې په يو اځې توګه د زه وړانګې کور ته داخل شم، دا زما لومړی ځل وو ،کله چې انګړ ته ورسېدم د وړانګې مور،راباندې غږ کړ ، حميده زويه ښه ده چې په خپله راغلې، کنې ما وړانګه درلېږله چې درته ووايي چې د چای څښلو لپاره کور ته راشه، ما وويل خير اوسېدو وړانګې مورې، دوړانګې مور راته وويل ته کوټې ته درځه ماته غړکه لږه پاتې ده هغه زګوم زه هم درځم ،کله چې کوټې ته لاړم د کوټې په کونج کې وړانګه غلې ناسته وه ،
سر يې د دواړو ځنګنو په منځ کې ايښی وو ، زما په ورتګ هيڅ خبره هم نه شوه، زه کښېناستم په قراره ټوخې مې وکړ ،وړانګې سر راپورته کړ په سپينو ګلابي اننګيو يې د اوښکو څاڅکي داسې ښکاريدل لکه : د ګلاب په پاڼو چې شبنم پروت وي، ما ته سمد ستي هغه بيتونه راپه ياد شول چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چنار غوندې شباب لرې جنانه ښکلې مخ لکه افتاب لرې جـــــنانه
شنه خالونه د شبنم غوندې پرې ښکاري انانګې لکه ګلاب لرې جنانه
حمیدې په کې سبق د مینې وایي ښکلې مخ لکه کتاب لرې
. جـــــنانه

د وړانګې مخ راته د دنیا پرمخ له هر څه ښائسته ؤ ، وړانګه یې نوم وو رېښتیا چې وړانګه وه ، ورته ومې ویل چې وړانګې ولې ژاړې خیر خو دی څه دربانده شوي دي؟ وړانګې ځواب راکړ جانه پخپله ښه پوهېږې پوښتنې ته څه ضرورت دی، ما ورته وویل چې وړانګې زه پوهېږم چې زما بیلتون ستا لپاره ډېر سخت دی، خو دنیا په امید خوړی کیږي زه دا امید لرم چې ته به زما وې، زه به بېرته راځم او تا به په سره ډولۍ کې کورته وړم ،
وړانګې یو سوړ اسویلی وکړ، او وویل چې جانه یا دې راغلی نه وای یا چې راغلې دا سې زړ دې نه تلی ،موږ لا خبرې کولې چې د وړانګې مور راغله وړانګې ځان سره راټول کړ پلاټې یې ووهلې ،موږ لا چای څښلو ته ناست وو چې زاهد راغی ،په وړانګه یې غږ کړچې زما او د حمید جامې او بکسونه برابر کړې، د زاهد دې خبرې سخت زور راکړ خدای خبر چې وړانګې ته به یې څومره زور ورکړی وي چې په خپل لاس ورته بکسونه او جامې تیاروم او حمید به نن بیلتون رانه د پېښاور په لور وړي ،
کله مو چې چای وڅښلو زاهد غږ کړ وړانګې وه وړانګې څنګه جامې او بکسونه دې تیار کړل کنه ؟
وړانګې په قراره وویل چې هر څه تیار دي، موږ هم بسم الله کړه ما او زاهد له ترور او سیما څخه رخصت راوخیست، وړانګه نه معلومېده ډیر په خفه او په نه زړه د وړانګې له کوره روان شوو ، زاهد ډېر تیز روان وو ،ما چې هر څومره کوښښ وکړ چې ځان په زاهد پسې ورسوم خو ونه توانیدم ،یو ځلې مې شا ته مخ واړاوه نه ګورم چې د کور په وره دروازه کې وړانګه ولاړه ده ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما چې څنګه مخ واړاوه هغې راته لاس پورته کړ زړه مې نور هم راډک شو پښو مې دا اجازه نه راکوله چې نور وړاندې لاړ شم ،خو مجبور وم زاهد څو وارې راباندې غږ کړ حمیده پښو ته دې لږ زور ورکړه ناوخته کیږي، کله چې پاخه سړک ته ورسېدو په موټر کې کښېناستو د وړانګې کلي ته مې مخ راواړوه موټر حرکت وکړ او د وړانګې کلی په شنو ونو کې پټ شو .
بازار ته چې راورسېدو د سرحدي په موټرو کې سپاره شوو د سرحد په لورې مو حرکت وکړ، دا ځل راته تګ ډېر ګران وو په هیڅ ډول مې زړه نه غوښتل چې لاړ شم په تړوله لاره کې په دې سوچونو او فکرون کې وم چې بیا به کله بیرته راځم، زه چې بیرته راشم وړانګه به بیا ووینم کنه ،هسې نه چې زه بیرته راځم هغه یې چاته ورکړې وي، شیطان به رنګ رنګ خبرې راته کولې، زه په دې کشماکش کې وم چې بونډرۍ (سرحد) ته راورسېدو له موټره راښکته شوو.
د افغانستان او پاکستان په ګډه پوله کې مو په پښو مزل وکړ کله چې د پاکستان ملېشې ته ورسېدو تلاشې اخیستل کیده د کوم چا سره به چې شناختي کارډ نه وو هغې ته به یې زیات تکلیف جوړاوه ترڅو دې ته مجبور شي چې یو څو پیسې ورکړي او خوله یې ورخوږه کړي ، زمونږ نه هم تلاشې واخیستل شوه شناختي کارډونه مو ورښکاره کړل او روان شوو.
کله چې له سرحده راواوښتو زاهد وویل چې سیدا به د پیښاور په موټرو کې لاړ شو د کوزېدو څخه به خلاص شو ، ما وویل سمه ده چې څنګه دې خوښه وي د پېښور په موټر کې سپاره شو او حرکت مو وکړ، له ډیر مزل څخه وروسته کله مې چې سترګې پرانیستې موټر په پیښاور کې د تل اډې ته نږدې شوی وو ، په پیښور کې د تل په اډه کې له موټره راښکته شوو ، ما وویل که زندان ته یې راوړم زړه مې ډېر خفه شو ، مخ په وړاندې مو د خپلې کمرې په لور حرکت وکړ
کله چې خپلې کمرې ته ورسېدو زه د ارام لپاره لږ پریوتم، د غرمې ډوډۍ وخت وو ، زاهد د ډوډۍ راوړلو لپاره بازار ته کوز شو ، ما مې خپل موبایل راواخیست چې سیم کارت په کې واچوم ، سیم کارت مې په کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واچوه ما چې موبايل چلند کړ زړه مې وار نه کاوه زړه مې غوښتل چې هم دا اوس وړانګې ته ټيليفون وکړم او له وړانګې سره خبرې وکړم خو چې د مبايل يونټې مې وليدې په موبايل کې مې يونټې نه وې ،سمدستې راپورته شوم غوښتل مې چې خپله کمره بنده کړم او د مبايل لپاره کارډ واخلم ،خو بيا مې له ځانه سره وويل که زاهد راشي دروازه بنده ووينې وايي به چې حميد کومې خوا لاړو په نه زړه په کوټه کې بيرته کښيناستم ،

زړه مې هيڅ ارام نه کاوه د وړانګې خبرو به مې په مغزو کې انګازې کولې چې ماته يې په روستۍ شپه کړې وې، زه دومره بې فکره او بې سوچه ناست وم چې زاهد کمرې ته راغلی هم وو خو زما دومره پام هغه ته نه وو شوی، زاهد هر څه تيار کړي وو ، را باندې غږيې کړ حميده وا حميده ! دومره فکرونه چې وهې ځان به هم سپين ږيرې کړې او ما هم دا دنيا غمونه دي پرېږده يې ،

...... ما وويل زاهده يو خو ته

زه چې هسې لږ ارام غوندې غلی کښېنم ته راته وايې چې بيا په کومو فکرونو کې تللی يې، زاهد وويل چې راځه ډوډۍ اوخوره ډېرې خبرې پرېږده، په نه زړه پاڅېدم لاسونه مې ووينځل ډوډۍ ته په نه زړه کښېناستم يو دوه خوشنده ډوډۍ مې اوخوړه نور پاڅېدم، زاهد وويل ولې دومره زر پاڅېدې؟ما وويل بس ده هم دومره نور مې زړه ته نه کيږي، زاهد چې ډوډۍ اوخوړه لوښې يې ټول کړل زما خواته راغی راته يې وويل حميده که د پيسو خبره وي دا دي پيسې خو تا هم له ځانه سره راوړې او ما هم ولې دومره زيات خفه يې؟ کومه خبره خامخا شته چې ته يې له ما پټوې، ما وويل چې زاهده هيڅ خبره نشته د لارې مزل ستړی کړی يم ځکه داسې بې خونده او چرتي درته معلومېږم، له دې وروسته چې ما خپل کار کاوه زما هر يو کار ته به زاهد ښه متوجه وو داسې به يې ځارلم لکه په يوه استخباراتي شبکه کې چې يو چاته دنده وسپارل شي چې دغه سړی به ستا ترځارنې لاندې وي ګوره چې له چا سره کښېني او له چا سره خوراک او څښاک کوي، . زاهد زه هم داسې له ځارنې لاندې نيولی وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووم څپرکی

زمارنګ به له یوې ورځې نه بلې ته بدلون کوه، له یوې خوا د امتحان شپې او ورځې را نږدې شوې وې، له بلې خوا مې د وړانګې یادونو زړګی تخناوه زما په رنګ کې دومره ادلون، بدلون راغلی وو چې زاهد راباندې د چرسي ګمان وکړ، یو ورځ زه د باندې راووتم زړه مې ډیر خفه وو په سړک باندې تلونکو موټرو کې مې سترګې ګنډلې وې کله کله به مې مخ خپلې کمرې کړکۍ په لور واړاوه ومې لیدو چې زاهد په ډېره بیړه زما په بستره اخته دی، لومړی یې د سر بالښت پورته کړ بیا یې کېښود وروسته یې ټوله بستره پورته کړه خو چې څه یې پیدا نکړه بیرته یې کېښود،

کله کله به یې د دروازې په لوري هم مخ راواړاوه، بیا زما د الماری په لور لاړ زما د جامو بکس یې راکوز کړ ښه په مخ یې ښه تلاشي کړ خو څه په لاس ورنغلل، بیرته یې بکس په خپل ځای کېښود وروسته په خپل ځای قرار کښېناستو، زه هم د باندې په ولاړې سترې شوم کمرې ته راغلم د خپلې الماری په لورې لاړم چې کتابونه راواخلم لږ یې مطالعه کړم،

زاهد په یوه سترګه ما ګوري په بله کتاب، ما هم د کتابونو الماری نه یو کتاب راواخیست او د هغې په لوستلو مې شروع وکړه یو څو پاڼې مې چې ولوستې نور مې ورته زړه تنګ شو کتاب مې بند کړ بیرته مې په الماری کې کیښود ،خپل د جامو بکس مې راواخیست جامې مې ترې راویستې ټولو جامو ته مې یو یو ځنډ ورکړ، وروستې جوړ کالي او جامې مې چې راواخیستې څنګه مې چې ځنډ ورکړ د ځنډلو سره سم یو کاغذ ترېنه لاندې وغورځیدو ،

خو ما هم فکر ورته ونه کړ جامې مې میخ ته کیړې کړې بیرته د بکس په لور راغلم په کاغذ مې یو ځل بیا سترګې ولږېدې کله چې ښهٔ ورته ځیر شوم د کاغذ په سر په پنسل لیکل شوي وو ، (جانه زه له تا سره مینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرم)کله مې چې په کاغذ دغه جمله وليده زړه مې په درزېدو شو لاسونه او پښې مې مړه شول دومره وس را
کې نه وو چې کاغذ مې راخيستی وای ما چې کله راخيستو يو ځل به مې زاهد ته وکتل هسې نه چې زاهد
مې ووينې بيا به مې په قراره د ليک په لور لاس وغزوو

د زاهد هم اوس راته پام شوی وو هر څومره خواري مې چې اوکړه ليک په پټه راواخلم خو ونه توانېدم ما به
چې په ليک باندې ليکلې جملې ته وکتل چې پرې ليکل شوي وو(جانه زه له تاسره مينه لرم) له سترګو به
مې ليک ورک شو د ليک په ځای به راته وړانګه سترګو سترګو ته کېده ځکه خو مې زړه نه شو کوی چې
ليک راواخلم فکر مې ډېر خراب وو زاهد راباندې غږ کړ حميده ! څنګه داسې غلی ناست يې لکه غل ژر
ژر دې کالي سم کړه د امتحانو شپې او ورځې دي، د زاهد خبره نه وه سم د ټوپک ډز وو ريښتيا وه چې زه
دې غلا لپاره ناست وم ،

ما ريښتيا غلا کوله ما دليک غلا ، د هغه ليک غلا چې ما په خپل بکس کې راوړی وو اوس رانه
غورځيدلی وو خو د ليک پورته کول راته ديوې لويې غلا څخه هم ډېر لوی کار وو خو دا غلا ما په داسې
وخت کې وکړه چې د زاهد راباندې پام شو ، ډېره لويه غلا افسوس چې په پټه مې کړې وای چې زاهد نه
وای ليدلی زه زاهد وليدم راته يې وويل څنګه ليک ته په رډو ، رډو ګورې زاهد را ټيټ شو چې ليک
راواخلي خو ما يې ليک د لاس څخه دومره په زوره کش کړ نږدې وه چې ليک مې پرې کړی وای، زاهد هم
حيران وو چې په حميد څه وشول،

په حميد څه شوي، دا دې څه ليک دی، ولې يې دومره په زوره زما د لاسه څخه کش کړ، حميد له ما نه څه
پټوي، ليک مې په جيب کې کېښود زاهد همداسې په رډو ، رډو راته کتل زاهد راته وويل حميده ته کوم
څه له مانه پټوې ماته نه وايې خپل غم د زما سره شريک کړه که وس مې وي زه به درسره مرسته وکړم که زما
سر دې په کار وي هم زه به يې له تا ونه سپموم ما زاهد ته هيڅ ځواب ورنکړ د ورځې لمن تړوله شوه د شپې
لمن وغوړېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما او زاهد چې د ماخستن ډوډۍ او خوړه سمد ستي مې د ماخستن لمونځ وکړ او په خپل ځای ځملاستم، زاهد خپل کتابونه راوخیستل د کتابونو په لوستلو بوخت شو، ما ته خوب چېرې راتلو کله په یو اړخ اوړم کله په بل د لسو پنځلسو دقیقو لپاره پرمېښې وړی وم، ما چې سترګې پرانیستې زاهد ګروپ مړ کړی وو او ویده وو، زه زر راپاڅېدم له جیبه مې د لیک پاکټ راویست لیک مې د پاکټ څخه خلاص کړ یو په کې لیک وو بل په کې د وړانګې تصویر لومړۍ مې تصویر ته ښه زیر زیر وکتل بیا مې په زړه پورې جوخت ونیو.

د وړانګې تصویر مې سترګو ته نږدې کړ تصویر ته مې خبرې شروع کړې وړانګې، ای وړانګې ته زما یې ته بالکل زما یې که خدای کول، که خدای راسره مل وو ته به زما وې وړانګې ته هیڅ فکر مه کوه، وړانګې ای وړانګې! زه له تا سره دومره مینه لرم چې څه درته ووایم زما خبرې د وړانګې له تصویر سره دومره په زوره شوې نږدې وو چې زما په خبرو پسې زاهد له خوبه ویښ شي .

زه هیڅ په ځان نه پوهیدم ډېرې په زوره سره خبرې مې کولې خو مخکې له دې چې زما خبرې نور هم زور واخلي زاهد په کټ کې په اړخ واوښت او ستنګی وکړ زه د زاهد ستنګې د فکر او خیالونو څخه رابهر کړم زر مې تصویر جیب کې کیښود دا چې زاهد ګروپ مړ کړی وو لیک سم نه ښکاریده غلی پاڅېدم ګروپ مې روښانه کړ قرار، قرار خپل ځای ته بیرته راغلم او د لیک په لوستلو مې پیل وکړ د لیک په سر لیکل شوي وو جانه ای جانه! د جان د نوم په ویلو سره مې بیا وړانګه سترګو ته ودرېده وړانګې ډېر عجیبه الفاظ د لیک پر سر لیکلي وو جانه ای جانه! ما چې لیک لوستو ماویل که پخپله وړانګه راته غږ کوي. زه دې جانه کلمې د عقل او زړه کش مکش کې اخته کړم .

یوې خوا راته مور، پلار، وروڼه او خویندې سترګو ته کېدې او له بلې د وړانګې سوزوونکي عشق زه داسې کړی وم چې د هغې په مقابل کې ما هیڅ نه شول کولی. یو ځل بیا مې له ځان سره ښه وژړل له ډېرې ژړا وروسته په ځان نه یم پوهېدلی خوب راباندې غلبه کړېوه ویده شوی وم. سهار مې چې سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرانیستي زاهد له ما څخه د مخه پاڅیدلی وو ما چې څنګ ته وکتل لیک مې څنګ کې پروت وو ، لیک مې سره راټول کړ جیب کې مې کیښود زه ډېر سخت وویرېدم ما ویل هسې نه چې لیک زاهد له سر تر پایه . ټول لوستلی وي او بیا یې بیرته زما په خوا کې ایښی وي او ځان یې ناګاره اچولی وي

زه به زاهد ته څنګه سترګې ورغړوم که یې لوستلی وي زه به زاهد ته څنګه ورمخامخ کیږم زاهد به وایي چې حمیده تاخو له ماسره دوستي او ملګرتوب ددې لپاره کاوه زما د فکر کشتۍ د سمندر په څپو کې وه چې زاهد راباندې غږ کړ حمیده نن لکه چې ډېر وختي پاڅېدلی وې؟ ما ویل نه نه یم پاڅېدلی زاهد وویل بیا د څنګه پښې د کټ څخه لاندې ځوړند وې او سر د په بالښت ایښی وو زه په خپل نه ځواب باندې . پیـــښمانه شوم

ځکه ما چې کله لیک پرانیست په کټ کې ناست وم پښې مې له کټ څخه لاندې ځوړند کړې وې ما په لیک کې یوائې د جان کلمه لوستلې وه ، فکرونو پرمخه کړی وم او ویده شوی وم زاهد ته مې وویل یو ځل پاڅېدم خو چې ساعت ته مې وکتل وخت ډېر وو بیرته کټ کې کښېناستم په ځان هم نه یم پوه شوی بیرته اوده شوی وم ، زاهد وویل خا ، خا مینه ما ما ،ستا په شان ډېر مینان په ناستې خوبونه کوي، او د جانان سره په خوبونو کې پټ پټوني کوي،

زه سخت خفه شوم ما خو دا ګمان وکړ چې زاهد خو لیک لوستلی دی ځکه خو یې راته وویل چې مینه ماما زاهد په لمانځه باندې ودرېده، زه د اوداسه لپاره حمام ته لاړم د زاهد خبرې مې لا همغسې په مغزو کې انګازې کولې، کله مې چې اودس لمونځ وکړ د چای ښنبلو څخه وروسته زاهد وویل زه ځم ښوونځي ته ، ته به لږ په ارام وروسته راشې ما وویل څنګه دومره وختي ښوونځي ته ځې لا خو وخت ډېر دی زاهد وویل چې د کیمیا استاذ راته د نوټ ویلې وو ،

سبا ته وختي راشه زه به نوټ درکړم ما وویل که ناوخته ورشې نوټ در کوی شي ،که وختي ورشې هم، زاهد وویل چې استاذ د څه ضروري کار لپاره په څو ورځو رخصتۍ کور ته ځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې زاهد ښوونځي ته لاړ ما سره د ورانګې د لیک د لوستلو ډېره اندیښنه وه ما ځو ځلې لیک راخیستی وو خو لوستلی مې نه وو د لوستلو وخت مې نه وو پیدا کړی زاهد به هر وخت راسره وو ،نن ما ته موقع په لاس راغلې وه لیک مې له جیب څخه راویست خلاص مې کړ زه تر ډېره په دې فکرونو کې وم چې دا لیک به ورانګې په خپلو لاسونو کې نیولی وي بیا به یې سره ټول کړی وي، وروسته به یې په دې پاکټ کې اچولی وي ، لیک مې له پاکټ څخه راویست د لیک په لوستلو مې شروع وکړه د لیک په سر .لیکل شوي وو

جانه ای جانه

له همدې لیکې لاندې لیکل شوي وو

زه له تا سره مینه لرم

جانه سلامونه مې په ځان قبول او منظور کړه، جانه خدای دې وکړي چې لیک ستا سې لاسو ته درشي، نه دې زاهد لاسو ته

جانه خدای شته چې نن ورځ زما لپاره تر ټولو ورځو سخته ورځ ده، ځکه چې زه ستا جامې په خپل لاس تیاروم، او تا رانه نن بیلتون جدا کوي، جانه دومره راباندې ګران یې چې دومره ګرانښت به ما د خپلې مور او پلار هم نه وي لیدلی ،جانه ستا څخه جلا ژوند ماته اسانه کار نه دی، جانه که ته نن له ما څخه ځې، خو ګوره جانه یوه هیله لرم ،زما وروستۍ هیله له تا څخه دا ده چې ما هېره نه کړې، او زما یاد ته د زړه په یو کنج کې ځای ورکړه ،جانه هغه سندره به دې اورېدلې وي چې وایي ،

بیلتون ، بیلتون هــی ، هـــی یار مـــــانه وړي

زمالدار مانه وړي

زړګی می چوي زما د خوږ زړګي قرار ما نه وړي

هـــی، هـی یار مـــانه وړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

. زما دلـــــــدار مانه وړي

جانه په کومه ورځ چې ته تلې، په هغه ورځ دغه سندره د یوې سیمه ایزې راډیو څخه خپرېده، ما دا ګمان وکړ ما ویل که د راډیو څخه زما لپاره خپرېږي، جانه چې کله مې د ستا جامې په بکس کې اچولې دې ....سندرې دومره ژړولې یم چې

خیر له نورو خبرو تیرېږم، کله چې لیک ولولې ما ته خامخا ټیلیفون وکړه، او دا وعده راسره وکړه چې زه به ستا یم او په ژوند کې به تا هیره نه کړم، یو ځلې بیا وایم جانه ای جانه ! زه له تا سره مینه لرم، ستا وړانګه

کله مې چې لیک ولوست د وړانګې هرې خبرې به مې په مغزو کې انګازې کولې زړه به مې بیا بیا غوښتل چې لیک ولولم ما هم لیک بې لوستلو پرینښی نه دی څو څو ځلې مې لیک ولوست په هر ځل لوستلو کې به یې بیل خوند او بیل درد پروت وو کله مې چې ساعت ته وکتل د ورځې لس نیمې بجې وې زه په ځان هم نه ووم پوه شوی چې دا دومره وخت په ما څنګه تېر شو ،

له ښوونځي هم پاتې شوم فکر مې وکړ چې باید هم دا اوس وړانګې ته تیلیفون وکړم ،هسې هم د ښوونځي د تګ نه پاتې شوی یم زاهد هم نشته، هم دا یې موقع ده موبایل مې راواخیست د وړانګې نمبر مې په کې ډایل کړ، د دویم دریم زنګ تېرېدو وروسته له هغې خوا نه نرم پوست او خوږ غږ راغی . الو !الو جانه ! زما چې ژبه بنده بنده کېده غږ کې مې د خوشالي ورځې ژړا ملتیا کوله ورو مې وویل ګرانې څه......څنګه یې ښه خویې

وړانګې بې له ځنډه وویل، شکر دی جانه روغه جوړه یم وړانګې چې زما خبرې واورېدې وړانګه هم په ژړا شوه او ویې ویل :

د ورځې تورې سترګې ګرځم   د شپې په لیو ، لیو اوښکې تویومــــــــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما له عمره سره ســــــــمه
میرات شي غمه په خندا دې تېرومـــــــه

ستا یارانه د ونو ســـیورې
کله پرما کله په نورو خـــــلکو ویــــــنه

ته به په کوم هیواد کې ګرځې
زه ستا دمخ تصویر په غاړه ګرځومــه

ترڅو به داسې جدایي وي
خوښه دې نه ده چې ځان سور په وینو کړمه

.

ما پرې غږ وکړ، وړانګې هیله کوم بس کړه د خدای لپاره ژاړه مه ،دا زمونږ خپل بخت او قسمت دی، وړانګې وویل جانه څه وکړم زه نه ژاړم زه ، زه نه ژاړم زړه مې ژاړي ،
په خوله مې لاس کېږدی عالمه

کني ناري راڅخه شي خلک خبره ومه

ما دې وړانګې د ډاډګېرنې لپاره وویل ،وړانګې زه خو دومره لرې نه یم لاړ، نه چا په زوره در څخه جدا کړی یم زما او ستا په مینه کې څوک خنډ نشته، وړانګه لږه شیبه غلې وه بیا یې وویل، جانه څومره وخت وروسته به راشې ما ورته وویل که خیر وي څلور پنځه میاشتې وروسته وړانګې یو سوړ اسویلی وکړ او غلې شوه، بیا یې یو ناڅاپه وویل جانه هغه زما لیک د ولوسته کنه؟ ما ورته وویل بلې ګراني هغه مې دا اوس ولوست ،اوس هم په لاس کې راسره دی ،د لیک د لوستلو ټوله کیسه مې ورته وکړه ما او وړانګې ډېرې خبرې سره وکړې ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل وړانګې په مبایل کې مې یونتې ختمیږي وړانګې یوائې وویل ،جانه ګوره چې ما هیره نه کړې ستا د لیدو په هیله کله چې وړانګې اړیکه پرېکړه له ځایه پاځېدم په کوټه کله یوې خوا کله بلې خوا ځم په ژړا مې زړه ښه یخ کړ زه په کوټه کې د کوټې په کونج کې کښېناستم چې د سترګو اوښکې مې وچې کړې او سترګې مې خلاصې کړې بیا پاځېدم لا دروازې ته نه وم رسېدلی چې له هغې خوا زاهد راغی ، سترګې د زاهد شوې سترګې زما زاهد بې له واره وویل حمیده ! بیا څه درباندې شوي دي دا سترګې دې داسې سرې اچولې دي؟ زه غلی شوم، زاهد بیا وویل ګوره حمیده دلته یوائې زه او ته او سپږو نور څوک نشته که ته ماته هر هغه څه ونه وایې چې تا ځوروي ،نو چاته به یې وایې ته خو یو ځلې ما په خبره پوه کړه چې خبره څه ده، ما بیا هم زاهد ته څه ونه ویل همغسې غلی پاتې شوم ،

اتم څپرکی

ورځې تېرېدې مرګې ته شپې او ورځې لنډې دي، د امتحانو شپې او ورځې تېرې شوې، د دولسم ټولګي نه له خیره فارغ شو ، زاهد کور ته په رخصتیو لاړ، زه همدلته پاتې شوم ما نه غوښتل چې د وړانګې په زړه بیا هم مالګې وشیندم زړه مې ډېر کیده خو ما ویل که اوس لاړ شي بیا چې راځې وړانګه به بیا څه کوي ، په وړانګه به څه تیرېږي ،
زه یوه ورځ د باندې د چکر لپاره راووتم ،غوښتل مې چې د لوبو د میدان په لوري لاړ شم ،په لاره کې راسره عبدالله ملګری شو ،عبدالله رانه ډېرې پوښتنې وکړې ،چ ولې په رخصتیو کې کور ته نه یې تللی؟ او بل دې رنګ زیات تغیر کړی دی که تا راباندې غږ نه وی کړی خدای خبر چې ما به پیژندلی وای، ما ورته د کور نه تګ ټوله کیسه وکړه ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله زما د کیسي په اوربدو زیات خفه شو ، راته یې وویل له نن نه وروسته به ته زما سره اوسیږې ، ما چې عبدالله ته هر څه وویل نو عبدالله نه منله زما بستره یې له کمرې راواخیسته ماته یې وویل چې ته د لوبو میدان په لورې درځه زه هم ستا بستره کور ته وړم بیرته راځم ، زه د لوبو میدان ته لاړم د کریکټ لوبې ننداره مې کوله چې عبدالله بیرته راغی ،ما او عبدالله تر ډېره د لوبو ننداره وکړه ، ماښام نږدې کیدونکی وو چې د عبدالله د کور په لور روان شوو ، کله چې د عبدالله دوی کور ته ورسیدو ما ویل چې عبدالله به اوس د حجرې دروازه بیرته کړې ،خو عبدالله راباندې غږ کړ ، راځه اودربږه مه ، په کور کې نور ځوک نشته یوازې زه یم یوه مې مورده او بله کوچنۍ خور زړه نازړه غلی په عبدالله پسې کور ته دننه شوم ،
د عبدالله مور مخې ته راغله سترې مشې یې راکړه ، ما فکر کاوه چې اوس به له مانه پوښتنه کوي ،چې زویه ځوک یې او ځنګه راغلی یې ؟خو داسې نه وه عبدالله زما په هکله هر څه ورته ویلي وو ، د عبدالله مور امنې ادې راته وویل زویه ! راځه دلته په کټ باندې کښېنه ، د زوې د نوم په اوربدو دومره خوشاله شوم ما ویل که خپلې مور راباندې غږ کړ چې زویه راځه دلته په کټ باندې کښېنه ،ماته مې خپله مور پلار وروڼه او کوچنۍ خور سترګو ته ګډې شوې ، یو یو به مې له سترګو تېرېده زما د فکر مرغه اوس په خوست کې وزرې رپولې ،
چې د عبدالله مور امنې ادې راباندې غږ کړ ، زویه کیدای شي زما په لیدو تاته خپله مور یاده شوې وي ، خو ګوره زویه ما به هم له خپلې مور نه کمه نه ګڼې ، لکه ځنګه چې عبدالله راباندې ګران دی او عبدالله ته چې زه په کومه سترګه ګورم همداشان ته هم راته د عبدالله نه کم نه یې ،د عبدالله ورور نشته دا دی خدای په تیاره ورور ورکړ ،
زه او د عبدالله مور امنه ادې لا په خبرو وو چې د عبدالله خور غږ وکړ ،مورې وا مورې زیمنه په کې وکړم که یخنې په کې جوړه کړم؟ امنې ادې ورغږ کړ پلوشې لورې یخنې په کې جوړه کړه یخنې به روغه وي ، ما هیڅ نه شول ویلی زه تر ډېره غلی وم امنې ادې بیا وویل ، زویه کله چې عبدالله راغلو راته یې وویل چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرګ تا چې د يوه ښه ميلمه په نوم ساتلی د هغه چرګ وار راغلی ،هغه چرګ حلال کړه هيله ده زويه چې دغه ميلماستيا زموږ څخه قبوله کړې،

ما ورته وويل ادې څه چې تيار وي هغه د يار وي له دې وروست چې تاسې څه خورئ هغه به زه خورم، له تاسو خو زه زيات نه يم د عبدالله مور امنې ادې وويل زويه !تردرو ورځو پورې خو ميلمه يې له هغې وروسته چې څه وايې موږ يې درسره منو،

ماخستن شو تراوسه د عبدالله خور ماته د سترې مشې لپاره نه وه راغلې، کله چې د ډوډۍ وخت شو د پلوشې مورد باندې لاړه د دروازې سره خوا کې مې لړ پسپسی واوربده ،خو پرې پوهيدم نا عبدالله د باندې وراغلو زما په ګمان چې د عبدالله مور امنې ادې پلوشې ته ويل چې سترې مشې ورکړه ،خو پلوشه شرمېده ،نه راتله لومړۍ د عبدالله مور ورپسې عبدالله او په وروستيو کې يې خور پلوشه قراره قراره چې ډېره شرميده سترې مه شې راکړه، او زرد باندې لاړه امنې ادې وويل پلوشه لور مې ډېره شرم ګيره ده ،

ډوډۍ راوړل شوه ډوډۍ مو اوخوړه د ځملاستې او د لمانځه لپاره د باندې حجرې ته لاړو، مونځونه مو وکړل او ويده شو سهار چې کله له خوبه راپاځېدم د لمانځه اوداسه څخه وروسته د چاى څښلو لپاره کور ته لاړو، کله چې چاى څښلو ته کښيناستو عبدالله وويل حميده وروره ستا لپار ما يو کار ليدلی خداى دې وکړې چې هغوی بل کار کوونکې ته نه وي ورکړی، د عبدالله مور وويل زويه څه ډول کار دی ګران کار خو به نه وي؟ عبدالله وويل نه مورې،

اسانه کار دی يو اخې به چوکۍ کې به ناست وي لس دولس زره به اخلې د عبدالله مور وويل دا څنګه کار دی حميد زوي خو تراوسه پوهنتون نه دی خلاص عبدالله وويل چې دا کار په پوهنتون پورې اړه نلري ،حميد کمپيوټر لوستلی د کمپيوټر څو پروګرامونه يې ويلي،

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه او عبدالله دواړه د چای څښلو څخه وروسته د باندې حجرې ته لاړو عبدالله وویل زه به د هغه دفتر په لورې لاړ شم کوم دفتر کې چې کار کوونکي ته ضرورت وو زه همدلته په حجره کې کښېناستم کتاب مې له ځان سره ملګرې کړ .

نهم څپرکی

کله چې عبدالله بیرته راغلو ما ته یې وویل چې قسمت دې روغ دی.سبا به انشاء الله په خپله وظیفه باندې پیل کوې ما له عبدالله څخه مننه وکړه چې زما په خاطر د ځان دومره په تکلیف کړ عبدالله وویل له نن نه وروسته ته باید ماته د ملګري په سترګه ونه ګورې، د یو ورور په سترګه به راته ګورې نور به ماته د ملګري نه ، نه وایې زه ستا ورور یم او ته زما ،

زه په یونیسیار په مؤسسه کې په دنده وګمارل شوم ښه معاش مې اخیسته، د میاشتې مې دولس زره روپۍ اخیستې، په هغه وخت کې دولس زره روپۍ ډېر شی وو کله به مې چې معاش واخیست د کور لپاره به مې ډېره سودا واخیسته او پاتې ټولې پیسې به مې د عبدالله مور امنې ادې ته ورکړې ،

شپې او ورځې تیرېدې د کانکور ازموینې وخت راورسېد ما هم ثبت نام وکړ، نوم مې ثبت کړ ،د کانکور ازموینه ډېره ښه تیره شوه زه د ادبیاتو پوهنځي ته بریالی شوم ، زه به سهار پوهنتون ته تلم او د ماسپښین لخوا به خپلې وظیفې ته د پوهنتون د شروع کېدو نه څلورمه ورځ وه خو زاهد تراوسه نه وو راغلی نه یې راته فون کړی وو ، سهار چې کله له خوبه پاڅیدم موبایل مې راواخیست ،یو ځلې مې د زاهد نمبر په کې ډایل کړ وروسته مې زر قطع کړ،

ما ویل راځه د وړانګې نمبر ته فون وکړه هم به ترې د زاهد په اړه معلومات واخلم، هم به مې له وړانګې سره خبرې شوې ،وې وړانګې سره به د زړه خواله وکړم د وړانګې نمبرمې ډایل کړ تر ډېر ځنډه چا موبایل نه پورته کاوه خو وورسته موبایل د وړانګې مور پورته کړ په بنده بنده ژبه مې وویل ســــــ ،

ســــ،ســــــ سلام علیکم ! له هغې خوا ځواب راغی وعلیکم السلام ،

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو څوک خبرې کوئ له چا سره مو کار دی ما زر ځواب ورکړ د وړانګې مورې حـــــ ، حـــــ ، حمید یم هغې یو ناڅاپه غږ کړ حمیده ! ته څنګه یې حمیده ما دې هرې خبرې ځواب لنډ ورکاوه ورته مې وویل چې شکر دی روغ یم تاسو څنګه یې د وړانګې مور وویل چې نور ټول روغ او جوړ دي خو د کومې ورځې نه چې ته او زاهد پېښور ته تللي یې له هغې راوروسته وړانګه لوړکې مې روغه نه ده ،
ما چې د وړانګې د ناروغۍ واورېدل په ځان نه یم پوه شوی چې د وړانګې مور به نور څه ویلي وي ما په زړه کې د غم ټکانونه احساس کړل یو ناڅاپه مې پام شو چې د وړانګې مور همغسې نارې وهي ، الو ، الو ! حمیده ! حمیده زویه
په تاڅه وشول خبرې ولې نه کوې و حمیده زویه ما غلي غلي وویل د وړانګې مورې دلته کله کله شبکه خرابه شي اواز دې بند بند کیږي اواز د نه راتلو د وړانګې مور وویل ښه زویه اوس مې خبرې په سمه توګه اورې ما وویل هو اوس دې خبرې په سمه توګه اورم .
د وړانګې مورې وړانګه اوس څنګه ده هغې وویل چې زویه ګذاره کوي دلته خو مو په ټولو ډاکټرانو وګرځوله خو کوم فرق یې ونه کړ زاهد هم څکه وځنډېده کني هغه به اوس درغلی وای سبا یا بل سبا یې له خیره پېښاور ته درولو ګوندې هلته یې لږ صحت جوړ شي ، د وړانګې مور دې خبرې ماته زیات خوند راکړ له ځان سره مې وویل چې ما په اسمان غوښته چې خدای په ځمکه راکوي زه به شکر اوباسم که خدای کول وړانګه دیدن هم دلته راپسې راوړي زما او د هغې خبرې ډېرې په اوږدو شوې څومره چې خبرې اوږدې دې لا خوږېدې ،
کله مې چې اړیکه پرېکړه په کټ کې پرېوتم لاسونه مې ترسر لاندې کړل او سترګې مې د کوټې په چت کې ګنډلې وې د خوشالۍ نه په جامو کې نه ځاییدم نږدې وه چې د خوشالۍ نه مې د خولې چیغې ووځي .
خو چې ساعت ته مې وکتل د پوهنتون د تګ وخت پوره وو زر زر مې کتابونه راواخیستل او د پوهنتون په لورې لاړم په ټوله لار په مزل نه یم پوه شوی کله چې پوهنتون ته ورسېدم د ژب پوهنې بنسټونو استاذ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولګي کې ولاړ ووو د ټولګي د ننوتلو اجازه مې وغوښته زما په ګمان چې استاذ له نورو محصلینو پوښتنې
. کړې وې کله چې ټولګي ته داخل شوم استاذ وویل: چې د نورو خو وار تېر شو خو یو شاغلی پاتې دی
استاذ وویل: چې حمیده څنګه د ناوخته کړ خیر خو وو؟ ما وویل هسې استاذ لږ ناوخته شوم استاذ وویل
ښه حمیده ته راته ووایه چې د ژبې څو تعریفونه مو کړي وو؟ ما وویل چې استاذ دوه استاذ وویل چې کوم
کوم دي ما وویل ژبه هغه اوازونه دي چې انسانان یې د خپلو افکارو ، خیالاتو د څرګندولو په خاطر په یو
خاص نظم او سیستم کې د خولې څخه راباسي، او په همدې توګه د یو بل سره رابطه پیدا کوي، او بل دا
چې ژبه اقتصادي او میثاقي سمبول دی چې د یوې ټولنې وګړي یې د افهام او تفهیم لپاره استعمالوي،
استاذ وویل: شاباس کښېنه کله چې استاذ په نوي درس پیل وکړ د سره تر پایه د استاذ په یوې خبره هم سم
نه یم پوه شوی چې استاذ څه وویل، ټول فکر مې د وړانګې د راتګ په اړه وو ، چې وړانګه راشي زه به
څنګه ورسره وینم که ماته خبر رانکړي ،وړانګه را هم شي، او بیرته لاړه هم شي تر ډېره په همدې فکرونو
کې وم چې ساعت بدل شو ، او د لارغوني متون استاذ ټولګي ته راغلو خو زه لا همغسې د وړانګې په
فکرونو کې وم ترهغې چې رخصتي شوه ،
د پوهنتون چې رابهر شوم، د خپلې دندې په لور روان وم چې مور او پلار ورونه او خویندې مې سترګو ته
ګډې شوې مبایل مې راوخیست د ورور نمبر مې په کې ډایل کړ د دریم زنګ د تېرېدو وروسته مې ورور
مبایل اوچت کړ سلام حمیده وروره ! څنګه یې زما خپل سکه مشر ورور موبایل اوچت کړی وو ما وویل
. خدای دې رضا شي زه رضا یم شپې او ورځې دې تیرېږي
ورور مې ډېرې پوښتنې وکړې د پیسو ، همداشان د درسونو په اړه ما ورته هم ټوله خبره وکړه ورور مې
ډېر خوشاله شو ما ورته وویل په کور کې یې که په کوم بل ځای کې چې له ادې همداشان له کوچنۍ خور
سره خبرې وکړم، ورور مې وویل په کور کې خو نه یم چې کله کور ته لاړم زه به بیا زنګ درته وکړم په خبرو
خبرو کې د یونیسیار دفتر ته ورسېدم له ورور سره مې اړیکه پرېکړه ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته په دفتر کې ټولو کارکوونکو د ورور په شان سلوک راسره کاوه ټولو باندې ډېر ګران وم، زه په خپل کار باندې مصروف وم چې د مؤسسې مشر راغی راته یې وویل چې زما لپ ټاپ کمپیوټر د اسې ویروس نیولی که هغې ته انسټالیشن او پارټیشن وکړې ډېره به ښه وي که کار درباندې ډېر وي سبا ته یې وکړه او که وخت دې پیدا کړ که نن جوړ شي ښه به وي ،

ما ورته وویل: انجینر صاحب بې غمه اوسېږه خپل کار مې ډېر په بیړه بیړه خلاص کړ، د انجینر د کمرې په لورې ورغلم انجینر هم زما هرکلی وکړ راته یې وویل چې څنګه کار دې خلاص کړ ما ورته وویل بلې ،انجینر صاحب راته وویل چې راځه همدلته په چوکۍ کښېنه په ارامه به یې وکړې ما ورته وویل که خوښه دې وي اوس ناوخته دی، یو دوه ساعته وخت نیسي له ځانه سره به یې کور ته یوسم همغلته به یې په ارامه وکړم انجینر هم راسره اومنله کمپیوټر مې په بکس کې کېښود او د خپل کور په لورې روان شوم ،خپل کور خو مې نه وو خو ما د خپل کور نه کم نه ګڼه عبدالله راته ورور ویلې وو ،مور یې راته زوی ویلې وو د عبدالله دوی کور نه لږ لرې وم، لس دقیقې لاره به راته پاتې وه، چې د وړانګې زنګ راغی زیات خوشاله شوم ،مبایل مې اوکې کړ په قراره ارام غږ راغی، جانه سلام، ما خوله لا خبرو کولو ته جوړوله، ویل مې چې ته څنګه یې، هغې خبرو ته پرې نه ښودم خبره یې راپرېکړه، جانه هیله ده چې د مانه خفه نه وې ،جانه هیله کوم چې بل ډول ګمان ونه کړې جانه زه ویده وم چې تا زنګ کړی وو مور مې خبرې درسره کړې وې ،ما وویل دا خو کومه خبره نه ده،

د نورو خبرو به سره تېر شو ،اوس څنګه یې وړانګې وویل چې څه مې کوې، د حال احوال پوښتنه مې مه کوه ته خو ظالمه چې ، چې ، چـــــــــــــ یو ځلې لاړې، بس لاړې زه دې هېره کړم، یو ځل خو به راغلی وای، د کومې ورځې چې له مانه بېل شوی یې ښه ورځ مې نه ده لیدلې، په خوست کې په هر ډاکټر وګرځولم خو دوي څه خبر دي چې زما د بیمارۍ درمل چیرته دي یا له چا سره دي. هسې یې بې ځایه ځانونه ستړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړل زاهد خو مې نن مور ته ویل چې سبا به له خیره پیښناور ته ځو ، د پیښناور د نوم په اوریدو زه هم لږ غوندې ښه شوی یم،
لږه طمعه مې پیدا شوې ده، چې یو ځلې خو به دې بیا اوګورم ،ما وویل ګرانې خدای مهربانه دی، ګوندې سره ووینو ، دومره بې صبري مه کوه، وړانګې په داسې حال کې چې په غږ کې اوس ژړا ملتیا کوله، وویل جانه ،ای جانه ته څه خبر یې چې په ما څه تیریږي، په ما څه تېر شول نه یې خبر جانه که خبر شې بیا به راته نه وایې چې بې صبري مه کوه .
وړانګې وویل :

زه د سپرلي د ګل تازه وم
ستا په بیلتون کې لکه پاڼه زیړه شـــــومه

زخمي زړګی مې د کتو دی
څومره داغونه پرې بیلتون راکـــــــړیدینه
تادبیلتون جامې په ځان کړې
بیلتونه غبرګ زامن دې مړه شه .
چاړه راواخله ما حلاله کړه میــــــــــــــنه
چې ته غمجن شې ګوندې زه دې هېره شمه

وړانګې دا لنډۍ دومره په سوي غږ کې وویلې چې که بل چا اوریدلی وی د هر لنډۍ په اوریدو به یې له خولې یوه یوه کریغه وتلې واې، ما ځان ډېر ټینګ کړی وو ، یو خو لاره وه او بل کور ته روان وم، ما وویل وړانګې اول زه هم یو څه خفه شوم چې مور د راته وویل چې وړانګه لورکۍ مې ناروغه ده وروسته خوشاله شوم، وړانګې یو ناڅاپه وویل چې څـه ، څـه ولی خوشاله شوې ما وویل خوشاله په دې شوم چې مور د راته وویل چې سبا یا بل سبا یې هلته پیښور ته درولو ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګې زه تا ته ډېر شرمنده يم چې ته له ما سره دومره مينه لرې چې اوس پيښور ته د ناروغی د درملنې په پلمه رارروانه يې خدای دې وکړي چې زه او ته په خپله هڅه کې برياليي شو وړانګې وويل چې آمين ، ما او وړانګې ډېرې خبرې وکړې او سره رخصت شو کله چې کور ته ورسېدم عبدالله هم راروان وو لږ هغه ته تم شوم ترڅو چې عبدالله راورسيږي او يو ځای به کورته د ننه شو ،

عبدالله چې راورسېد کور ته يو ځای د ننه شو امنې ادې سپيلنې راته لوګي کړل شکر خدايه چې د عبدالله زوي مې وروړ نه وو خدای په تياره وروړ ورکړ زه هم د عبدالله امنې ادې او پلوشې خورسره زيات خوشاله وم ما بيخي دا احساس نه کاوه چې دوي پردي دي ځکه چې څنګه يې عبدالله ته کتل همغه ډول يې ما ته هم کتل د شپې مو ډوډۍ يو ځای اوخوړه او د خوب کولو لپاره حجرې ته لاړو عبدالله ډېر زر ويده شو زه کله په يو اړخ او کله په بل اړخ اووښتم کله کله به تر ډېره په دې فکرونو کې وم که وړانګه پيښور ته راهم شي ، زاهد يې کوم بل لور ته بونځي هسې نه چې هغوی راشي او ماته فون ونه کړي وړانګه بې ديدنه رنځوره رانه لاړه شي،

زه وم، د وړانګې يادونه وو ، او څلور کونجه کوټه وه ، کله، کله به مې له جيب نه د وړانګې تصوير راوخيست ،او د مبايل په رڼا به مې ښه په ځير ځير ورته وکتل، وړانګې ته خدای ډېر ښائست ورکړی وو ، دنګه پوزه نری وريځې، وړانګين مخ دلوړه ونه تر ډېره مې د وړانګې تصوير ته کتل ، په کتو کتو کې ويده شوی وم ،سبا چې عبدالله راباندې غږ کاوه عبدالله له ځانه سره يو ډول غلې غلې خندا کوله غلی به له ځان سره موسکی شو ،

حميده وروره پاڅه د لمانځه وخت دی مونځ درڅخه قضاء کيږي، زه زر پاڅېدم اودس مې وکړ خو زما له ياده وتلي وو بيګاه چې ما د وړانګې تصوير ته کتل په کتو کتو کې ويده شوی وم، تصوير رانه کټ کې غورځيدلی وو ، زر زر د کټ په لوري راغلم عبدالله په هر څه پوه شوی وو زه يې د سترګو په کونجونو څارلم زه څه خبر وم چې د وړانګې عکس د عبدالله لاس ته ورغلی ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه کله عبدالله ته مخ وروا ړوم بیا ژر ،ژر کمبله کله یوې کله بلې خوا واړوم راوا ړوم د کټ بالښت مې پورته کړ د هغې لاندې مې وکاته دهغې لاندې هم نه وو ماغوښتل چې د کټ لاندې مې یو ځلې سرپسې دننه کړی وای چې وو یې ګورم ما چې کټ ریجایي پورته کړه ،عبدالله راباندې غږ کړ حمیده څنګه داسې غلې غلې پلټنه کوې لکه غل ؟څه شی درنه ورک دی؟ زه ورخطا شوم وه مې ویل نه څه ، څه څه نه دي رانه ورک بیګاه چې ویده کیدم خت (کالي) مې نه وو یستلی همداسې ویده شوی وم قلم رانه ورک دی ،

ما ویل په کټ کې به رانه غورځیدلی وي، عبدالله غلی شان موسکی شو ، راته یې وویل ته دیخوا راشه یو قلم خو ما هم پیدا کړی دا خو به نه وي، زه په سستو قدمونو د عبدالله په لور و روان شوم ورته مې وویل تا کوم قلم پیدا کړی ؟عبدالله وویل ته خو یو ځلې کښېنه څه درنه تېښتم خو نه د عبدالله سره ، څنګ ته کښېناستم عبدالله وویل لومړی راته د قلم نښې او نښانې ووایه چې قلم دې څه ډول رنګ لري زه غلی شوم ځکه له ما نه خو قلم نه وو ورک د وړانګې تصویر رانه ورک وو ورته مې وویل عبدالله رنګ یې څه کوې ته یو ځلې قلم راوښایه که زما قلم وي وبه وایم چې زما دی که زما نه وي وبه وایم چې نه دا زما قلم نه دی ،عبدالله لومړی یو قلم له جیبه راویست چې دا خو به نه وي ؟ما وویل نه ما غوښتل چې پاڅم عبدالله د لاسه ونیوم راته یې وویل کینه یو بل مې هم پیدا کړی عبدالله څنګ جیب ته لاس کړ په قراره ، قراره یې راویست نه ګورم چې د وړانګې تصویر په لاس کې ورسره دی رنګ مې تک زیړ لکه کورکمان وتښتېده خوله مې وچه شوه ،

په امبور به هم زما د خولې ځخه خبره نه وی راویستلی زما په خوله کې چې کومې لاړې وې سره سریښ شوې وې په ډېره سختی مې له ستونې تیرې کړې، زه د عبدالله نه سخت خفه شوم ما عبدالله ته دروغ ویلي وو چې له مانه قلم ورک دی عبدالله وویل ستا نه لکه چې دغه قلم ورک شوی دا ډول قلم خو ما تر اوسه نه وو لیدلی دا څه ډول لیکل کوې ما خو هسې هم خبرې نه شوې کولی خو د عبدالله د خبرې نور هم پسې خراب کړم په ډېره سختی مې وویل عبدالله بخښنه غواړم ام ، ام همدغه قلم له مانه نه ، نه همدغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویر له مانه ورک دی عبدالله چې زه ورخطا ولیدم نورې خبرې یې ونه کړې تصویر یې راکړ یو اځې دومره یې وویل چې بل ځای فکر کوه چې درنه ونه غورځیږي.
عبدالله پسې زیاته کړه ښه اوس راته ووایه چې دا د کومې شمعې تصویر دی چې تا یې لمبو ته ځان نیولی زه چې هرڅومره ټینګ شوم چې عبدالله ته بهٔ دزړه حال نه وایم خو دده ډیر ټینګار مجبور کړم چې شوې خبرې ورته وکړم عبدالله وویل ته چې د خپل ورور نه خبره پټه ساتې نو چا ته به یې وایې له دې خبرې مجبور شوم چې د الف نه تر یاء پورې ټولې خبرې عبدالله ته وکړم.
عبدالله ته مې ټوله کیسه وکړه دومره مې هم ورته وویل چې نن ورځ هغه شمعه چې ماېې ځان لمبو ته نیولی او زه په هغې ځان قربانه وم هغه شمعه نن د ناورغۍ په پلمه زما دیدن ته د افغانستانه را روانه ده هیله لرم چې دهغې په لیدو کې له ما سره مرسته وکړې عبدالله وویل زه بهٔ څه ډول مرسته وکړم زه یې چې کولی شم زما سر له تانه قربان ما وویل کیدای شي چې دوی راشي ماته تلیفون وکړي دوي به شپې او ورځې زمونږ په کمره کې کوي که ته دومره مهرباني راسره وکړې چې زه هغوی دلته د څو شپو د تېرولو لپاره راولم که تاسو ته تکلیف نه وي عبدالله سخت غصه شو او ویې ویل خپل کور د ننه د تګ څوک اجازه نه غواړي چې بیا درنه دا ډول خبرې وا نه ورم .
مونږ چې د چای څښلو لپاره کورته لاړو له چای څښلو څخه وروسته مو امنې ادې نه دعاګانې واخیستې او خپلو کارونو ته روان شو زه لومړۍ لاړم پوهنتون ته او د ورځې ۱۲:۳۰ بجې وې چې له پوهنتونه رخصت شوم سیده لاړم د یونیسیار دفتر په لورې هلته رارسېدو سره سم راته زاهد تلیفون وکړ سلام حمیده ! چیرته یې؟ په کمره کې خو نه ښکارې ما ورته وویل بس څو شیبې صبر وکړه زه درغلم زه دومره خوشاله وم له زاهد مې پوښتنه هم ونه کړه چې څنګه له خیره راورسېدی کوم تکلیف بهٔ په لاره کې درته نه وو.
اړیکه مې پرې کړه زر زر مې عبدالله ته زنګ وکړ عبدالله تلیفون پورته کړ ورته مې ټوله کیسه وکړه چې زاهد او زما مینه دواړه راغلي په کمره کې دي زمونږ کمرې ته ځان راورسوه زه هم د مؤسسې دفتر کې یم ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې رسیږې زه هم درسیدی شم عبدالله وویل سمه ده ښېغمه او سه اړیکه یې پرې کړه دفتري کار راخخه نن پاتې شو په بیړه راووتم له سرکه مې یوه ټکسي په کرایه کړه او سیده خپلې کمرې په لورې لاړم کله چې ورسدیم عبدالله له ما څخه مخکې هلته ولاړ وو ما ټکسی والا ته پیسې ورکړې زه او عبدالله په بیړه دویم پوړ ته پورته شو کله چې خپلې کمرې ته ورسیدو عبدالله لږ ښه نیولی شو ښه یې ونیوله زه کمرې ته ور د ننه شوم ما زاهد سره ستړې مشې وکړه ما چې کله د کټ په لورې سترګې واړولې وړانګه په کټ پرته وه وړانګې غلی غلی ځګیروی کاوه د وړانګې هر ځګیروي زما په زړه کې کرښې ایستې زاهد ته مې وویل زاهده نورې خبرې به بیا وروسته کوو خو اوس زما سره مې ورور راغلی د باندې ولاړ دی زاهد وویل کوم ورور ما وویل عبدالله ورور زاهد وویل هغه د څه لپاره راغلی ما ورته وویل چې ولی ته کمره نه وینې یوه بستره کمه ده زاهد وکتل او ویې ویل چې اوه سمه ده زما بیخې پام شوی نه دی د ستا بستره چیرې ده ما وویل چې په کومه ورځ چې ته لاړې په همغه ورځ زه د باندې راووتم روان وم د لوبو میدان ته چې له عبدالله سره مخامخ شوم عبدالله زه خپل کور ته بوتلم اوس له عبدالله سره په کور کې یو ځای او سیږم عبدالله د دې لپاره راغلی چې تاسې دا شپې همغلته تېرې کړی نه دلته ما او زاهد خبرې هم کولې او قرار قرار د باندې روان وو .

زاهد او عبدالله دواړو ښه ستړې مشې سره وکړه ما عبدالله ته وویل چې ته او زاهد درځئ کور ته وړانګه اوس ویده ده هرکله چې ویښه شي زه او وړانګه به وروسته درشو اوس یې ویښول مناسب نه بولم .

زاهد چې ډیر ستړی وو نه او نو یې ونه کړل او د عبدالله سره روان شو ،ما دروازه پورې کړه قرار د وړانګې خواته ورغلم د کټ په بازو کښېناستم، وړانګې اوس هم غلی غلی ځګیروی کاوه، ما چې زړه هر څومره د کاڼي کړو بیا مې هم زړه تم نشو کړای له سترګو مې مرې اوښکې راتویې شوې او ګریوانه ته لاړې له ځانه سره مې وویل رښتیا چې سپوږمۍ یې، ستا نوم وړانګه دی ،په رښتیا چې وړانګې شیندې، زه ستا تماشه کوم، ته رڼا او وړانګې شیندې ،

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه يو نابلده لامبوزن يم، لامبو وهم، لامبو مې نه ده زده، او ته زما لارښود يې، ته لکه ورځ روښانه ځليږې
،زه لکه غمجنه شپه ،ته زړونو ته خوشالي ورکوې ،که هر څومره غمجن ستا مخ ته اوګوري غم او فکر به
يې ورک شي، ته غمجنو ته خوشالي ورکوې، زه تر ډېره له ځان سره اخته وم، زړه مې صبر ونه کړ، که تاسو
يې بې ادبي نه بولۍ ،غلی لکه غل ورتېټ شوم ،د وړانګې په مخ مې شونډې کېښودې او ښکل مې کړه، د
وړانګې پرمخ ګېډۍ ، ګېډۍ زلفې پرتې وې. آه څه د خوند ډکه شيبه ده ،
وړانګې چې دواړه لاسونه يې په کمبله کې پټ کړي وو لاسونه يې له کمبلې راوويستل ځان يې وغزاوه لکه
يو ښه سترې کار کړ چې ښه سترې وي لا يې سترګې نه وې پرانيستي، په سترګو کې يې سوک واهه او غږ
يې کړ ،زاهده وروره حميد ته به دې زنګ نه وي کړی ؟کله يې چې د خپلې پوښتنې ځواب وانه وريده
،سترګې يې پرانيستې چې زه يې ځان سره خوا کې ناست وليدم، هکه پکه شوه په خپلو سترګو يې باور نه
کيده، په سترګو کې يې يو ځل بيا سوک وواهه، ما ته يې په ځير ځير وکتل بې اختياره يې وويل حميده
زما جانه دا خوب وينم که ريښتيا دي ؟
بې اختياره يې زما په غيږ کې سر کېښود تر ډيره يې وړې سلګۍ کولې ،وروسته يې سر راپورته کړ او ويې
ويل ته کله راغلی يې او زاهد څه شو ؟ما ورته د زاهد تګ کيسه وکړه او ورته ومې ويل چې زه وختي
راغلی وم ته ويده وې د وينښولو زړه مې درباندې ونه شو ، تا خپل ځان د خوب دنيا ته سپارلی وو زلفې د
پرمخ خورې ورې پرتې ما ستا ښکلي مخ ته کتل زه ستا ښکلا مست او له ځانه پردی کړی وم مګر افسوس
چې دا وخت ډېر پاتې نشو ته لکه د سهار دلمر وړانګه چې غلی کوټې ته رادننه شي راوينښه شوې ما له تانه
په ناخبرۍ کې يوه...... زه غلی شوم وړانګې وويل ولې غلی شوې ولې د خبره نيمګړې پريښوده ما وو يل
لو مړی راته بخښنه وکړه بيا به درته خبره وکړم وړانګې وويل جانه دا ته څه ډول خبرې کوې ولې داسې
وايې زه او ته به دې يو بل په خطاييو پسې نه ګورو ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته دي خبله خبره وکړه چې څه خبره ده ما وويل ته چې کله ويده وې زه ستا سر ته تر ډېره ناست وم صبر مې ونه شو لکه عــــــــ ، عــــــــ غل راتيټ شوم او ، او ،لا ، لا تانه مې مچکې واخيسته .وړانګه وشرميده سر يې ټيټ کړ تر يوې شيبې پورې زه او وړانګه دواړه چپ وو ، چې د زاهد زنګ راغی سلام حميده ولي دومره وځنډيدې، ما ورته وويل زاهده بس دادی درغلو وړانګه تر اوسه ويده وه، اوس له خوبه ويښه شوه ، زاهد وويل سمه ده زر راځی ،زاهد اړيکه پريکړه وړانګې ته مې وويل زر کوه چې روانيږو هسې نه چې زاهد راباندې شکمن شي ،

زه او وړانګه دواړه په موټر کې کښيناستو او د عبدالله د کور په لور روان شوو دا زما لومړی ځل وو چې د وړانګې سره څنګ په څنګ کښيناستم که تاسو چيرې مينه کړې وي او يا چا درته ويلي آيا له دې نه به د خوشالی ځای چيرته وي چې عاشق او معشوق دواړه سره څنګ په څنګ له ډېرې جدايي څخه وروسته يو ځای ناست وي ما ته خو له دينه بله لويه خوشالي نشته زه وړانګه دواړه د عبدالله کور ته ورسيدو چې ما اوس خپل کور ګڼلو موټړوان ته مې پيسې ورکړې چې کله دروازې ته ورسيدو وړانګې ما ته کتل چې حميد به اوس رانه ګرځي او د حجرې په لور به ځي ،

زه وړانګې ته مخکې شوم وړانګې ته مې وويل راځه ، راځه دا داسې دی لکه زما خپل کور هغوی ما ته ورور ويلي کله چې انګړ ته ورسيدو پلوشې غږ کړ ادې وا ادې هغوی راغلل پلوشه مخې ته راغله لومړی ما ته ستړې مشي راکړه وروسته له وړانګې سره غاړه غاړې شوه وړانګې پلوشې ته غاړه ورکړه، دلته به ما ويل چې اخ بختورې په لومړي ځل يې تا ته غاړه درکړه دا څومره بختوره يې چې وړانګه په غيږ ستړې مشي درسره کوي،

پلوشې او وړانګې په ولاړې خبرې کولې چې امنه ادې هم راغله او غږ کړ حميده زويه ! زما خو دې زړه پښنو ته او غوږ ځاوه ما ورته ويل څه درباندې شوي نه وي عبدالله ځوی مې او بل انډيوال دې راغلل ته ورسره نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې د عبدالله زوي نه مې پوښتنه وکړه چې حميد دې څه کړ هغه راته وويل دوی لږ وروسته راځي خو زما زړه نه منله خو ښه شوه چې راغلې ،

امنې ادې وړانګې ته سترې مشي ورکړه په انګړ کې تيار ځايونه اچول شوي وو هلته کښېناستو ، زاهد او وړانګې ډوډۍ نه وه خوړلې دوي ته يې د ډوډۍ بندوبست نيولی وو ښه ډوډۍ يې ورته تياره کړې وه د يو شي کمی هم نه وو پکې زاهد او عبدالله د باندې په حجره کې ناست وو زما د وړانګې نه زړه نه کيده ، وړانګه ډېره خوشاله معلوميده موږ لا په خبرو بوخت وو چې عبدالله پيغام راوليږه سلام وروره د وړانګې په ليدو دې موږ هير کړو .

د باندې حجرې ته راشه زاهد درباندې پوهه نشي ريښتيا چې دوه مينان سره يو ځای شي په نورو خلکو د رندو ګمان کوي زر حجرې ته راشه ستا ورور عبدالله زه هم زر زر پاڅيدم غوښتل مې چې حجرې ته لاړ شم د امنې ادې او پلوشې نه مخکې را باندې وړانګې غږ کړ په خوله کې يې د جان نوم راخيستی وو خو زر يې خوله بنده کړه بيا يې وويل حميده چيرې ځې؟ ما ورته وويل چې ځم حجرې ته تاسو په خپلو کې خبرې او خولکت کوئ.

کله چې حجرې ته راغلم عبدالله به پټ پټ له ځان سره موسکی شو غلي غلي به يې ماته راکتل موږ په خپلو کې په خبرو بوخت وو چې پلوشې راغږ کړ عبدالله وا عبدالله ډوډۍ تياره ده عبدالله وويل سمه ده دادی درغلم پلوشې خورې .

ډوډۍ راوړل شوه ډېره خوندوره ډوډۍ وه دومره خونده وره ډوډۍ ما هيڅکله نه وه خوړلې د ډوډۍ خوړلو وروسته زاهد وويل چې عبدالله جانه کوم ډاکټر به روغ وي چې خور مې ورولم؟ عبدالله لږ شانتې غلی وو بيا يې وويل چې رضوان الله ختک ته بې يې ورولو ډېر پوه او هوښيار ډاکټر دی رضوان الله ختک ته د ورتګ پرېکړه وشوه په هماغه ورځ خو نه ورغلو سبا سهار څلور واړه د رضوان الله ختک د شخصي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلینیک په لورې وخوځیدو . موږ چې هلته ورسېدو د بر بې روبار او رش وو تر سبا ورځې پورې به هم موږ . ته نوبت نه وای رسېدلی

زه زیات خوشاله وم ماویل چې شکر دی چې رش (ګڼه ګوڼه)زیاته ده وړانګه به د یوې شپې نه زیاته راسره پاتې شي خو عبدالله وویل خفه کیږئ مه نوبت اسانه دی زه ورسره پیژنم له ټولو نه به موږ مخکې کې کړي عبدالله چې روانېدو غلی مې پسې غږ کړ ورته ومې ویل دا ته څه کوې پر بېړه چې وځنډیږي یوه شپه چې اضافه ورباندې وشي هم ښه ده عبدالله وخندل او ویې ویل ما ددې لپاره فکر کړی ما وویل څه ډول فکر عبدالله وویل چې هغه به وروسته درته ووایم او روان شو زه هم غلی شوم نور څه مې ونه ویل عبدالله زر بیرته راغلی یو څو دقیقې لا نه وو ولاړ په دروازه کې غږ وشو چې د عبدالله په نوم څوک شته عبدالله غږ وکړ بلی شته کله چې کلینیک ته داخل شو له معاینې څخه وروسته ډاکټر صاحب وویل چې کومه ناروغي نه لري خو یوه ناروغي چې زه یې له نورو ناروغیو سخته بولم هغه تشویش او فکر کول دي ستاسو ناروغ .تشویش او فکر ته مه پریږدئ

تاسو باید د هغی پام ډېر غلط کړئ ستا سو ناروغ تشویش او فکر تر دې ځایه رسولی او بل کمزورې شوې زیاته ده زه بۀ درته دوا ولیکم ډاکټر دوا راته ولیکله زه او عبدالله په دوا پسې لاړو وړانګه او زاهد د باندې د ناروغانو په تم ځای کې کښېناستل مونږه چې کله دوا راواخیسته د کور په لور روان شو کله چې کورته ورسېدو زاهد وویل که خوښه موو ي راځئ چې د پوهنتون په لورې لاړ شو عبدالله خو ورسره وومنله چې څنګه چې ستا خوښۀ وي همغسې زما خوښۀ خو زه ترې انکاري شوم ورته مې وویل زه به دفتر ته لاړ شم د انجینر صاحب کمپیوټر مې راوړی هغه بۀ هم راسره یو سم شو ځله مې له ځانه سره یووړ ،

خو انجینر صاحب به نه وو راغلی زاهد هم نوره راسره ټینګ نه شو زاهد او عبدالله دواړه د پوهنتون په لورې لاړل زه یوازې د خپلې مینې په خاطر ترې پاتې شوم ما ویل راځه چې یو ملتیا یې خوا کې وي هم بس ده خدای خبر بیا بۀ کله سره وینو ریښتیا چې د مینې نه خوږ سپیڅلی او په زړه پورې بل شی نشته ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

رېښتيا چې مينه دهغه رېښتينو رڼاوو څخه دی چې د روحونو پيوستون يې په رڼا کې وجود مومي رېښتيا چې مينه هغه نه اټکل کېدونکی احساس دی چې تر نن ورځې پورې نه چا ښکاره کړه او نه يې څوک ښکاره کولو لپاره الفاظ لري ،زه ډېر په ماتو ګوډو پښو کورته دننه شوم وړانګې چې زه يو اځې وليدم زياته خوشاله شوه د غرمې د ډوډۍ وخت وو ، د عبدالله مور امنې وويل چې د ډوډۍ وخت دی عبدالله او دوړانګې لورکۍ ورور په کومه لاړل ؟تاسو ته ډوډۍ راواخلم که هغوی ته انتظار کوی؟ ما سمدستي عبدالله ته فون وکړ ورته مې وويل چې تاسو دډوډۍ لپاره راځی که مونږه ډوډۍ وخورو ؟ عبدالله ديوې شيبې لپاره غلی وو ،د زاهد سره يې څه وويل بيا يې وويل نه تاسو ډوډۍ وخورئ موږ ډوډۍ همدلته خورو ما, وړانګې,پلوشې او امنې ادې يو ځای ډوډۍ وخوړه، له ډوډۍ خوړلو څخه وروسته مې وړانګه په اشاره کې پوهه کړه چې زه حجرې ته ځم ته راپسې راشه،

امنې ادې ته مې وويل چې زه به حجرې ته لاړ شم هلته به لږ ارام وکړم، زه چې پاڅيدم وړانګې هم وار خطا نکړ هغې سم دستي وويل زه هم درسره ځم حجره به هم ووينم لږ به مې پام هم غلط شي او د خوست خبرې به هم درته وکړم، ما هم ددې لپاره چې امنه ادې او پلوشه راباندې پوهه نشي ما وويل وړانګې ته ناروغه يې لږ ارام به وکړې، وړانګې وويل نه اوس روغه يم زه او وړانګه د حجرې په لورې راغلو کله چې د حجرې په دروازه باندې داخل شوو وړانګه رانه مخکې شوه ماته يې مخ راواړوه زه مخ پر قبله روان وم وړانګه په شا روانه وه ماسره يې خبرې کولې غلی غلی قدم يې پورته کاوه ماورته وويل هسې نه چې پښه د زمکې سره ولږيږي ونه غورځې ،

وړانګه همغسې په شا روانه وه او سترګې يې په ما کې ګنډلې وې خبرې يې کولې زما خبره رېښتيا شوه يو څو قدمه چې نوره هم لاړه د چپلکې پونده يې ورغبرګه شوه ،کله چې غورځېده لاسونه يې زما له غاړې تاؤ کړل غورځيدلو ته خو ما هم نه پرېښودله، خو ما چې ځان د هغې نيولو ته برابراوو نو هغې مې وړاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسونه په غاړه کې واچول تا به ویل که وړانګې په رضا پونده په څمکه ووهله وړانګې تر ډېره سر زما په ټټر پورې جوخت نیولی وو ،
وړانګې زما په ټټر پورې سر داسې ټینګ نیولی وو لکه یو ماشوم چې په ژاړه دمور غیږې ته په ارمان ورولوېږي تر ډېره زما او وړانګې ترمنځ چپه چوپتیا وه ما نور هیڅ شي اوازنه اوریده بغیر زما له ساه څخه پرته چې په شور کې دی ټوپونه وهې نور ټول ځایونه چوپتیا نیولي وو تا به ویل که دوی ټول زمونږ ننداره کوي ،نه پوهیدم چې ولی نه شم کولی چې زړه قرار ونیسم ،نه پوهیږم چې ولی مې زړه هر درب لړزوي، نه پوهیږم چې ولی سرتر پښو لړزې اخیستې یم ،نه پوهیږم چې ولې مې شیبه په شیبه د زړه ناقراري زیاتیږي، د روح په ژورو کې مې یو مرموز غږ پرله پسې غږیږي،
او وایې چې ځوانه نن خو د خپل محبوب سر په ټټر پورې جوخت نیولی که سبا درنه جدا شي بیا به څه کوې ما ټکان وخوړو دوړانګې سرمې په دواړو لاسونو له ټټر څخه راپورته کړ، وړانګې سترګې تکې سرې اچولې وې اوښکې یې د ملغرو په څیر په مخ روانې وې ،ما وړانګې ته د تسلې په دود وویل وړانګې هیله کوم ژاړه مه، سترګې دې پاکې کړه په ژړا هیڅ نه کیږي، وړانګې په ژړا کې وویل جانه که په ژړا څه نه کیږي،ته ماته وایې چې سترګې پاکې کړه خیر زه ، زه خو به –زه خو به سترګې پاکې کړم خو تا –تا بیا ولې سترګې سرې اچولې ته –ته –اخیر ته ولې ژاړې چې ماته وایې ،
وړانګې ژاړه مه په ژړا څه نه کیږي زه غلی وم وړانګې بیا وویل جانه !–ای جانه ! زما –زما د زړه څخه د غمونو د کمیدلو یو ته یې چې که –که هر څومره غم مې په زړه وي جانه چې تاووینم هرڅه مې هېر شي او بله جانه همدا ژړا ده چې د غمونو په کمیدو کې راسره مرسته کوي زه او وړانګه تر ډېره همغلته ولاړوو وروسته وړانګې دحجرې څخه دوې چوکۍ راوخیستې په یوه باندې زه او په بله بلاندې خپله وړانګه مخامخ راته کښېناسته ما او وړانګې ډېرې خبرې وکړې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګه به په خبرو خبرو کې په ژړا شوه کله چې پاڅیده کورته تله نو مخ یې راواړوو راته یې وویل جانه هغه زما تصویر درسره شته که غورځولی دې دی ته یې په جیب کې ګرځوې که سوزولی دې دی، ما وویل ګرانې ته ووایه چې ما به غورځولی سوځولی وي که راسره به وي وړانګه موسکی شوه څه یې و نه ویل ما له جیبه تصویر راویست وړانګې ته مې ورښکاره کړ، وړانګې چې تصویر پرهمغه شان تروتازه ولید چې څومره ښه یې ساتلی زیاته خوشاله شوه او غلي، غلي قدمونه یې پورته کړل ما بیا وربانديې غږ کړ وړانګې ! ای وړانګې ! وړانګې چې مخ راواړاوه ما د وړانګې تصویر شونډو ته نیږدې کړ او ښکل مې کړ وړانګه غلي شان موسکی شوه او کورته دننه شوه.

وړانګه چې کورته دننه شوه زړه مې ډیر تنګ شو یوه شیبه مې زړه د وړانګې څخه جدا یې نه غوښتله وړانګه اوس له مانه ډېره لرې نه ده یوا ځې دکور په دیوالو رانه پناه ده دهغې هره خبره مې په زړه د سپوږمې د وړانګو په څیر د خنجر په څیر لږیږي د وړانګې هغه خبره خو مې بیخي زیات زړه تخنوي چې جانه ای جانه زه له تاسره مینه لرم یوه شیبه خو مې له ځانه سره غلي غلي وژړل ما ویل وړانګه خو دا دوه شپې دلته ده سبا یا بل سبا به ځي بیا به څه کوم.

د وړانګې بیلتون اوس راته ډېر سخت وو له ما یې هرڅه اوس هیر کړي وو کله به مې سر په زنګون کیښود کله به پورته شوم په حجره کې به مې قدم واهه زړه مې هیڅ قرار نه کاوه یو ځل بیا په دواړو پښو کښېناستم سر مې د زنګنو په منځ کې کیښود بې اختیاره مې دخولې دا لنډۍ را بهر شوې.

زړ مې نري درزونه وکړل لکه دیوال چې زلزلې وهـــــــلی وینه
زړه مې دوراني کلا برج دی
دغم چنچنې په کې ځـــالې جوړوینه

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنور چې تود شي اخر سوړ شي زړه چې مین شي همیشه لمبې وهینه
مینې دې داسې لیونی کړم لکه سوالگر دیوال ته شپې سبا

کومه

.

ماته به د وړانګې سپوږمۍ ته ورته خیره ، لمر ته ورته تندی ،له نشې ډکې سترګې ،پسرلي ته ورته موسکا ، تکې توري شپې ته ورته زلفې ،له خماره ډک بانوګان سترګو سترګو ته کیدل یوه شیبه مې هم له زړه او ذهنه ایخوا دیخوا نه کیده وړانګې زه د ژوند په معنی پوه کړم وړانګې ماته مینه اوښوده وړانګې زه د ژوند په خوږو ترخو پوه کړم زه لا په همدې سوچونو کې وم چې عبدالله او زاهد دواړه حجرې ته را دننه شول ما جیب ته لاس کړ دسمال مې راویست سترګې مې پاکې کړې خو بیا هم زما سرې سترګې دوي ولیدې که له اوښکو مې پاکې کړې هم له زاهد نه عبدالله پوښتنه کې مخکې شو او ویې ویل حمیده بیا دې سترګې ولې سرې دي خیر خو دی؟ ما یواځې وویل خیر او خیریت دی عبدالله وویل چې خیراو خیریت وي زه ستا سرې سترګې نه شم لیدی ولې ژاړې ما دا ځل ورته سرخوږې پلمه کړ چې سرمې هم خوږیږي او بیګاه شپه مې خوب هم نه دی کړی عبدالله غوښتل چې نور څه هم ووایي خو ما سترګې ورته ټینګې کړې چې ګني زاهد دی پوه بۀ شي عبدالله سمدستي د خپلو ټولو پوښتنو ځواب پیدا کړ غلی شو نور یې هیڅ ونه ویل.

لسم څــپرکی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وړانګې سره مې دا خو شپې ډېرې ښې تيرې شوې هيڅ په ځان نه يم پوهيدلی چې دا درې څلور ورځې ځنګه تېرې شوې لکه يو ساعت دا سې ، شپې وې چې د ژوند ټولو خوږو او ترخو نه ما ته زياتې بختورې وې، نن هغه سهار راغی چې وړانګه به بيا رانه د خوست د ښکلې سيمې په لور يو سې خو مګر افسوس چې دا ښکلی سلوک ،او د زړه رپيدل پای ته ورسيدل ، د سترګو جنګ خلاص شو ، دوړانګې په هره خبره کې هرڅه وو ارزو وه ، مستي وه ، ځواني وه، هيله وه ، جذبه وه ، فکر او خيال وو ، مينه وه او بيا هم مينه ، خدايه تا په دنيا کې هر څه پيدا کړي تا سره ديو شي کمی هم نشته ،خو يو شی کم دی، خدايه چې مينه د راليږله خدايه چې عاشقي د راليږله خدايه نو بيلتون د بيا ولې راليږه بيلتون د زړه سمسور باغ په خزان وهلي باغ بدلوي ،بيلتون د زړه په سمسوره دښته په شنه اسمان ګلۍ اوراوي .

بيلتونه کور دې نغری شه
چې پښتانه درباندې باندې کړي ديګونه

د سهار۷:۳۰ او و نيمې بجې وې چې زاهد وويل حميده که خوښهٔ مو وي نوره بهٔ مونږ لاړ شو ماوويل چې زما په خوښې پورې به اړه ونه لري خوښهٔ وړانګې ته ورکړه ، که وړانګه روغه وي لاړ بهٔ شئ که روغه نه وي يو څو ورځې ايسار شئ، ما دا خبره ددې لپاره وکړه چې وړانګه ګوندې وو ايي چې يو څو ورځې د نور هم دلته پاتې شو خو له وړانګې نه زاهد په ځواب کې مخکې شو او وويل وړانګه چې ګورم اوس روغه ده ، ماله ځانه سره ووې ظالمه څه خبر يې اوس خو خود هم روغه ده خو چې کله يې خوست ته ورسوې کورته له خيره ورسېدې بيا بهٔ درته معلومه شي چې وړانګه روغه ده که ناروغه ،څوک چې کوم طبيب ته ناروغ وروليې طبيب ورته درمل ليکلي نو ناروغ درمل له ځانه سره وړي، خو ته ناروغ بيايې او درمل همدلته پريږدې ،زه په سوچونو کې وم چې زاهد راباندې غږ وکړ چې حميده ! بيا کومې خوا تللی يې په مونږ ناوخته کيږي ما هيڅ ځواب ورنه کړ زما ورخطايي ته دعبدالله او وړانګې دواړو فکر وو زما پرځای

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله ځواب ورکړ ورته یې وویل چې سمه ده بسم الله کړئ، چې پاتې کیږی نه بیا در باندې ناوخته کیږي
دوي پاڅیدل د دروازې په لوري روان شول زه لا همغسې ولاړ وم لکه په ځای پورې چې میخ شوی وم
. عبدالله د څنګل په سر وخوځولم
دفکرونو او خیالونو له دنیا څخه یې رابهر کړم زه هم په بیړه د دروازې په لوري روان شوم زه عبدالله او
زاهد له دروازې څخه د باندې راوتو دروازه خلاصه وه امنې ادې چې وړانګې ته رخصت ورکوو دوه ځلې
یې په تندې ښکل کړه د امنې ادې سترګې له اوښکو ډکې وې کله چې پلوشې رخصت ورکوو دواړه په ژړاه
شوې تر ډېره یې دیوبل په اوږو سرونه ایښې وو کله یې چې رخصت سره واخیست یوې او بلې ته یې ډېر څه
په سترګو کې وویل زه,عبدالله او زاهد یو ځای روان وو وړانګه
په موږ پسې شاته روانه وه ما به چې کله شاته مخ واړوو پلوشه لا همغسې په دروازه کې ولاړه وه زمونږ په
لور یې راکتل وړانګې په هم زر زر مخ وراړوو او لاس بهٔ یې ورته پورته کړ کله چې د سړک غاړې ته
ورسېدو یو تکسي موټر یې ودراوو
.ورته یې وویل چې دتل اډې په لوري ځو
موټروان هم موټر راتاؤ کړ زاهد دموټر په وړاندې سیټ کښېناستو وړانګه چې کله موټر ته ختله پښې یې
سستې سستې کیدې غلی یې راته وویل جانه د خدای په امان کله چې موټر حرکت وکړ ماته سمدستې هغه
سندره یاده شوه چې وړانګې په لیک کې راته لیکلې وه بې اختیاره مې له خولې ووتل

هی هی یار مانه وړي زما دلدار مـــــانه وړي
زړګی مې چوي زما د خوږ زړګي قرار مـانه وړي هی ، هی یارمانه وړي زما دلدار مــــــــانه
. وړي
نور نو زه په ځان نه یم پوهیدلی چې څه وشول خو چې کله مې سترګې پرانیستې ګورم چې سرته مې امنه
ادې او پښو ته مې پلوشه او مخامخ راته عبدالله په چوکۍ کې ناست دي ماغوښتل چې پورته شم خو چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس ته مې پام شو د سروم ستن چې په لاس کې وه د امنې ادې او پلوشې دواړو په سترګو کې اوښکې وې
عبدالله چې زما سترګې خلاصې ولیدې غلی موسکی شو په ماباندې دوهم ځل بیا بې هوشې یا خوب غلبهٔ
کړې وه خو چې په دوهم ځل مې سترګې پرانیستې نه عبدالله وو نه د عبدالله مور یوازې مې خوا کې د
عبدالله خور پلوشه ناسته وه غلې یې راته وویل :
حمیده وروره ! اوس څنګه یې زه له ځان سره غلی موسکی شوم لږ وشرمیدم ورته مې وویل چې اوس شکر
دی روغ او جوړ یم پلوشې وویل حمیده وروره خفه کیږمه ستا ټوله کیسه ماته وړانګې وکړه وړانګې راته
ستا په نوم یو لیک هم راکړی ما وویل نو بیا خه ته ګوري لیک راکړه پلوشه پاخیده الماری نه یې لیک
راواخیست او ماته یې راکړ کله چې پلوشې ماته لیک راکوو راته یې وویل لیک بهٔ درکړم خو په یو شرط
ما وویل یو نه دوه شرطونه خو اووایه پلوشې وویل وړانګې که په لیک کې زما په باره کې څه لیکلي وي
هیله کوم چې نه یې وو منې ما وویل په دواړو سترګو پلوشې زما چې له وسه کیږي انشاءاله ته بې غمه
اوسه مونږ لا خبرې کولې چې عبدالله او د عبدالله مور امنه ادې هم راغله عبدالله چې روغ ولیدم زیات
خوشاله شو د لیک لوستلو موقع مې د لاسه ورکړه لیک مې په جیب کې کېښود دا ورځ ټوله په ما په
بې هوشې کې تېره شوې وه د ماخوستن د ډوډۍ وخت وو عبدالله راته وویل چې راځه عاشقه اوس خو بهٔ
. روغ یې ډوډۍ وخوره د سهار راهیسې دې څه نه دي خوړلي
ما وویل سمه ده د باندې په انګړکې تیار د سترخوان اوار وو ماته پلوشې لاسوته او به راواچولې کله چې
په ډوډۍ کښیناستو امنې ادې وویل چې زویه نن درباندې څه شوې وو مور او پلار درپاد شول؟ د زاهد
او وړانګې په تګ که کومه بله خبره وه ؟ما وویل نه ماته همدلته خدای مور هم راکړې او ورور یې هم
راکړی ،
چې عبدالله دی او خورکۍ یې هم راکړې چې پلوشه جانه ده امنې ادې وویل چې مور پلار رورونه خوندې هم
د راته نه وې یا دی شوې نو بیا ولې یو ناڅاپه په تا داسې وشول ما ورته وویل چې امنې ادې انسان

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمګړی دی انسان په یو حال نه دی کله مو چې ډوډۍ وخوړه نو د لمونځ او استراحت لپاره حجرې ته لاړو لمنځونه مو وکړل او ثملاستو ماته خوب چیرې راتلو خوب چیرې وو توره تیاره شوه خلک ټول دخوب درنې فریښتې د وزرونو لاندې ویده شول په خوب کې دهر چا برخه وه ما هم په تلورار سره ددې درنې سپیڅلې او مهربانه فریښتې په لورمنده واخیسته خو مګر هلته زما برخه نه وه هلته زما لپاره ځای نه وو ټوله شپه خیالونه او سوچونه وو ،

وړانګه کومه کوډګره او که جادوګره وه نه پوهیږم چې وړانګه به مور دې دنیا زما لپاره راوړې وې که د کوم بل چا لپاره کدای شي وړانګۀ خدای زما لپاره پیدا کړې وې بیابه مې وویل نه نه هغه وړانګه نه شي کیدای زه دومره بختور نه یم زه ، زه ډېر بدمرغه یم زه لا په همدې سوچونو او خیالونو کې وم چې د سیمې ملا آذان . وکړ ډېر مینان بۀ یې دخپل محبوب له غیږې بیل کړې وې د ملا آذان سره ماته هغه لنډۍ ذهن ته راغله آذان په ځنډ کوه طالبه

. زه د جنان غیږې له اوس رغلی یمه

ټوله شپه مې سترګه پټه نه کړه د سهار لمانځه او چای څښلو نه وروسته د پوهنتون په لور روان شوم پوهنتون ته په لاره وم چې د وړانګې لیک مې ذهن ته راغلو لیک مې له جیب څخه راویست د لیک په سر لیکل شوي وو

جانه غواړې څه درته ولیکم ،
جانه څه غواړې څه درته ووایم ،
جانه نه پوهیږم چې له کومه یې راپیل کړم
جانه تامې روح ته خوشالي راکړې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته مې روح يې، ته مې ساه يې، ته مې ژوند. ته مې مينه ،او ته مې په وجود كې خوره وينه. په تامې ټول
رګونه شريانونه او وريدونه چليږي، جانه زه پنځه وخته لمانځه څخه وروسته لاسونه خداى تعالى ته پورته
كوم،
خدايه ما او جان دواړه يو ځاى كړه، دا سوال كوم د خداى نه چې مور هيڅكله له يو اوبل څخه مه جدا كوه،
نه په ژوندانه او نه پس له مرګه، كاش كې جانه چې ته پوه شى چې زه څومره مينه درسره لرم، ته څه پوهيږې
جانه كه دا زړونه د سينې څخه بهر واى، تا ته به هر څه معلوم واى جانه ته زما د وجود په رګ رګ او د روح
پرخپه ،څپه او د زړګي په اړخ، اړخ انځور شوى يې، پرته له تا څخه زه په هيڅ نه پوهيږم ،له خدايه هيله لرم
چې ما او تاسره يو ځاى كړي، تا زما د غاړې هار كړي چې هميشه مې په غاړه كې وي، له خدايه هيله لرم
چې ستا ژوند زما ژوند ، ستا مرګ زما مرګ، او ستا ابديت زما ابديت كړي،
. ستا وړانګه
دوړانګې نوم لاندې ليكل شوې وو ، دويمه برخه جانه ستا او د عبدالله د پام وړ، هيله كوم چې پام ورته
وكړی،
جانه په لنډو الفاظو كې وايم ډېر يې نه اوږدوم ،
جانه د عبدالله خور پلوشه چې تا همداشان ما هم خپله خور او بلله پلوشه د ترور په زوى باندې مينه ده او له
هغې سره مينه كوي پلوشه غواړي چې خپل ژوند يو ځاى له هغه سره تېر كړي، عبدالله او مور يې
غواړي چې پلوشه كوم بل چاته وركړي پلوشه نه شي كوي چې مور او وررو ته دا خبره وكړي شرميږي هيله
كوم چې د پلوشې سره په دې كار كې مرسته وكړی په ورستيو كې د پلوشې د مين نوم درته ليكم چې
پلوشې مينه ورسره لری او ورسره واده كوي د پلوشې محبوب ايوب
پاى ستا وړانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله مې چې لیک پای ته ورساوه ما غوښتل چې له همدې ځایه ستون شم او له عبدالله سره دا خبره شریکه کړم، پوهنتون له دروازې نه څو قدمه لرې زړه نه زړه ولاړ وم چې پوهنتو ته داخل شم او که بیرته ستون شم ما لا فیصله نه وه کړې چې د لیک پوهې استاذ راباندې غږ کړ حمیده ! څنګه په دې درسي وخت کې د باندې ولاړ یې ټولګي ته ولی نه ځې ما چې ساعت ته وکتل ریښتیا رسمي وخت وو ما ډېر وخت په لار کې د لیک په لوستلو تېر کړی وو.

اخیر مې دا فیصله وکړه چې پوهتون ته داخل شوم اول ساعت نه تر اخیر ساعت پورې په دې نه یم پوه شوی چې استاذ څه راته وښودل او څه یې وویل کله چې له پوهنتون نه رخصت شوم بهر لاړم د خپل دفتر په لورې کله چې د یونیسیار دفترته ورسېدم انجینر صاحب ډېر وختي راغلی وو کله یې چې زه ولیدم راغږ یې کړ حمیده زما کمپیوټر د جوړ کړی کنه؟ ما ورته وویل چې په همغه ورځ مې جوړ کړی هره ورځ یې له ځان سره راوړم او بیرته یې وړم ځکه چې کمپیوټر به مې راوړ ته به نه وې او بیا به مې له ځانه سره یووړو،

کمپیوټر مې انجینر ته ورکړ او ورته مې وویل چې انجینر صاحب زه که یو څو ورځې رانه غلم هیله ده چې بې پروا مې وه نه بولې لږ مصروفیت لرم ،انجینر صاحب وویل ولی خیر خو دی؟ رنګ د هم داسې بدلون کړی ما وویل خیر او خیریت دی، انجینر صاحب وویل تر هغې چې د کار خلاص نه وې هیڅ کله هم مه راځه ،کله چې کار خلاص کړې بیا راشه زه زیات خوشاله شوم

او بیرته له خپل دفتر څخه کور ته تګ په لاره کې مې درې څلور ځلې بیا د ورانګې لیک ولوست په هر ځل لوستلو کې به یې بیل خوند پروت وو زه چې کور ته ورسېدم پلوشه او امنه ادې هم پاڅیدې له ستړمشي وروسته یې وویل حمیده زویه نن څنګه دومره وختي راغلې خیریت خو دی ما وویل خیر وخیریت دی هیڅ نه شته نن په دفتر کې دومره زیات کار نه وو هغه مې خلاص کړ او راغلم .

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې عبدالله راغلو د عبدالله سره مې تږوله کیسه شرکیه کړه کوم څه چې راته وړانګې په لیک کې لیکلي
وو عبدالله غلی وو هیڅ یې نه ویل ما وویل عبدالله که ما په ریښتیا د ځان ورور ګڼې باید زما خبرې ځمکې
ته ونه غورځوې عبدالله که نور نه پوهیږې
وړانګۀ خو دې پخپلو سترګو ولیده چې دهغې څه حال دی عبدالله وویل مور, همدا شان ما خو ورته کوم بل
انتخاب کړی وو خو چې ته وایې زه بۀ یې خبره له مور سره شریکه کړم چې هغه څه وایي عبدالله ته مې وویل
عبدالله په دې برخه کې ستا زیاته پاملرنه غواړم وروسته له خبرو نه مې د وړانګې لیک هم ورکړ ورته مې
وویل دا دی لیک په خپله ولوله عبدالله چې لیک ولوسته سر یې وخوزاوه ماښآم د لمانځه نه وروسته کله
. چې د ډوډۍ وخت شو پلوشې لاسوته اوبه اچولې د پلوشې په لاس کې کوزه رپ رپې اخیستې وه
د پلوشې لاسونه سرتر پښو ښورېدل د عبدالله هم ورته پام وو خو څه یې وه نه ویل د ډوډۍ خوړلو څخه
وروسته زه او عبدالله دواړه لاړو حجرې ته د لمانځه څخه وروسته دواړه قرار شملاستو ماته تر ډېره خوب
نه راتلو د وړانګې تصویر مې راوخیست دا چې تیاره وه سم نه ښکاریده د حجرې لیټونه مو مړه کړي ول
مبایل مې راوخیست د مبایل په رڼا مې د وړانګې تصویر ته تر ډېره کتل ما به د وړانګې تصویر ته ویل،
وړانګې که اوس د پاکستان حکومت راشي مابندي کړي مانه په وهلو وهلو ساه واخلي، ماته کمزوري
راکړي هرڅه چې دوي غواړي رابانديږ ویې کړي ،خو مګرګراني زما مینه چې له تاسره یې لرم ،هیڅکله نه
شي راڅخه اخیستلی ماله وړانګې تصویر سره خبرې کولې، چې مبایل ته مې زنګ راغی اول خو مې
فکرورته نه وو،
ځکه مبایل مې خفیه یا سایلنټ وو خو چې د مبایل سکرین(پرده) یو ځلې تور رنګه او بیا به یې رڼا وکړه
نو زه متوجې شوم چې موبایل ته مې زنګ راغلی موبایل ته مې چې وکتل د وړانګې نمبر وو غلی له کټه
څخه راښکته شوم چې عبدالله راپسې ویښ نه شي د باندې برنډې ته چې راووتم د مبایل اوکې تنۍ مې
کېکاږله زه لومړی غلی وم خو چې دهغې خوا زړه لړزونکی اواز راغی ،سلام جانه خدای د وکړي چې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوبه مې نه وې ایستلی ما وویل وعلیکم سلام ګرانې ته ولې دا ډول خبرې کوې ستا خبرې ما – ماته نور سکون او ارام رابښي تا به زه ولې له خوبه ایستلی وم وړانګې دا ځل خبرې په داسې انداز کولې چې په غږکې یې ژړا ملتیا کوله وړانګې وویل جانه –ای جانه د خفه کیدو زړه خو مې نه درباندې کیږي، خو څه وکړم مجبوره یم چې درته ووایم وړانګې تر ډېره سلګۍ وهلې څه یې نه ویل زما زړه هم راپړسېدلی وو وړانګې بیا د زړه په زور خبرې پیل کړې جانه پلار مې دا څو ورځې کیږئ چې مور ته مې او هـ هـ همدا شان مشر ورور ته مې وایي چې زه مې لور واده وم زه ، زه مې نوره پېغله لور په کور کې نه شم ساتلی دواده خبره نه وه سم د آسمان تندر وو چې په ما راپریوتو یوه چیغه مې د خولې ووته،

وړانګې نه دا نه شي کیدای ،

ته ، ته یوائې زما یې پلار به دې ډېر بد وکړي چې تا بل چاته ورکړي، زمانه چیغه دومره په زوره وتلې وه چې عبدالله له خوبه راپاڅیدلی وو د حجرې په دروازه کې ناست وو په سترګو کې یې اوښکې راغلې وې ما چې عبدالله ته پام شو ځان مې لږ کنټرول کړ ما چې خوله خبروته جوړوله وړانګه راڅخه مخکې شوه او ویې ویل جانه زما زما سترګې یوائې الله ته دي او بل تاته دي جانه هیله کوم چې زر راشه او ماله دې عذابۀ وژغوره جانه زه ، زه نه شم کولی چې نور صبر وکړم و جانه زر راشه عبدالله چې لا تراوسه د حجرې په دروازه کې ناست وو نو ما له شرمه غلې وویل ګرانې سبا مو وروستۍ د امتحان پرچه ده نور ټول خلاص شویدي : سبا نه بله ورځ به زه درځم وړانګې بیا وویل

جانه ما مې په زړه مالګې دوړوه ما ، ما ، ما به ددې امتحانه ژوک خلاصه کړې دتاخو د امتحان پرچه ده زر بۀ یې حل کړې ما بۀ ژوک له امتحانه خلاصه کړي دا چې موږ په موبایل کې ډېرې خبرې وکړې ما ویل چې یونتهې ختم نه شي،

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ویل ګرانې که چیرې ته په ریښتیا له ما سره مینه لرې نو ځان د بیرته زړور کړه او له خپل ټول توان او ذهني فکر څخه کار واخله ډېر پام کوه چې د پلار درته پام نه شي ګرانې په دې ډاډه اوسه چې هیڅ ډول تکلیف به ما ستا له مینې څخه وانه ړوي.

هیڅ شی به په دې قادرنه شي چې ما له تا څخه بیل کړي زمونږ مینه پاکه ده ترڅو چې ژوندی یم ادامه به لري زه حاضر یم ستا په خاطر هرڅه وکړم. تر ډېرو خبرو وروسته مې اړیکه وروسره پرې کړه پدې خبرې سره پرې شوه چې وړانګې وویل جانه ستا دلیدو په هیله ماهم وویل ګرانې زه هم ستا دلیدو په هیله ما مبایل جیب ته واچوه عبدالله راپاڅیدو سترګو کې یې اوس هم اوښکې ښکاریدې راته یې وویل ستا ټولې خبرې ماواوریدې حمیده وروره ! د بې صبرۍ څخه کار مه اخله صبر کوه دصبر میوه خوږه وي ماوویل عبدالله

صبر په هر څه کې په کار دی
په عاشقۍ کې بې صبري مزه کوینه

. عبدالله څه وکړم وڅه وکړم زړه مې خوږیږي
سر راباندې دروند شو ځمکه ټوله راباندې چورلیده عبدالله تکیه راکړه او کټ کې یې کښېنولم عبدالله ډېرې خبرې وکړې چې داسې خوره داسې څښنه داسې کوه داسې مه کوه ما وویل عبدالله چې یو غم خو نه دی چې په سړه سینه یې وکړم له کوره پټ راغلی یم درسونو ته مې بیل زړه خورم مور پلار ورونو ته بیل د وړانګې غم مې بیل ځوروي
څه وکړم؟ وا عبدالله ته ووایه څه وکړم؟ عبدالله هیڅ وه نه ویل ما وویل عبدالله ولې نه دې اوریدلي چې وايي،

یارې د شنې لښتې ګوزار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا چې خوړلی رنګ یې ځای ته نه راځینه
یو زخم نه دی چې بهٔ جوړ شي
هزار زخمونه مې په زړه دي مړ به شمه
یو د غریب پیدا کړم خدایه
بل دمین په زوراورو خلکو کړ غم
که له غمه شرمیدلی
په ما بهٔ نه راتلی جوړه جوړه غمونه

عبدالله وویل هیله کوم چې نور غلی شه ولی په خبره نه پوهیږې؟ له ځانه لیونی مه جوړه هوښیاران وایي که غر لوړ دی په سر لاره لري هرخومره سخت کار چې وي د حل لار ورته پیدا کیږي ولی دومره ورخطا یې؟
ټوله شپه عبدالله په نصیحتونو راته تیره کړه موږ لا په خبرو وو چې د سهار ملا د لمانځه لپاره آذان وکړو عبدالله وویل حمیده بسم الله وایه راپاځه اودس وکړه هر څه بهٔ خدای اسانه کړي ما او عبدالله چې کله مونځونه وکړل د سهار چای ځښلو لپاره کورته لاړو کله موچې چای وڅښنه د باندې راووتو عبدالله ته مې وویل :
راځه چې په بیړه لاړ شو پوهنتون ته ګوندې څه چاره راته جوړه شي عبدالله وویل لونی کیږه مه امتحان ورکړه په قراره به لاړ شو ورځې هسې هم لویې دي ما چې هر خومره نا او نو وکړل عبدالله ونه منل اخر مجبور شوم چې پاتې شو عبدالله ته مې وویل که زاهد اوس دلته واي په کور کې نه وای پاتې شوی له ما سره چې په ټولګي کې وای بیا زما لپاره دومره نه وه مشکله عبدالله وویل ولې؟
ما وویل ځکه هغه د ژبپوهنې بنسټونو استاذ سره پیژني کیدای شي همدا سې یې نمرې راکړي وای د زاهد سره یې ډېره راشه درشه وه له هغه سره یې له نږدې نه پیژندل عبدالله وویل او زاهد ماهد پریږده د سهار اته بجې وې چې د پوهنتون په لورې لاړو اته نیمې بجې امتحان اخیستل کیده کله چې پرچې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېناستم په هیڅ نه پوهیدم، ناست د امتحان پرچې ته خو د خیال مرغه مې په خوست کې د وړانګې په کور کې پروازونه کول په هیڅ نه پوهیدم کله چې استاد د امتحان په صحنه کې ګرځیده زما خواته . راورسېده زما پرچې ته یې وکتل غلی شو څه یې ونه ویل

ما نه هم نوره لاره ورکه وه ټول فکر مې د وړانګې سره یو ځای وو یو اځې دومره مې وکړل چې د پرچې په شا باندې مې ولیکل استاذه ښښنه غواړم د ځینې ستونزو له امله چې زه یې لرم د هغې له امله نشم کولی چې ستا پوښتنو ته په سمه توګه ځواب وو ایم ، که د زړه سوي وړ دې او بللم کامیاب مې کړه کني ناکامیږم خوهسې هم استاذ ته زما د زده کړې معلومات هسې هم وو چې حمید تمبل دی او که تکړه د ټولو مخکې ما پرچه ورکړه استاذ هک حیران شو زه چې دوه قدمه ترې لرې شوم استاذ راغږ کړ حمیده ای . حمیده ! ته اودریږه

استاذ چې تر ما راورسېدو راته یې وویل چې څه خبره ده لومړی خو غلی شوم وروسته مې په لنډو لنډو خبره ورته تیره کړه استاد یو اځې سرو خوځاوه راته یې وویل ورځه ،

عبدالله د باندې د موټرو په تم ځای کې ناست وو زه یې چې ولیدم راته یې وویل څنګه د اسې زر راووتې ورته مې وویل د پرچې د حل کیدو سره یې کار وو پرچه مې حل کړه نور څه کوم استاذ نور څه رانه غواړي عبدالله نور څه ونه ویل دواړه د کور په لورې روان شو کور ته چې ورسېدو دواړه غبرګ کور ته دې ننه شوو پلوشې او امنې ادې چې ولیدو دواړه حیرانې شوې دوې هیڅکله دواړه یو ځای دومره وختي نه وو سره لیدلي عبدالله به چې سهار لاړو ما بښام به راتلو او هم دا شان زه هم د عبدالله مور امنې ادې وویل زویه له خیره څنګه دومره وختي راغلې اغه هم دواړه خیریت خو دی

عبدالله وویل خیراو خیریت دی خو ، د خو په ویلو سره یې خوله بند شوه مور یې نوره هم اندېښمنه شوه زویه ولی غلی شوې څه خبره ده عبدالله وویل مورې نور هیڅ نشته خو حمید روان دی ځې کور ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عبدالله مور چې دا خبره واوریده خوله یې وازه پاتې شوه هیڅ یې نشو ویلی عبدالله وویل مورې ولې ولاړه یې د حمیده سامان برابر کړه چې ناوخته کیږي مور یو ناڅاپه ټکان او خوړ لکه چا چې په زور سره خوځولې وي د عبدالله مور رامخکې شوه زه یې په دواړه مخه ښکل کړم راته یې وویل حمیده زویه دا هر څه ریښتیا دي ته ریښتیا له مونږه ځې ؟ عبدالله ریښتیا وایي ؟ ما چې د امنې ادې همداشان د پلوشې سترګو ته وکتل د دواړو په سترګو کې اوښکې راغلي وې ما زړه ښه نشو کړای چې ورته ووایم عبدالله چې څه وایي دا هر څه ریښتیا دي زه ترډېره غلی وم د امنې ادې د زړه تناکه نوره وچاودې ده زه یې له دواړو لاسونو ونیوم په ژړا کې یې وویل بیا بیا ، بیاولې راتلې چې اوس رانه روان یې ولې د زمونږ سره لیدل عبدالله به بیا بې وروره شي مونږه .... چاته پریږدې و حمیده زویه !

امنه ادې یو ځل بیا سلګو واخیسته ترډېره سلګو نه پرېښوده چې خبرې وکړي ترډېرو سلګو او ژړا وروسته لکه لیونۍ بیا په خبرو پیل وکړ ته ، ته به نه ځې ، ته به نه ځې ، ته به هیڅ کله نه ځې ته ، ته ته یواځې ، ته یواځې د عبدالله ورور یې د ستا نور وروڼه نشته ما عبدالله پلوشې هم زړونه ټینګ نه شوو کړای مونږ هم په ژړا پیل وکړ ترډېره چوپتیا وه یواځې به د پوزې د کش کولو اواز راغی چې پوزه به یې پورته کش کړه او خاموشي به یې ماته کړه .

پلوشې ته مې چې وکتل هغې هم په سترګو کې ډېر څه راته وویل امنه ادې او پلوشه همغسې په خپل ځای ولاړې وې هیڅ یې نه ویل زه او عبدالله پخپله لګیا شوو چې خپل سامان برابر کړو لومړی مې خپل کالي راواخیستل هغه مې په بکس کې واچول عبدالله بلې کوټې ته په څه شي پسې لاړو پلوشه راغله راته یې وویل وروره ته ځې ما چاته پریږدې ته خپلې مینې ته په درنه سترګه ګورې زمونږ مینې ته نه ماورته وویل پلوشې خورې ستا ټول کار مه خلاص کړی ټوله خبره مې عبدالله ته کړی عبدالله اوس بې خبره نه دی هغه ستاسو په مینه خبر دی اوس چې زه ځم دوه لیکونه ورکوم عبدالله ته وایم چې یو ته ولوله او بل پلوشې ته ورکړه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلوشي وويل نه داسې ونه کړې وروربه مې مړه کړې ما ته خپل ليک پخپله راکړه ما وويل چې تاته يې ځکه نه درکوم چې ته يې بيا نه منې چې حميد زما لپاره څه نه دي کړي مونږ همدا خبرې کولې چې امنه ادې راغله په لاس کې څه ورسره وو ماته يې راوړاندې کړل ما چې ترې واخيستل ومې کتل پيسې وې ما چې هر څومره انکار ترې وکړ ويې نه منله .

زما بکسونه او جامې چې برابرې شوې له امينې ادې نه مې چې رخصت اخيسته امينې ادې کلک په زړه پورې جوخت نيولی وم دومره يې وژړل چې دومره ژړا به په ماپسې خپلې مور هم نه وي کړې د امنې ادې نه مې رخصت واخيست د پلوشې په سترګو کې هم ډنډ اوښکې ولاړې وې هغې ته مې لاس وراوږد کړ ورته مې وويل پلوشې خورې خفه کيږه مه زه بيا راځم.

ستا کار مې خلاص کړی عبدالله لږ زما نه وړاندې ولاړو وو ورغږ مې کړ عبدالله وه,عبدالله دا ليکونه واخله يو ستا دی او بل د پلوشې خور ته ورکړه عبدالله وويل سمه ده پلوشې ته مې مخ راواړوو دهغې په شونډو کې مې موسکا وليده چې غلې له ځانه سره موسکۍ شوه زه او عبدالله دواړه روان شو او روستي ځل لپاره مې مخ بيا ورواړه وو نه ګورم چې پلوشه او موريې دواړه همغسې په دروازه کې ولاړې دي زه يې چې وليدم دواړه لاسونه يې پورت کړل ماهم چې زړه مې ډېر ټينګ ساتلی وو لاس ورته پورته کړ له سترګو مې اوښکې دګريوان په لورې تويې شوې.

سرک ته چې ورسېدو عبدالله ته مې وويل ته نور مه راسره ځه همدومره بس ده چې راسره راغلې خو عبدالله وه نه منله په يوټکسي موټر کې سپاره شو په پيښور کې يې د ټل اډې ته يوړو هلته له موټره ښکته شوو ټکسۍ وان ته عبدالله کرايه ورکړه هلته تيار د سرحد يابونډري موټر ولاړ وو فلائنکوچ موټر وو څو سپرلۍ يې کمې وې سپرلۍ چې پوره شوې ما عبدالله ته وکتل دعبدالله په سترګو کې اوښکې ډنډ ولاړې وې يوه به يې ګريوانه ته نه وه رابهيدلې چې بلې اوښکې به يې د مخ په اننګو لار جوړه کړه ما او عبدالله تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره یو بل ټینګ په غېږ سره نیولي وو عبدالله نه چې مې رخصت واخیست ورته مې وویل عبدالله ما چې کوم لیک دکومې خبرې لپاره درکړ او څه چې مې په کې لیکلي هیله کوم چې په هغې عمل وکړې.

عبدالله ووې ته بېغمه اوسه موټر ته چې وختم عبدالله راغږ کړ ګوره حمیده چې مونږ له یاده وه نه باسې موټر روان شو عبدالله تر ډېره همغلته ولاړ وو د عبدالله امنې ادې او پلوشې نه راتګ ماته دومره سخت وو لکه دخپل کورنه چې کوم د بل هېواد ته په سفر روان وم سترګو ته بۀ مې کله دعبدالله مور امنه ادې شوه چې ویل به یې رینښتیا ځې حمیده زویه عبدالله رینښتیا وایې ما چې ورته وویل بلی زه په رینښتیا ځم امنې ادې په ژړا پیل وکړ راته یې وویل .

بیا ولی راتلې ولی –ولی دې له مونږ سره لیدل عبدالله زوی به بیا بې وروره پاتې شي هغې تر ډېره ژړل خبرې یې نه کولې وروسته یې بیا وویل ته – ته بۀ نه ځې ته بۀ هیڅکله نه ځې ته نور وروڼه نه لرې د ستا یوا ځې عبدالله ورور دی ته به نه ځې ، ته به نه ځې کله بۀ مې سترګو ته پلوشه ودرېده چې راته ویل یې حمیده وروره زما د مینې کیسه چې ته په مخ بونه ځې نو څوک بۀ یې بوځي زه خو مې ورور نه شم خفه کولی ځکه چې له موره یودی مور ته مې هم نه شم ویلی که ما کوم بل چاته ورکړي زما ژوند بۀ ډېر تریخ شي ما به داډګیرنه ورکړه او پلوشه بۀ لړه ارامه شوه.

همدا شان عبدالله مې هم سترګو سترګو ته کیده موټر چې کله کوم جمپ ته بریک وواهه نو زما دخیال مرغه بۀ یې په لومه کې راګیر کړو وزرونه بۀ یې لنډ شول خو چې کله به سمې ته شوو دخیال مرغه بۀ مې بیا وزرونه پیدا شول دلومې نه بۀ یې ځان خلاص کړ لنده دا چې په لاره کې کومه ستونزه نه وه اخر بونډرۍ ته راورسېدم موټروان ته دکرایې ورکولو وروسته د خوست دموټر په لور روان شوم کله چې سرحدي پولیسو ته راورسېدم تلاشي یې راڅخه واخیسته دپاکستانه به چې کوم خلک یا مسافر راتلل دهغې بۀ د پاکستان مالیشی تلاشي نه اخیسته .

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغې نه دافغانستان سرحدي پوليسو اخيسته که دافغانستان نه بۀ کوم سورلی پاکستان ته تله دهغې نه بيا دپاکستان ماليشی تلاشي اخيسته او دخوست ښار په موټر کې کښېناستو له دعا ويلو څخه وروسته موټر حرکت پيل کړ دا چې ما داڅو ورځې خوب نه وو کړی موټر دکړاپ کړوپ او موټر د ډېرې ښوريدا له امله زه بيا هم ويده شوی وم سترګې مې پټې شوی وې په هغه وخت کې لاړې نه وې جوړې کنډ کپر وې له ډير مزل څخه وروسته چې مې سترګې پرانيستې په هواره دښته کې روان وو.

يو خواته يې غر او بل خواته هم سيمې ته چې ښه زير شوم ومې پيژنده موټر اوس د توراوبو سمې ته رارسيدلی وو زه يو ځل بيا خيالونو او فکرونو په مخه کړم وړانګه مې سترګو ته نيغه ودريده راته ويل يې . چې جانه ستا خو دامتحان پرچه ده در به يې کړې حل به يې کړې ما به له دې امتحانه څوک خلاصوي

زما سترګې خو اول الله ته دې او بيا تاته زړه مې راډک شو او رڼه رڼه کړم ځاڅکو مې پرمخ لاره وکړه اوښکې مې دخولی ترکونجونو راوبهيدی داوښکو ځاڅکی دمالګې په خير تروه وو زما سره په څنګ کې بوډا ټوخی وکړ زما پام يې ځان ته واړوه دخيالونو دينا يې ړنګه کړه اوښکې مې پاکې کړې ديو څو دقيقو مزل څخه وروسته خوست ښار ته ورسيدو دا چې دغرمې وخت وو د لمبيده او غسل څخه وورسته مې دموبايل څخه دپاکستان شبکې سيم کارت لری کړ دافغانستان سيم کارت مې په کې واچوو يونټو ته مې چې وکتل يونټې يې ترل شوی وې دکريډټ کارت له جمله کيدو څخه وروسته يونټې خلاصې شوې ورور ته مې زنګ وکړ.

ورور مې چې مبايل پورته کړ لومړی خو يې نه پيژندم وروسته يې راته وويل خبرې خو دی حميد ته ورته دي حميد خو نه يې ما ورته وويل ولې نه حميد يم ورور مې ښښنه وغوښته راته يې وويل حميده وورره ښښنه غواړم خفه نه شی په لومړي سلام باندې ماته شک پيدا شو چې حميد دی خو وروسته فکر راغی چې هغه خو په پيښاور کې دی دا خو د داخل نمبر دی ما وويل خدای د وبښه دې کې د ښښنې څه ضرورت دی ښه دا راته ووايه چې کور ته درشم که څنګه وکړم مشر ورور مې وويل اوه بابا بيغمه راځه اوس مه ويريږه زمونږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ميرانه ورونو سره بيلتون شوی د بيلتون کلمې مې زړه وچ وچ وخوړاوه خو وروسته مې وويل ښۀ ده چې سره بيل شو ترڅو به مود بل دلاسو لاندې ژوند کوو ورور ته مې وويل بس داده ځو شيبې وروسته به زه در ورسيږم اړيکه يې پرې کړه سيده لاړم د موټرو تم ځای په لور موټر کې کښېناستم ځو تنه سپرلي کمې وې کله چې سپرلي پوره شوې له دعا ويلو وروسته موټر حرکت وکړ زيات خوشاله وم چې له ډيرې مودې وروسته به خپل کورته داخل شم مور به مې څومره راته خوشاله شي ما چې اتم ټولگی په خوست ولايت کې ولوست له هغې وروسته لاړم پيښاور ته دادی اوس مې يو کال د ادبياتو پوهنځی هم لوستلئ او کورته روان يم .

موټروان ټيپ ته کله يو کيسټ ورواچوې خوند ورنه کړي کله بله موټروان له کيسټ نه وو انتخاب کړی چې ورور مې بيا تليفون راته وکړ راته يې ووې که موټر ته ختلی نه وې د نوي کلي په موټرو کې راشه زمونږ کډې اوس زاړه کلي نه نوي ته وتلې هلته يو اوس. ماورته وويل زه اوس زاړه کلي ته نيږدې يم څنگه وکړم .ورور مې وويل خير دی پروانه کوي زاړه کلي ته چې سرک گرځيدلی په هغې باندې ترې کوز شه زه به موټر سايکل باندې درشم ماويل سمه ده ورور مې اړيکه پرې کړه زه سخت خفه شوم ځکه په کوم کلي کې چې مې مينه اوسيده دهغې کلي نه زمونږ کډه تللې وه موټروان له همغسی په کيسټو کې اخته وو کيسټې يې خوښې نه شوې

راډيو يې چلان کړه د راډيو څاپې يې په
څاپو برابر کړې دراډيو نه هغه سندره راوانه وه چې87.5
په کومه ورځ چې تازمونږ د کلی کـوروړ دی
. په هغه ورځ رانه د مستو ټپو شور وړی دی

سندره مې خوښه هم شوه خو خفه يې هم زيات کړم خفه يې ځکه کړم چې زموږ کډه د وړانگې د کلي نه تللې وه د وړانگې ديدن راته گران ښکاريده په زاړه کلي کې چې وو هم زمونږ او د وړانگې کوره سره لرې وو . د

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګي کور د کلي په يو سر کې وو زمونږ کور د کلي په بل سر کې خو بيا هم د وړانګي ليدل راته سخت نه وو ځکه چې يو کلی وو اوس ويرېدم ما ويل هسې نه چې په ليدو کې راته کومه ستونزه پيدا شي.

زه لا په همدې فکرونو کې وم چې موټروان راباندې غږ وکړ وروره زه لا همدې ځاېه پورې وم دا زمونږ وروستی ستاپ دی موټروان ته مې پيسې ورکړې زه د سرک په غاړه کښېناستم وړانګه مې ډېره سترګو سترګو ته کيده موبايل مې راواخيست او د وړانګي نمبر مې په کې ډايل کړ د لږ انتظار څخه وروسته اواز راغی کومه شميره چې تاسو ډايله کړې داوس لپاره لاس رسی نه ورته کيږي او يا له ساحې څخه بهر ده زړه مې له دې خبرې سره نور هم بې صبره شو.

ماويل راځه لومړی به د وړانګي ديدن وکړم بيا به کورته لاړشم ما له فيصله نه وه کړې چې د موټر سايکل اواز مې تر غوږ شو چې مخ مې واړاوه په ورور مې سترګي ولږېدې د لرې نه يې راته خندل ورور مې موټر سايکل د سړک په پورې غاړه ودراوو ماته يې لاس وخوځاوه چې د سړک نه راپورې شه ماهم په سړک کې دواړو خواوو ته سترګې واړولی چې په سړک کې به موټر نه وي بيا په سړک پورې وتم ورور رانه کلکه غيږه تاوکړه له سترې مشي او جوړتازه څخه وروسته دواړه د کور په لور روان شو .

په لاره کې ما او ورور مې ډېرې خبرې وکړې کله چې کورته ورسېدو انګړ په لويه دروازه کې چې مور کوچنی خور او د کور نور غړي ولاړ وو کله چې له موټر سايکل ښکته شوم د مور مې صبر ونه شو له دروازې نه د باندې راووته کلک يې په سينه پورې ونيوم په مخ او تندي يې ښکل کړم له دروازې دننه مې کوچنۍ خور ولاړه وه خور مې د خوشاله ورځې راباندې خواږه پلي او داسې نور څه وشيندل د خور په سترګو کې مې د خوشالي ورځې ډنډ اوښکې ولاړې وې ما چې کوچنۍ خور او د کور نورو غړو سره سترې مشې وکړه زه د کور په کټلو بوخت وم مور مې راباندې غږ کړ حميده زويه راځه کور به بيا پسې ګورې ډوډۍ اوخوره وږی شوی به يې دادی ساعت1:30بجې ته نيږدې شوی ريښتيا چې زه سخت وږی شوی وم .

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو د خپل کور ورېنو خويندو او د مور په ليدو رانه تنده اولوږه هيره شوه ما ووي موري دادی دراغلم خو مبارکي له همدې ځايه درکوم مور مې وويل زويه خوشاله شی خدای د عمر په کې اوږد کړه کله چې ډوډۍ تياره شوه کوچنۍ خور مې چې چاينک چلمچي او لاس پاک يې په مټ اچولي وو راغله لاسونو ته يې اوبه راواچولې ډوډۍ ته کښېناستو لومړۍ زه يو اځې وم خو وروسته زما په ټينگار مور کوچنۍ خور او ورور هم راسره کښېناستل ټولو يو ځای ډوډۍ وخوړه.

ماله ډېرې مودې وروسته په ارامه توگه په ارام زړه ډوډۍ وخوړه ما دخپل کور د ډوډۍ ډېر ارمان کړی وو زه په اتم ټولگي کې وم چې په پټه په ډک زړه او خفه له کوره وتلی وم

ما نن ورځ خپل ټول ورونه همداشان

د بآندې مې ميرانه ورونه هم وليدل خو زما په خپلو ورونو کې يو وروړکی وو هغه مې تر ماخوستنه پورې تر سترگو نه شو ما يې هم پوښتنه ونه کړه ما وويل يا بۀ دې ماماگانو کره تللی وي يا بۀ يې دکوم اندېوال کره شپه کړې وي.

يوولسم څپرکی

شپه تېره شوه سهار شو دسهار د چای څښلو څخه وروسته مې له ځانه سره کلک هوډ وکړ چې نن بۀ خامخا وړانگه گورم زړه مې صبر نه کاوه زړه مې ويل نن چې په هرڅومره قيمت کيږئ هم بايد وړانگې ديدن رابآندې وکړې دمور ورور او همداشان زما په زړه کې بلا خبرې وې چې په خپلو کې مو سره شريکې کړې وې په لومړۍ شپه خو راته ورور او مور ټولې خبرې ونه شوې کړای ځکه چې زه ډېر ستړی وم ما چې د ماخوستن ډوډۍ وخوړه لمونځ مې وکړ او څملاستم ټوله شپه په ځان نه يم پوه شوی چې شپه څنگه تېره . شوه سهار چې راباځيدم د زړه زور راباندې بروو ويل يې چې نن بايد خامخا د وړانگې ديدن وکړم سهار مو چای وڅښه اته يا اته نيمې بجې به وې چې د بآندې راووتم د وړنگې نمبر مې اوکې کړ له دريم زنگ څخه وروسته مبايل پورته شو دمبايل دپورته کيدو سره مې زړه لړزونکی غږ راغی سلام عليکم ته

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوک ما په بنده ژبه وویل و –آ– وعلیکم السلام وړانګې ګراني زه – زه یم حمید وړانګې وویل جانه نمبر خو دې داخل د افغانستان دی څنګه راغلی خو بۀ نه یې ما ورته وویل ولی نه وړانګې راغلی یم خو- خو غواړم چې نن ورځ له تاسره ووینم څنګه د خوښۀ ده وړانګې وویل جانه زه – زه دې په ددین پسې ړند یږم او ته وایې چې څنګه د خوښۀ ده.

ما بیا په بنده ژبه وویل زاهد او اغه- اغه بل ورور دې داسې ښه- ښه نوم یې دی رانه هیر شو اغه – اغه مشر ورور په کور کې بۀ نه وي وړانګې د خپل مشر ورور نوم واخیست او ویې ویل چې فلانی یادوې ما وویل هو اغه شته که نشته وړانګې کټ ، کټ وخندل او ویې ویل جانه نه شته بېغمه راځه وړانګې نور څه هم ویل خو لکه چې مور یې پرې راغله په لنډو یې وویل جانه نورې خبرې به بیا وروسته کوو مور- مور مې راغله د خدای په امان کله یې چې اړیکه پرې کړه ما وویل که له اوږو مې غر کوز کړې یوه شیبۀ له ځانه سره غلی کېنښناستم ما ویل که مور یې لاړه شي ګوندې بیا تلیفون راته وکړي .

ځو دقیقې وروسته ته مې مبایل ته بیا زنګ راغی چې ومې کتل د وړانګې نمبر وو زما اټکل سم وو د اوکې تنې مې کیکاړله وړانګې د سلام نه وروسته په لنډو ، لنډو ټکو کې وویل جانه مور پسې ورور راغلی خپل کور ته یې بیائي د څو شپو لپاره پلار مې دا څو ورځې کیږي چې کابل ته تللی په کور کې یواځې زاهد و مشر ورور مې پاتې دي هغوی هم چې سهار له کوره ووځي مابښام بیرته راځي زه به دې حجرې کوچنۍ دروازه درته خلاصه کړم حجرې ته راشه زه ستا انتظار کوم جانه زه مې اوس مورته جامې برابروم ستا . دلیدو په هیله د خدای په امان

وړانګې چې اړیکه پرې کړه ماویل اوس چې مې وزرونه پیدا شوي وی په هوا مې هلته ځانه رسلوی وای په دې یواځې خدای او زه پوهیږم چې زما په زړه کې څه تیریږي یو ځلې مې فکر وکړ چې له ورور نه موټر سایکل واخله په موټر سایکل به لاړ شم که بیا مې وویل که په موټر سایکل لاړ شم کیدای شي هلته راته مزاحمت وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیدای شي چې خپل موټرسایکل راته غمازګر شي دموټر سایکل نه په پښو روغ یم داړه کلي لاره مې ونیوه پوره یو ساعت مزل بۀ مې کړی وي چې وړانګې کلي ته ورسېدم. ښائسته په زړه پورې هوا چلېده ټول وجود مې په ترنم کې وو بندونه مې سست سست کیدل او ځان مې د جنت په هوا کې لیده د حجرې دروازې ته چې نیږدې شوم دروازه مې غلې خلاصه کړه لکه غل په قراره مې سر حجرې ته دننه کړ لومړی مې ښې خوا ته نظر واچوه څوک نه تر سترګو کیدل، بیا مې کیڼې خوا ته سترګې واړولې، په وړانګه مې سترګې ولږیدې د ګلونو په منځ کې ولاړه وه ،کله یو ګل ته لاس ورتېر کړي غواړي چې له ډنډره یې راپرې کړي خو خوند ورنه کړي بیرته لاس راټول کړي د بل ګل په لور ورشي وړانګه د ګلونو یوه ګیډۍ جوړه کړې،
د حجرې په برنډې کیني او پښې لاندې وغزوي ما نور انتظار ونه شو کړای، د پښو څخه مې چپل لرې کړل قرار ، قرار چې د پښو اواز مې نه اوریدل کیده خوا ته ورغلم د برنډې په ستنه مې ځان پناه کړ وړانګه راپاڅیده د دروازې په لورې لاړه سر یې له دروازې څخه بهر کړ ایخوا دیخوا یې سترګې واړولې څوک یې ترسترګو نه شول بیرته را راوانه شوه پۀ بیرته راتلو کې یې دا لنډۍ له ځانه سره ویلې

.

جانه د ستا خاطر لپاره
تلې مې سوزې په غرمو ولاړه یـــــــــــــــمه

خدای دزما په شان مین کړه
چې ناسته پاسته دې له غمه سره وینه

مبارکي راکړی علمه
چې پرې مینه یم هغه کلي ته راځــــینه

وړانګه بیرته خپل ځای ته راغله کښېناسته له ځان سره یې څه ویل خوزه نه پرې پوهیدم نوره مې د صبر . کاسه ډکه شوه د برانډې ستنې نه غلی راد ښخوا شوم اوس زه د وړانګې شاته ولاړ وم وړانګې د څنګ جیب ته لاس کړ مبایل یې راواخیست زما نمبر یې په کې ډایل کړ وړانګې چې مبایل غوږ ته ونیوه زما هم نور وار خطا شو ما ویل اوس خپل موبایل حال درپسې وایي ما هم زړه د زمري کړ په وړانګه مې سترګې پټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې دهغې لاس نه مبایل لاندې ځمکې ته ګوزار شو د مبایل تخته په یوې لاړه او بیټرې یې په بله
وړانګه تر ډېره غلې وه زما نوم خویې نه شو اخیستی ځکه ویرېده د خپلې خور سیمه نوم یې واخیست
داسې نور څو نومونه یې واخیستل خو زه همغسې غلی وم کله مې چې سترګې ورخلاصې کړې زه یې
.ولیدم بې اختیاره یې له خولې ووتل لکه خوله چې دوړانګې په واک کې نه وي
آه – جانه ته ! له همدې ویلو سره یې ځان زما غیږې ته تسلیم کړ تر ډېره یې سر زما په مټ را ایښی وو له
سترې مشې او پوښتنې څخه وروسته یې وویل چې زه خودې دومره وویرولم چې د سر وینې مې پښو ته او
د پښو وینې مې سر ته لاړې. وړانګې وویل جانه ښه شوه چې راغلې زه ویردم ما ویل هسې نه چې رانشې
ما وویل ګرانې څنګه چې ستا په زړه کې یم همدا شان زما په زړه کې هم یې نو په همدې اساس یوه دقیقه هم
له ما څخه نه یې لرې شوې که څه هم په زړګې کې د بیلتون چنجې چیچلم بیا هم له خدایه راضي یم چې دا
دی بیا یې هم تا ته راورسولم او ته مې مخ ته ولاړه یې وړانګې وویل جانه زړه مې ډېر خفه وو ښۀ شوه چې
راغلی جانه ستا زړه خفه کوی هم نه شم خو بیا هم که پټه یې وساتم کیدای شي چې زما او ستا لپاره تاوان
. ولري
ما وویل ولې ګرانې زما او ستا په مینځ کې خو یوه خبره هم پټه نه ده وړانګې ګرانې ته باید یوه خبره هم له
ما نه پټه نه کړې خبره څه ده وړانګې وویل جانه ته چې په پېښاور کې وې تلیفون مې درته وکړ هلته مې نه
شول درته ویلی چې پلار مې په بن ورکوي ما ویل هسې نه په تاڅه ونه شي پلار مې نیت کړی چې ما د رحیم
ګل اکا ته ورکړي د رحیم ګل د نوم په اوریدو مې زړه پښو ته وښوئیده په بنده ، بنده ژبۀ مې وویل وړانګې
ګرانې اغه - اغه دوه ودونه یې چې دي اغه رحیم ګل اکا یادوې وړانګې په سترګو کې اوښکې راغلی جانه
. همغه بدبخته یادوم دوه ودونه یې کړي خو ، خو خدای پرې یو لور او ځوی هم نه دی لورولی
دا څو اونۍ کیږي چې له پلار سره مې حجرې ته راځي خدای خبر چې پلار ته به یې د څومره پیسو د ورکړې
ویلي وي پلار مې د پیسو ډېر شوقي دی هغه ته پیسې ډېرې خوند ورکوي جانه ته مې ځکه مخکې خبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې چې یو ځل او به له ورخه تېرې شي بیا بیرته نه راګرځي، جانه بیا بۀ ته راته وایې چې زه به دې مخکې خبر کړې وای،

ما وویل وړانګې د پلار سره د مور اوورونه هم مني، وړانګې وویل جانه هغوی خو تر اوسه نه ده منلې خو پلار مې چې یو ځلې کومه خبره وکړي په هغې د بر ټینګ ولاړ وي بیا یې نه بدلوي، جانه یو ځل بیا وایم چې د دنیا په مخ ټول انسانان زما ورونه دي یو به هم زما د خاوند په نوم یاد نشي بغیر له تانه ،کله چې وړانګې خبرې پای ته ورسولې زه په خیالونو او فکرونو د بر زور تللی وم په هیڅ نه پوهیدم د وړانګې خبرو د بر سربدله کړی وم د وړانګې هرې خبرې په زړه بیل بیل تاثیر کاوه،

له سترګو مې مړې اوښکې راتوی شوې وړانګې ته مې وویل چې وړانګې ګرانې ته فکر مه کوه تر هغو چې ستا پلار بیرته له کابله راځي زه به یو څه وکړم وړانګې هم زما خبره وکړه جانه تر هغې چې مې پلار له کابله راځي ته باید د بر څه وکړې ما او وړانګې په خپلو کې د برې خبرې وکړې ما د راتلونکې خبرې لپاره لاړې ! تیرې کړې خو له مانه وړانګه مخکې شوه ویې ویل جانه

زه به نوره لاړه شم کورته هسې نه چې سیما یا کوم بل څوک راباندې راشي ماوویل سمه ده وړانګې ته مې رخصت ورکړ زه په ناهیلې قدمونو له حجرې راووتم دوړانګې د پلار خبرو چې وړانګې ماته وکړې بیخي سربدله کړی وم د زاړه کلي نه تر نوي کلي پورې هیڅ په لاره نه یم پوه شوی چې ما څومره مزل وکړ.

کور ته چې ورسېدم مور مې راته وویل زویه رنګ دولې داسې زیړ اوښتی او دا دومره ورځ چیرته وې دا دومره ورځ دې چیرته تېره کړه؟ ما وویل مورې رنګ به مې هیسې زیړ وي د بر وخت کیږئ چې په پښو مزل مې نه دی کړی ما دمور دیوې پوښتنې ځواب پرېښود ورته مې ونه ویل چې مې ورځ چیرته تېره کړه مور مې بیا وویل زویه راته ودې نه ویې چې ورځ د چیرته تېره کړه چیرې تللی وې؟ ورته مې وویل مورې دزاهد دوی کره تللی وم او ټوله ورځ مې هم هلته تېره کړه .

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې راته وويل ځنګه زاهد ولیده کنه ځنګه وو ،ماورته وويل نه مورې زاهد خو مې وه نه لیده خو.....
مور مې وویل خو څه، ما ددې لپاره چې مور مې راباندې پوه نه شي په بنده بنده ژبۀ مې وویل مورې زاهد
چیرې تللې وه خواغه ، اغه دزاهد دخور څه نوم دی ،خدایه رانه هیر شو داسې ښۀ نوم یې دی ودریږه.مور
مې خبره راپرې کړه راته یې وویل حمیده زویه له تانه د زاهد دخور نوم هم هیر شوی دی دزاهد خور وړانګه
نو میږي ماوویل او همدغه یادوم وړانګه له وړانګې سره مې ولیدل،
مور مې راته وویل ښۀ نو څه یې ویل زه دمور دې پوښتنې لږ ورخطا کړم ما ویل اوس ځنګه ځواب ورکړم
چې وړانګې څه ویل. ما وویل هیڅ نه د خپلې ناروغۍ نه یې سر شکوو چې ډېره سخته ناروغي راباندې
تېره شوه چې دلته مې چا علاج نه شو کوی بالاخره مجبور شول چې پیښور ته مې یوسي ما له مور نه خبره
بدله کړه په دروغو مې ورته وویل چې وړانګې ماته دخپلې ناروغۍ په اړه وویل مور مې هم خبره تائید کړه
راته یې وویل زویه ریښتیا ده وړانګه ډېره سخته ناروغه وه د ټول کور یې ورته زړه خفه وو هسې نه چې
ځوانه وړانګه رانه مرګی واخلي خو اوس د پخوا په پرتله ډېره ښۀ شوې ده ما او مور مې خبرې کولی چې
دماښام اذان وشو ما مې مورته وویل مورې زه به لمانځه لپاره لاړشم جوماته مور مې هم وویل سمه ده زویه
. لاړه شه خو چې ځنګه لمونځ وکړې ژر بیرته راځه وخت ډېر خراب دی
زه جومات لاړم د لمانځه کولو څخه وروسته سمدستي کور ته راروان شوم ځکه زمونږ کله نوي راغلی وه
او بل زه له ټولو نه وروسته راغلی وم د چاسره بلد نه وم کورته چې راغلم درې واړه ورونه مې په انګړ کې یو
ځای ناست وو مشر ورور مې چې ولدیم زیات خوشاله شو ځکه هغه بله ورځ کورته نه وو راغلی راپاڅیدو
له ښه هرکلي او ستړي مشي نه وروسته رانه د درسونو په اړه پوښتنه وکړه ما هم ورته ټوله کیسه وکړه چې
څومره درس مې ویلی او ځنګه مې خپلې زده کړې تر دې ځایه رارسولې مور مې کوچنۍ خور ته غږ وکړ
لورې وا لورې ډوډۍ تیاره ده لاسونه ته اوبه ورواچوه کوچنۍ خور مې چلمچي او بګنۍ (لوټه) په لاس
. راغله مونږ ته یې لاسونو ته اوبه راواچولې ډوډۍ راوړل شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ چې ډوډۍ وخوړه زه د درس د ويلو په پلمه د مور کوټې ته لاړم هلته په کټ اوږد وغزيدم تر ډېره په دې فکر کې وم چې له مور سره څنګه خبرې وکړم او د زاهد دوی کور ته يې په مرکه وليږم خو يوې خبرې ته مې زړګی ډېر خفه وو هغه دا چې ما وي که زه مې مور په مرکه وليږم که د زاهد دوی کورنۍ يې ونه مني او نه ووايي ،ما هم خبره ونه ځنډوله د هماغې ورځې په سهار مې له مور سره خبره شريکه کړه مور مې زما مشر ورور سره خبره شريکه کړه وور مې هم پرته له کومې خبرې په خوښۍ سره ومنله مور مې وويل وړانګه هم ښه نجلۍ ده.
انشاء الله چې دوړانګې مو ربه نه راته و نه کړي خلور پنځه ورځې وروسته مې مور مشر ورور او کوچنۍ خور د زاهد دوی کورته په مرکه لاړل مازيګر څلورنيمې بجې به وې زه په انتظار وم چې کله به يې مور بيرته راځي هغوی به ورته څنګه ځواب ورکړی هو به يې ويلی وي که نه به يې ويلي وي ما په خپله له ځانه سوال هم وکړ او ځواب به مې هم په خپله ورکوو زه دمور په کوټه کې ناست وم چې د لوی دروازې اواز-مې ترغوږ شو له کتابه راپاڅيدم دکوټې له کړکې نه مې د لوی دورازې له لورې نظر واچاوه نه ګورم چې کوچنۍ خور او مور مې دواړه په دروازه رادننه شوې ورور مې ورسره نه وو زه په منډه له کوټې راووتم مور او کوچنۍ خور مخې ته مې ځان ورسوه ، مخکې له دې چې زه دوی
ته ستړي مشي ووايم ساه مې بنده ، بنده کېده له مور نه پوښتنه وکړه موري اغوی- اغوی څه وويل نه خو به يې نه وي ويلي مور مې غلې وه ځواب يې رانه کړ ما بيا وويل موري و موري له ډېر انتظاره مې سترګې دې دروازې په لورې سپينې شوې اوس راته ته ، ته هم ځواب نه راکوې مورې ځواب راکړه کنه اغوی درته هو ويلی که نه يې وايلی مور مې خبره راپرېکړه حميده زويه ته خو لږ صبر وکړه کوټې ته د ورسيږم ارام د وکړم په ارام سره به ټوله کيسه درته وکړم ما ورته وويل موري دومره خبرې د وکړې يوا ځې آ و او نه نه شې راته ويلی ښه دادی زه هم لاړم ته چې راته ا ، او نه جواب نه راکوې زه بۀ اوس په خپله هغې ته.....خبره مې بنده کړه.

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل هسې نه چې مور راباندې پوهه شي چې زوی مې له وړانګې سره په تلیفون خبرې کوي هسې نه چې په وړانګ کوم بل ډول ګمان وکړي مور مې وویل زویه نا یې نه دي ویلي خو.... مور مې نوره غلي شوه ویې ویل راځه نوره خبره به کوته کې درته وکړم زما زړه لړ ارام شو ماویل شکر نه خویې نه دي ویلي خو دا خو . یې له بیا څه مور مې خبره ولی په خو باندې بس کړه

دوولسم څپرکی

مور مې خبره داسې پیل کړه حمیده زویه کله چې مونږ هلته ورسېدو له ښه راغلاست او ستړي مشي څخه وروسته کله چې ما دوړانګې غوښتنه ستا لپاره وکړه لومړی خو دوړانګې مور هیڅ ځواب نه راکاوه خو لږ وروسته د وړانګې مور او زاهد دواړه د باندې لاړل او زر بیرته راغلل زما په ګومان چې دوي په خپلو کې کومه مشوره سره کوله د وړانګې مور رحمت بي بي وویل وبښی خورې چې تاسې خفه نه شی ما خو وړاندې درته وویل چې حمید دخپل زوي زاهد غوندې راباندې ګران دی خو زه مې اوس لور نه شم درکولی نه درته آ او نه درته هو ویلی شم زما زړه صبر ونه کړ مور ته په خبرو کې ورولویدم ورته مې وویل مورې تا .پوښتنه ورنه ونه کړه چې علت یې څه دی

هو او نه ځواب ولی نه شې راکولی؟ مور مې وویل زویه ته خو لږ خبرې ته وار کوه همد ي خبرې ته زه راځم ما وویل سمه ده مور مې وویل حمیده زویه ما ورته وویل چې اوس ولی دهو او نه ځواب نه شې راکولی د وړانګې مور رحمت بي بي وویل ځکه مونږ اوس د آ اونه ځواب نه شو درکولی ترڅو اغه دوړانګې پلار له کابله راغلی نه وي کله چې دوړانګې پلار راغی مونږ به خبره سره شریکه کړو د هو او نه ځواب بۀ کورته درولیږو مور یې وویل ما هم نوره ټینګار ورسره ونه کړ مور مې چې خبرې پای ته ورسولې ما هم د ارامۍ .ساه واخیسته ومې ویل شکر خدایه که آ یې ورته نه دي ویلي

نو نه یې هم ورته نه دي ویلي ګوندې د زړه ارمان مې پوره شي ځکه دنیا په امید خوړل کیږي شپې او ورځې تیرېدې زما فکر به تر ډېره د وړانګې سره وو او هیڅ نه پوهیدم چې څه وکړم د مور راتګ څخه مې پوره یوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اونۍ تیره شوه خو دوړانګي دکور نه د هو او نه ځواب رانه غی زما په فکر کې همیشه، په پرلپسې ډول دوړانګې نوم ،د وړانګې خیال ،دوړانګې د مخ انځور نړدې والی او لرې والی ګرځي خدای شاهد دی چې زه دوړانګي سره څومره مینه لرم خو نه پوهیږم چې دغه مینه بۀ زما په نصیب شي کنه د وړانګې تصویر به مې همیش په زړګي پورې کلک نیولی وو .

څومره به چې زه د خپلې مینې دګراني وړانګې دخپل ځان په فکر کې وم همدومره به راسره دپلوشې غم هم وو په اونۍ کې بۀ مې دوه درې ځلې اړیکه ورسره نیوله دپلوشې عبدالله دعبدالله مور امنې ادې سره به مې هم خبرې کولې خو ډیرې خبرې به مې له زاهد سره وې دپلوشې دواده په اړه نن مې بیا په موبایل کې دپلوشې نمبر رواړوو او داوکې کولو څخه وروسته کله چې زنګ تېر شو له دویم زنګ له تیردو څخه وروسته پلوشې تلیفون پورته کړ پلوشه زیاته خوشاله معلومیده ساه یې ډوبه ، ډوبه کیده ما ترې وپوښتل پلوشې څنګه د ساه داسې ډوبه ، ډوبه کیږې پلوشې په بنده بنده ژبه وویل حمیده وروره اغه ، اغه ده ، زه ، زه خپل مطلب ته ورسېدم ما خپله مینه تر لاسه کړه دا ، دا ټول ستا برکت که ته نه وی خدای خبر چې زه بریالۍ کیدم .

ما او پلوشې ډېرې خبرې وکړې اړیکه مې ورسره پرې کړه څنګه چې ما اړیکه پریکړه هغه لنډۍ خولې ته راغله چې.

نصیبه وسوزې یره شې

. تندیه مات شې په تایې څه لیکلي دینه

پلوشه څنګه زر خپلې مینې ته ورسېده زما څنګه نصیب دی زما په تندي یې څه لیکلي دي زه یو ځلې بیا فکرونو په مخ کړم له خپله ځانه مې پوښتنې شروع کړې وې هغوی تراوسه نه د هو او نه دې نه ځواب راکړ علت یې څه دی؟ ایا دوي نه غواړې چې وړانګه دې زما په نوم یاده شي ؟ایا دوي نه غواړي چې زما اود وړانګې د زړه ارمان پوره شې؟ ایا د دوو زړونو پیوند بد کار دی؟ زه تر ډېره په همدې کش مکش کې وم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيڅ نه پوهيدم چې اخير څه وکړم زړه مې نور انتظار نه شو کولی او وړانګې نمبر مې په مبايل کې راواړه اوکې مې کړ، دمبايل دځواب په انتظاروم

الو ! الو ! وړانګې غږ ډېر خوږ راباندې ولړيده هغې وويل سلام عليکم ! ما وويل وعليکم السلام هغې څه ويل خو خبره مې ترې ونيوه ورته مې وويل دا ولې ؟ ولې دمور داسې وکړل ؟اغې، اغې خو هيڅ ځواب راونه ليږه پلار دې نه دی راغلی که ولی ځواب نه راليږې؟ وړانګې ووې جانه زه څه وکړم زه نه پوهيږم چې هغوی ولې داسې کوي پلار خو مې دهغې ورځې په سبا راغی ،ما وويل مور او ورور د خبره ورسره شريکه کړه کنه؟ وړانګې وويل جانه مو راو زاهد خو خبره ورسره شريکه کړه خو، خو پلار مې هيڅ ځواب ورنه کړ نه پوهيږم چې پلار مې ولی داسې کوي. وړانګه تر ډېره غلې وه ما وويل ګوره وړانګې په يو اځې ځان څه نه کيږي ته هم لږ څه وکړه چې داځل مور درولېږم چې نا ونه وايې وړانګې وويل جانه ته خو پوهيږې چې په پښتنو کې جينۍ دا ډول کار نه شي کولی زه به څه وکړم زه خو هيڅ نه شم کولی ما وويل ګرانې وړانګې په ما کې څه غلطي ده اغوی ولې داسې کوي ؟اغوی ، اغوی ځواب ولې نه راکوي ؟ګوره وړانګې زما واده بغير له تانه د بل چاسره ګران دی زه له تاسره مينه لرم زه دومره مينه درسره لرم چې دخپلې مينې او ستا ستاينې الفاظ نه لرم زه ، زه...... خو وړانګې خبره راپرې کړه جانه ته مه ورخطا کيږه .هرڅه به سم شي ما وويل وړانګې ما ، ما څه ورخطايي کړې

ای ! هی جانه نه پوهيږم چې ته ولې داسې غږيږې ما لومړی ځل درته ويلي چې ستا نه بغير په دنيا کې زما د خاوند په نوم هيڅوک ياد نه شي پوه شوې کنه ما وويل وړانګې ګرانې هغه به هم ښايسته ورځ وي چې ستا دسمال يې راوړی وي دې خبرې سره وړانګه غلې موسکۍ شوه څه يې ونه ويل پښتنې حيا اجازه ورنه کړه .چې څه يې ويلي وای ما بيا وويل وړانګې زه ، زه غواړم چې مور مې بيا په مرکه درولېږم

ستا څنګه خوښه ده وړانګه يو څو شيبې له حيا غلې وه بيا يې وويل جانه زه ، زه به په دې کې څه ووايم .ته دې خپل زړه ته ګوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وويل زما خوداسې خوښۀ ده چې يوځل بيا مرکه درليږم ځکه پښتانه ټول داسې دي چې په لومړي ځل چاته خور لور نه ورکوي.

خوګوره که دا ځل هم ونه شي زه به ليونی شم زما زړه به پړک وچوي، د وړانګې زړه خفه شو هيڅ يې ونه ويل يو اوږد اسويلی يې وکړ ما وويل ګرانې بخښنه غواړم خفه مې کړې خفګان مې درورساوه وړانګې وويل . چپ، چپ جانه داڅه وايې ته له مانه بخښنه غواړې

دا خو هيڅ خبره نه ده

.ما وويل څه خيردی هر څه بۀ خدای اسانه کړي

وړانګې وويل جانه زه ، زه له تاسره مينه لرم ما هم وويل وړانګې زه هم له تاسره مينه لرم

ما به چې هرڅو مره زياتې خبرې له وړانګې سره کولې هغومره مينه به مې له وړانګې سره زياتيده زړه مې نه غوښتل چې يوه شيبه هم ترې لرې شي. ما چې کله اړيکه پرې کړه سيده لاړم د مور کوټې ته مور ته مې بيا د وړانګې دغوښتلو وويل مور مې هم راسره وومنله هيڅ يې ونه ويل يوا ځې دومره يې وويل چې نه پوهيږم .چې دوړانګې پلار نه دی راغلی که هغوی ځواب ولی راونه ليږه

په مور باندې زه سخت ګران وم زما هيڅ خبره يې ځمکې ته نه غورځوله هره خبره به چې ما وکړه مور به راسره منله تراوسه يې نه نه دې راته ويلې خدای دزما مور ته اوږد عمر ورکړي ما باندې شپې او ورځې ډېرې په سختۍ سره تيريدې نور مې انتظار نشه ونه بله مور ته يې يو ځل بيا وويل مورې څنګه په مرکه نه ځې مور مې وويل زويه ځم زما هم له ياده نه يې وتلی د همغې ورځې په سهار مې مور ځان تيار کړ چې په مرکه لاړه شي خو په کورکې مې نور ورونه نه وو هغوی ټول سهار وختي له کوره وتلي وو ما ددې لپاره چې مور مې پاتې نه شي ماورته وويل مورې دپاخه سرک پورې به زه درسره لاړ شم له هغې وروسته خو په خپله . هم تلی شي مور مې هم خبره راسره ومنله زه مخکې شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچنۍ خور او مور مې راپسې شاته رواني وې کله چې پاخه سړک ته ورسېدو مور او کوچنۍ خور مې د
وړانګې کورته رواني شوې   زه بیرته راستون شوم په لاره چې تلم کله کله به پښه نیولی شوم ماویل راځه
. تر هغې همدلته کښېنه ترڅو چې مور او کوچنۍ خور بیرته راغلې نه وي
کله به روان شوم کله به ودریدم په ارام سره کور ته راورسېدم زمونږ په کور کې دتوت یوه لویه ونه وه
دتوت ونې لاندې مې کټ واچوه د مور او کوچنۍ خور راتلو په انتظار کښېناستم زه دمور او کوچنۍ خور
په انتظار وم چې اوس په څه ډول خبر راوړي چې یو کارغه راغی دتوت ونې په سر کې کښېناسته په کاغ
کاغ یې شروع وکړه زه چې کوچنۍ وم د زړو ښځو نه مې اوریدلي وو چې کارغه د بدو زیرۍ راوړي خدای
خبر چې هرڅه ډول وي خو ماا وریدلي ول ښه راباندې ونه لګیده پاڅیدم تیږه مې واخیسته ګوزار مې پرې
وکړ دتوت ونې څخه والوت په دیواله کښېناستو زه بیا پاڅیدم له دیواله نه مې هم پسې واخیست پنځه
شپږ دقیقې نه وې تیرې چې بیرته بیا راغی ډیر نل سترګی و زه سترې او مجبور شوم چې انګړ پریږدم او
کوټې ته لاړ شم ترڅو دکارغه مردار غږ وانه ورم په کټ کې اوږد وغزیدم هیڅ مې فکرنه بدلیده د وړانګې
.تصویر مې رواخیست یو دوه ځلې مې ټینګ په زړه پورې ونیوه بیا مې رالرې کړ
سترګو ته مې مخامخ ونیوه دوړانګې له تصویر سره مې خبرې شروع کړې اوله خدایه مې دا سوال کاوه چې
اې خدایه ما او دغه وړانګه چې مایې اوس تصویر مخ ته نیولی له یو بل څخه مه بیلوه خدایه که بې ځایه
خبره نه وي زما او دوړانګې روحونه سره جوخت کړه خدایه ستا په اشاره تل پاتې کیدای شي خدایه موږ مه
بیلوه، خدایه مونږ دواړه یو ځای ولره مالا دعا پای ته نه وه رسولي چې مور مې کوټې ته را دننه شوه ورته
مې وویل مورې سترې مشې په خیر راغلې مور مې وویل زویه خیر یوسې مور مې داخل لړه پریشانه
معلومیده سترې هم زیاته وه څه مې ورته ونه ویل د مور چې ښه دمه جوړه شوه ترې و مې پوښتل مورې
خوشاله راغلی یې که خفه مور مې غلې شوه څه یې نه وویل زه پوه شوم چې نا یې ویلې خو بیا مې هم مور ته
وویل، مورې ومورې ، مور مې چې خوله یې خبرو کولو ته جوړه کړه څه یې نه شو ویلی ما وویل مورې څه

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره ده خبرې ولې نه کوې راته ووایه چې څه یې ویلې مور مې وویل زویه نوره جینۍ هم ډېرې دي داسې ښایسته جینۍ به درته وکړم چې وړانګه به دې هیره شي ما وویل مورې هیله کوم .

چې د وړانګې په اړه څه مه وایه د وړانګې سره څوک په ښایست کې نه شي سمیدی دوړانګې نه بغیر زه یوې نجلۍ سره هم واده ته تیار نه یم ماته خبره وکړه چې هغوی څه ویلې مور مې وویل زویه دوړانګې وروڼو دوړانګې مور خوښه وه خو چې کله یې خبره پلار ته ورسېده هلته د دوی په مخ کې خو یې څه راته ونه ویل دهغوی نه یې ګوښې کړم راته یې وویل وړانګه پسې نن راغلې یې بیا چې راشې په لاس دې نیسم په کومه چې راغلې یې په هغې به ځې پوه شوې اغه مې رحیم ګل اکاته ورکړې پوه شوې که نه خوګوره چې دا خبره دې دخولې بهر نه شي ،

چې وړانګه یې رحیم ګل ته ورکړې دا معامله ما او رحیم ګل په پټه کړې هیڅوک پرې خبر نه دي پلار یې دومره ظالم انسان دی چې د پیسو په مقابل کې یې څوارلس کلنه لور وړانګه رحیم ګل اکا ته چې دوه ودونه لري هم ، خو خدای یوزوی هم نه دې پرې لور ولې هغې ته یې ورکړې خدایه داسې پلار چاته مه ور کوې،

ما وویل مورې دا ، دا ، ته څه وایې ، وړانګه زما ده وړانګه بغیر له مانه د بل چانه شي کیدای وړانګه زما ده زه همداوس ځم چې وړانګه خبره کړم مور چې راپسې ناري کړې حمیده زویه اې ، اې حمیده زویه له ځانه لیونی مه جوړوه نوره نجونې خو څه کمې نه دي ولې له ځانه لیونی جوړه وې خو ما د مور خبرو ته غوږ کینښود دباندې راووتم وړانګې ته مې تلیفون وکړ وړانګې سرله واره وویل جانه بخښنه غواړم پلار مې ډیر ظالم دی پوهیږم چې بیا به یې ورته نا ویلې وي خو جانه زما ژمنه ژمنه ده زه په خپله ژمنه ولاړه یم ما وویل وړانګې ، وړانګې ګرانې غلطي ستا نه ده زه پوهیږم چې ته،ته په خپله ژمنه ولاړه یې خو ، خو اغه ، اغه پلار دې ژمنې پوره کولو ته نه پرېږدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار دې مخکې له دې چې ته یا ستا کورنۍ خبره شي ته یې په پټه هماغهه، هماغه لعنتي ته ورکړې یې وړانګه په ژړا شوه تر ډیره یې وړې وړې سلګۍ کولې ما ورته ډاډ ګیرنه ورکړه چې زه هم زاهد ته تلیفون کوم ورته وایم چې زه له وړانګې سره مینه لرم د وړانګې نه بغیرژوند نه شم کولی ته هم ورته وایه چې زه هم دحمیده سره مینه لرم کیدای شي چې زاهد ما او تا سره مرسته وکړي وړانګې وویل دا څنګه کیدای شي . چې په دې کار کې زاهد زما سره مرسته وکړي

ماورته ووې وړانګې کوم کار چې ستا پلار او رحیم ګل کړی په دې باندې هیڅوک خبر نه دي که خبر هم وي په دې باندې څوک باور نه کوي وړانګې راسره ومنله ما چې له وړانګې نه اړیکه پرې کړه سمدستي مې زاهد ته تلیفون وکړ زاهد وار له واره وویل سلام بچو د چا حال احوال هم نه اخلې ما په قراره وویل زاهده له دې خبرو به تېر شو اوس مې تلیفون دیو سوال لپاره کړی هیله کوم چې اول دخدای په دربار او بیا ستا په .در منظور شي

زاهد وویل حمیده دا څه ډول خبرې کوې ما وویل زاهده خبرې به لرې ترخې وي ستا لپاره خو دا خبرې د وړانګې او زما ژوند ژغورلی شي زاهد وویل ستا په مطلب پوه نه شوم ما وویل زاهده زه ، زه غواړم چې دوړانګې سره واده، واده وکړم پلار ظالم دې وړانګه رحیم ګل اکا ته ورکړې خو نور څوک پرې خبر نه دي ته کولی شې چې له ما سره مرسته وکړې

زاهد وویل زه له تا سره هیڅ مرسته نه شم کولی تا ته د هغې مړه کیدل او ژوندي پاتې کیدل هیڅ مهم نه دي پوه شوې کنه زما زړه راډک شو ومې ویل کاشکې چې همداسې وای چې دوړانګې ژوند او مرګ ماته مهم نه وی خو ، خو اوس ما او وړانګه له دې بلا نه خلاص کړه زاهده هیله کوم زاهدوویل ته څه خبر یې چې . وړانګه له تا سره مینه کوي دکومې خوا غریږې

ما وویل زه ، زه پوهیږمه زاهده وړانګه ، وړانګه هم همداغواړي ته، ته له هغې نه هم پوښتنه کولی شې زاهد یو دم غلی شو په ارامه یې وویل ته چې دومره کلک یې زه به دهغې نه پوښتنه وکړم که ریښتیا داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه زه کوم مخالفت نه لرم ما وویل زاهده ډېره مننه خیر یوسې دخدای په امان زاهد هم وویل دخدای په امان ما یو ځل بیا وړانګې ته تلیفون وکړ او ددې خبر زیرې مې پرې وکړ اوس زه تر ډېره په دې فکر کې وم چې زه به د ورونو سره خبره څرنګه شریکه کړم پوره یوه اونۍ تېره شوه خو زاهد له خوا کوم خبر رانه غی زړه مې ډېر بې صبره و ورونو راته وویل ته لږ صبر وکړه چې د زاهد دوې کورنۍ نه څه ډول خبر راځي بیا مونږ پوه شه او کار مو ته ترې خلاص یې.

خو ما بیا هم د ورونو خبره ونه منله وړانګې ته مې تلیفون وکړ او هغې ته مې دلیدو وویل چې نن شپه باید ما او تا خامخا سره ووینو وړانګې ووې سمه ده په داسې وخت کې راشه چې د کورنۍ ټول غړي مو ویده وي لږ ناوخت راشه دماښام اذان چې وشو مور ته مې وویل مورې زړه مې خفه دی غواړم چې نن شپه دماماګانو کره یوسم مور مې وویل زویه اوس ناوخته دی لارې هم خرابې دي اوس څه غواړې سبا ته به لاړ شې ما وویل نه مورې په زړه مې بوج بېخي زیات دی ګوندې هلته لږ کم شي مور مې وویل ښه لاړ شه خو د ورور نه دې موټر سایکل واخله په هغې لاړ شه لږ به زر ورسیږې.

ما وویل نه مورې همداسې په پښو ځم پام به مې هم غلط شي مور مې په نه زړه راسره ومنله او روان شوم هلته چې ورسېدم ډېر په ویریدلو قدمونو حجرې ته دننه شوم ښه و بخت مې بیدار و په حجره کې هیڅوک نه وو په برنډه کې کښېناستم زه ډېر ویریدم ما ویل هسې نه چې زاهد دګاونډیانو حجرې ته تللی وي دهغې خوا راباندې رانه شي. دڅو دقیقو انتظار څخه وروسته وړانګه راغله په لومړي ځل یې چې په ماسترګې ولږیدې لږه پښه نیولې شوه ځکه توره شپه وه څه سم نه ښکاریدل ما غلی ورغږ کړ وړانګې زه یم راځه ماتر ډېره وړانګې ته او وړانګې ماته کتل ما په ټوکو وویل ای بې وفا زه لا تراوسه ستا په یادونو کې خپلې ورځې شپې او شپې ورځې کوم لاتراوسه مې ستا ښکلی انځور چې ترابده به مې دزړه په سپینه پاڼه انځوردي نه دی پاک کړی.

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګې ژوره ساه واخیسته او ویې ویل ستا هره خبره په مه ښه لږې زه خوستا په خبرو نه مړیږم ته چې څه وایې وایه یې زه په خپله ټوکه باندې پیښمان شوم وړانګه مې په زړه پورې ټینګه ونیوه وړانګې وویل جانه په ما دځانه زیات باور ولره د ژوند هیڅ ډول ستونزې به ماله تانه بیله نه کړې ، وړانګې په غیږ کې دومره مینه دومره وفا او دومره صداقت و چې زه یې په خپله کړې خبره پښمان کړم چې مادې له هغې سره دا ډول ټوکه نه وای کړې ما ددې لپاره چې دوړانګې خفګان لرې کړم ما وویل وړانګې ګرانې تا دزاهد سره خبره شریکه کړه که نه ،

هغې ووې ولې نه ما چې هغې ته خبره وکړه په لومړیو کې خو غلی و وروسته یې راته ووې خورې ته مه خفه کیږه زه ستا ترڅنګ ولاړیم وړانګې بیا وویل مور مشر ورور او زاهدزما په طرف ولاړ دې پلار مې ګوښی دی ما وویل وړانګې که خدای کول زه او ته کامیاب یو ماوړانګې ته ووې نوره څه کور ته لاړه شه شپه سبا کیدو ته په نیږدې کیدو ده وړانګې د رخصت لپاره لاس راوږد کړ ماتر ډیره د وړانګې لاس په لاس کې نیولی و چې زاهد راباندې راغی زه او وړانګه دواړه سخت وویریدو او وړانګې په مخ کې خو وینه نه وه رنګ یې تک زیړ واوښت خو چې کله زاهد سترې مشي راکړه راته ویې ویل ویریږی مه ما ستاسو ټولې خبرې واوریدې بیا وړانګه چې څنګه له کوره راووته زما ورته پام شو زه پسې راووتم ما وویل چې راځه ته اوګوره چې وړانګه څه کوي او چیرې ځي د وړانګې رنګ نور هم زیړ شو ستونې یې وچ و هیڅ یې نه شول ویلی.

.زاهد وویل چې پلار ته مې چې هر څومره وویل هغه ونه منله پلار مې په خپله خبره ټینګ ولاړ دی

زاهد وویل حمیده زه یو تصمیم لرم چې زه به یې له تا سره شریک کړم ته به یې په کور کې وروڼو ته ووایې چې ستا وروڼه څه وایې دغه تصمیم ما ، مشر ورور او مور مې نیولی مونږ دا تصمیم لرو چې ته او وړانګه دواړه کوم بل ولایت ته دیو څه وخت لپاره لاړ شی هر کله چې خبره حل شي بیا به بیرته راشی ته به دا خبره وروڼو ته وکړې که درسره وه یې منله ما ته به تلیفون وکړې جامې او داسې نور ضروري سامان به درسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخلی او سړک ته به ځان راورسوي ما اوورانګي چي دا خبري واوريدي مونږ هيڅ دا باور نه کاوه چي دا خبرې به زاهدکوي د زاهد نه يې په سترګو سترګو کې منته وکړه په بيړه د کور په لور روان شوم دا چي لړه تياره وه او بل خدای خبر زه به په کومو فکرونو کې روان وم چي د اوبو ډنډ ته مي پښه ورونښويده او ډنډ ته وغورځيدم ترنيمايي نامه پورې اوبه راغله ډنډ په تل کې ډېرې سرينښ ناکې خټې وې په ډېره سختی له .اوبو څخه راپورته شوم يوبوټ مي هم په اوبو کې پاتې شو

کله چې راروان شوم دا سې معلوميدم لکه ګوډ چي په لاره راروان وي ځکه يوه پښه کې مې بوټ و اوپه بله کې نه و رينښتيا ده چي يو بوټ دې پښو وي او بل نه سړی دا سې معلوميږي. لکه ګوډ چي په لاره روان وي ما هم په بيړه د بوټ مزی خلاص کړ هغه بل بوټ مي همغلته پرينښود تورې پښې د کور په لور راروان شوم د سهار اذان نه مخکې کورته ورسيدم دروازه مي چې وليده بنده وه په بيړه مي دوه درې ځلې ووهله د لږ ځنډ څخه وروسته مي مور دروازه بيرته کړه مور مي دومره په بيړه راغلې وه چي د ټکري يوه پيڅه يې په سر وه او بله په ځمکه ښوئيده مور چي زه تورې (ييلي) پښې په اوبو لوند خيشت او په ختو ککړ وليدم نارې يې کړې زويه دا چا داولې ، ولې تورې پښې راغلې ولې، جامې لندې خيشتې او له ختو ککړې دي زويه کوم ځای به دې خوږ نه وي؟ د دوي لاسونه مات کړې مور ماته د خبرو وار نه

راکوو ما وويل مورې وموري نه خو ماته هم غوږ کيده زه روغ اوجوړيم او يو ډنډ کې ولويدم مور مې وويل نه نه دا په ډنډ کې نه يې لويدلی خامخا چا درته څه ويلي دي د اوبو په ډنډ کې چې لويدلی يې بوټان د څه کړل مور مي چي کله ښه ارامه شوه ما ورته ټوله کيسه وکړه ورته مې وويل چې ورونه مې لمانځه ته پاڅيدلي که نه مور مي ووي پاڅيدلي په کوټه کې دي ته راځه اول جامې بدلې کړه بيا به له هغوی سره ووينې ما هم دا ښه وبلله جامې مې بدلې کړې د مور کوټې ته راغلم ورونو چي زه وليدم راته يې وويل ته خو ماماګانو کره نه وې

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

تللی ما وویل تللی وم ورونو مې وویل نو بیا ځنګه دومره وختي راغللې ماورته ټوله خبره وکړه چې زاهد د زاهد مور همداشان د زاهد مشر ورور په دې خبره سلا شوي چې ته او وړانګه دیو ځه وخت لپاره بل ولایت ته لاړ شی مونږ بۀ دلته خبره حل کړو بیا به راځی ورونو مې چې دا خبره واوریده زیاته یې خوښه شوه مشر ورور مې لږ غلی شو زما خوښۀ ده خو په یو شرط ما وویل هغه کوم شرط دی وروره هغه وویل هغه دا چې که وړانګې ورونه یو لیکلی خط مونږ ته راکړي چې په هغې کې ستا ، دوړانګې، د زاهد ،د زاهد دمشر ورور امضاء یا ګوتې لګیدلې وي ما وویل وروره اوس په دې څه کوې ورور مې ویل حمیده ته لا وړوکی یې دومره خبرو باندې نه پوهیږې هسې نه چې وروسته بیا کومه لانجه راته جوړه کړي ما هم ورسره ومنله زاهد ته مې تلیفون وکړ او د ورور شرط مې ورته وړاندې کړ زاهد نه او نو ونه کړ راته یې وویل تاسو چې راځی ما به هرڅه لیکلي وي زما امضاء ، د ورور امضاء همداشان د مور ګوته به پرې لګیدلې وي صرف چې تاسو راشی امضاء په کې وکړی او لیکلی خط درسره واخلی مور مې جامې راته تیارې کړې یو ښه غټ بکس یې راته برابر کړ یو څو پیسې یې راکړې زه چې روان شوم تر دروازې پورې مور هم راسره راغله مور چې رخصت راکوو لومړی یې په دواړه مخه ښکل کړم بیا یې رخصت راکړ د مور په سترګو کې مې ډنډ اوښکې ولاړې وې لاسونه یې هواته پورته کړي وو شونډې یې رپیدلې او دعا یې کوله درې واړه په موټر کې سپاره شوو دزاړه کلي په لورې روان شوو کله چې سرک ته ورسېدو زمونږ څخه دمخه زاهد ، دزاهد مشر ورور او وړانګه په انتظار ناست وو.

مونږ چې ځنګه له موټره ښکته شوو سترې مشي څخه وروسته زاهد سمد ستي لیکلی خط زما ورور ته ورکړ لومړی یې له ځان سره ولوست بیا یې خپله امضاء زما امضا هم په کې وکړه او جیب کې یې کېښود زاهد ،د هغه مشر ورور اومور ګوتې پرې لږېدلې وې زاهد ووې نور دلته ستاسو معطل کیدل ښۀ کار نه دی مونږه وړانګه دکورنه دناروغۍ په پلمه رایستلې هسې نه چې پلار پرې خبر نشي ما او وړانګې د زاهد نه په سترګو کې مننه وکړه د وړانګې په سترګو کې اوښکې ډنډ ولاړې وې ما چې زاهد ،د زاهد مشر ورور

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا شان خپلو ورونو ته وکتل د دوي سترګو کې هم او ښکې ښکاريدې ده هم مخکې له مخکې د موټر غم خوړلی و مونږ موټر کې سپاره شوو له دعا ويلو نه وروسته مونږ حرکت وکړ دوي تر ډېره همغلته ولاړ وو.

ديارلسم څپرکی

مونږ چې ګرديز ته ورسېدو د ډوډۍ لپاره له موټره راښکته شوو ډوډۍ مو وخوړه له ځان سره مولږه ميوه او نور سامان را وخيستل مونږ اوس د تنګي وردګو په لور روان شوو د تنګي وردګو نه چې لږ تېر شي هلته مې د دوست کور و ما ويل هلته به څو شپې وکړو له هغې وروسته به د ځان لپاره يو کور په کرايه ونيسو.
زه او وړانګه په خپلو کې په خبرو بوخت وو کله کله به مو د شيشې څخه د باندې نظر واچوو وړانګې به کله يو شي ته اشاره وکړه کله بل ته هغه شی ګوره څومره ښکلی دی دا سيمه څومره ښکې ده کله به يې په هوا کې مرغانو ته پام شو کله په ونو کې ناستو مرغانوته دا ځل يې د يولوړ نښتر په سر کې دوو مرغانو ته پام شو وړانګې وويل جانه اې جانه هغه د لوړې ونې په سر کې څومره ښکلي مرغان ناست دي.
په اغه د ېښوا منډه(ځانګه) باندې دوه مرغان په خپلو کې يو او بل ته په خوله کې خواړه ورکوي وه دې ليدل ما مرغان ښه ليدلي وو خو وړانګې ته مې وويل نه ګرانې له مانه خو فناه دې زه په موټر کې ښې خواته ناست وم وړانګه ګڅې خواته وړانګې خپل ښی لاس زما په مټ کېښود راته يې وويل ته دمخ را ديخوا کړه هغه وينې د اولې ونې نه د ېښوا ما وويل اوو ، دا دی ا وس مې وليدل وړانګې وويل کاشکې جانه چې زه او ته.... سترګې يې چې پورته کړې په موټروان يې سترګې ولګيدې غلي شوه خبرې يې د پښتينې حيا له وجې نيمګړې پريښودې مونږ نوره وردګو ته نيږدې وو چې په لاره کې راته امريکايي ځواکونه مخکې شول امريکايانو پښه نيولی مزل کاوه کله چې تنګي وردګو ته نږدې شوو په لاره کې امريکايي ځواکونو ته طالبانو کمين نيولی و.

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

دامریکیانو او طالبانو ترمنځ سخته جګړه ونښته په موټرو کې ناستو ښځو او ماشومانو ژړا پیل کړه ,کله
راکټ کله د هوان مرمۍ او کله وړې مرمۍ راځي زمونږ سره خوا کې لږې زمونږ لږ مخکې امریکایانو په
غټې موټر باندې درې ځلور دهوان او راکټ مرمۍ ولږیدې ددی موټر په لږیدو سره د امریکیانو وار پار
خطا شو کوم موټر چې ولګیدو ددی موټر نه مخکې د امریکیانو زغروال موټر ولاړ و په هغې کې چې کوم
پوځیان ووهغې د سپرلۍ په موټر واړونه وکړل درې ځلور موټریي وویشتل جنګ لږ ارام شو زمونږ
موټروان غوښتل چې ځان یوې څنډې ته کړي له هغې خوا پرې زربه وشوه موټروان یې په لومړي زربې سره
ختم کړ یو ځل بیا ډزې پیل شوې په دواړو غوږونو هیڅ نه اوریدل کیدل چې یو ناڅاپه مې غږ ترغوږ شو اخ
. اخ جانه ولږیدم دی غږ راباندې زړه اري اري کړ.
وړانګه مې په غیږ کې راړنګه شوه ما چې وړانګې ته وکتل یو ګوزار ټټر ته لګیدلی وه وړانګه هیڅ نه
ښوریده پرې ناري مې کړې وړانګې وه وړانګې ما ، ما چاته پریږدې وړانګې ای ، ای وړانګې سترګې
وغړوه وړانګې یو زګیروی وکړ اوویې ویل جانه، با ، بخښنه غواړم ته له ماا ،ا ، ماسره دومره په تکلیف
شوې،وی جانه ،وړانګه به دومره خوږو کې هم زما په غم کې وه جنګ پوره ۳ ساعته دوام وکړ جنګ قرار
شو دامریکیانو لپاره چینوک الوتکې راغلی خپل مړي اوزخمیان یې په کې واچول او دعامو خلکو لپاره
.دملي اوردو امبولانسونه راغلل ټول شهیدان او زخمیان یې تر روغتون ورسول
وړانګه یې دعملیاتو خونې ته ننویستله ډاکټر ته مې ووي ډاکټر صاحب هرڅومره پیسې دې چې په کار
وي زه یې درکوم خو چې هغه ژوندۍ پاتې شي ډاکټر وویل څوانه مرګ او ژوند زما په لاس کې نه دی هغه
دا الله په لاس کې دي زه به خپله خواري وکړم نجلۍ دې څه ده؟ ډاکټر ته مې سپینه خبره وکړه ډاکټر
سرو خوزاوه او دعملیاتو خونې ته دننه شو ماته څمکې ځای نه راکوو کله به د کلینیک یو سرته لاړم کله بل
ته کله بۀ مې غوږو نه دعملیات خانې په دوارزه پورې ټینګ ونیول هیڅ مې زړه صبرنه کاوه دعملیات

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاني د دروازې مخې ته په دواړو پښو کښېناستم سرمې د زنګانو په منځ کې کېښود ځومره مې چې ژړلي شول هغومره مې وژړل.

ډاکټر دروازه پرانيسته راته يې وويل ځوانه ژاړه مه په ژاړه څه نه کيږي د ملګرې د وينه کمه ده ماورته ده زما هم ډاکټر وويل ډېره ښه ده راځه کله چې عمليات O+ وويل زما وينه ورسره برابره ده دهغې هم خاني ته دننه شوم نيږدې وه چې له خولې مې چغې وتلي واي خو ځان مې سره کلک کړ ډاکټر وينه رانه واخيسته زه يې بيا د باندې راوويستم د لږ ځنډ څخه وروسته ډاکټر راووتو په سترګو کې يې اوښکې وې لومړی خو يې څه نه ويل.

خو چې کله ماورته وويل ډاکټر صاحب د خدای په خاطر ولی غلی يې ولی څه نه وايې په هغې خو به څه نوي شوي ډاکټر صاحب، ډاکټر صاحب هيله کوم ډاکټر وويل ځوانه ما ډېره خواري وکړه خو ، خو مينه دې شهيده شوه ! هغې دوه ځلې ناري کړې چې جانه ! وه جانه ! راشه چې وروستی ديدن خو دې وکړم او روستی چيغې سره يې غږ په ستوني کې بند شو کله مې چې وليده ساه يې ورکړې وه ډاکټر مې له مخې لرې کړ په عمليات خاني مې ورمنډه کړه ناري مې کړې وړانګې ای وړانګې دادی زه راغلم وړانګې سترګې پرانيزه

بيلتونه کور دمولی ړنګ کړه

په نور خلکو ورانوې ودان کــــــورونه

جانان مې مړ شو زه ژوندی يم باقي ژوندون به خدايه څنګه تيرومه

يارمې ، دخاورو مسافر شو مانه يې واخيستل په دې دنيـــا لاسونه

مرګيه ډير تلورا د وکړو

. ديار په زړه کې خــــــولا ډېر وو ارمانونه

ډاکټر صاحب له اوږې ونيوم دوړانګې نه يې راپاځولم بلې کوټې ته يې بوتلم موبايل يې رانه واخيست راته يې وويل ورور د څه نوميږې ما ورته د ورور نوم واخيست زما ورور نمبريې په مبايل کې راوړاوه هغه ته يې

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلیفون وکړ زما په ګمان چي ورور به مې غږ پرې کړی وي چي هلو حمیده له دې خوا ډاکټر ځواب ورکړ
بخښنه غواړم حمید نه یم د کابل کلینیک څخه درسره ډاکټر خبرې کوم ورور مې ترې پوښتنه وکړه
څه خبره ده.
ډاکټر ځواب ورکړ چي وروره خفه کیږه مه د حمید مینه شهـــــــــــــــــــیده شوه ! کابل
کلینیک ته ځان راورسوه موبایل یې بیرته ماته راکړ ماغوښتل چي وړانګي ته ورشم خو ډاکټر نه پریښودم
ما چي هر څومره زاری ورته وکړې زما زاری یې ونه منلې د ماخوستن اووه بجې وې چي زما ورور
همدا شان د شهیدې وړانګي ورور زاهد راغلل ورور مې چي زه خفه او زما په سترګو کې اوښکې ولیدې
رامنډه یې کړه په غیږ کې یې کلک ونیوم ما زاهد او ورور چي ټوله شپه په ناستې تیره کړه هیڅ خوب یوه
هم ونه کړ سبا سهار د کور په لور روان شو کورته چي ورسیدو کوم ورور مې چي کور کې پاتې وو خپل
خپلوان یې ټول خبر کړې وو زاهد غوښتل چي وړانګه خپل کور ته یوسي خو ما ورته وویل:
زاهده پلار د په ژودون نه غوښتل چي د وړانګي مخ ووینې نو اوس چي شهیده ده اوس یې ولی ورولم زه نه
غواړم چي پلار د وړانګه ووینې زاهد بیا وویل خیر په خپله پلارنی هدیره کې به قبر ورته ووهو مابیا ورته
وویل زاهده وړانګه زما ده ماته موسپارلې وه زه غواړم چي په خپله هدیره کې یې خاورو ته وسپارم
زاهد هم راسره ومنله د مازدیګر څلور بجې وې چي د وړانګي مور راغله هغه تراوسه زاهد نه وه خبره کړې
کله یې چي په شهیده وړانګه سترګې ولګیدې په ژړاه یې پیل وکړ.
وړانګي لورې ! ای وړانګي لورې سترګې پرانیزه مور د سر ته ولاړه ده وړانګي دا چا داسې وکړل دا کوم
ظالم په وینو کې لمبولې یې وړانګي مور سره په خوا کې زاهد هم ولاړ وو زاهد ژړل نه خو خدای خبر چي
دده په زړه کې څه تیریدل یو ناڅاپه راولوید بې هو شه شو زاهد مو زر روغتون ته ورساوه هر کله چي په
هوش راغلو زر بیرته راغللو د وړانګي جنازه یې واخیسته د وړانګي همزولو وړو او زړو ټولو کریغې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناريِ وهلې جنازه يې چې له کوره وويسته ما ته وړانګې هغه سندره را ياده شوه چې ماته يې په ليک کې ليکلې وه.

.اى هى يار مانه وړي
زما دلدار مانه وړي
زړګى مې چوي زما د خوږ زړګي قرار مانه وړي

.وړانګې خپله ژمنه پوره کړه چې ويل يې جانه ستانه بغير به زما د خاوند په نوم بل څوک ياد نه شي
پاى

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library